

Hwang
Sun-mi

Bộ Giáo dục
Hàn Quốc
khuyến đọc

Cô Gà Mại Xông chuồng

(chuyện về một
cô gà công nghiệp
đam đi tìm tự do)

nhà nam

nhà xuất bản
hội nhà văn

Hwang
Sun-mi

Bộ Giáo dục
Hàn Quốc
khuyến đọc

Cô Gà Mại Xông chuồng

(chuyện về một
cô gà công nghiệp
dám đi tìm tự do)

nhà nam

NHÀ XUẤT BẢN
HỒ CHÍ MINH

Cô gà mái xổng chuồng

Tác giả: *Hwang Sun-mi*

Dịch: *Nguyễn Thị Thu Vân*

Chụp pic: *Minh Tâm Dương*

Hiệu chỉnh: *Trần Ngọc Tuyền*

Tạo prc: *Del Dịu Dàng & Đan
Nóng Nảy*

Type:

Thuy Linh Vu
Hatbodaodethuong
Nhung Beo'

*Nguồn: Hội chăm chỉ làm
ebook free*

*Ebook: [Đào Tiểu Vũ eBook -
www.dtv-ebook.com](http://www.dtv-ebook.com)*

Mình sẽ chẳng đẻ trứng nữa
đâu!

Rời chuồng gà

Thành viên gia đình sân vườn

Người bạn

Ly biệt và gặp gỡ

Rời sân vườn

Kẻ lang thang và kẻ đi săn

Mẹ ơi, sao con chỉ kêu quạc quạc
được thôi

Hồ nước và những lũ khách

Săn lùng kẻ đi săn

Ngày tuyết rơi như hoa Mimosa

Lời bạt

*Giấc mơ, kỳ tích mà ta cố gắng
đạt được*

Có một cậu bé bị mắc bệnh

viêm phổi, ngày nào cậu cũng phải tiêm và uống thuốc. Ước mơ của cậu bé trông gầy nhảnh đó là trở thành bộ đội. Nếu không thể trở thành bộ đội, cậu ước trở thành công an hoặc cảnh sát hình sự. Cậu bé gầy giờ xương từ lâu không thể đi lại đã ấp ủ một ước mơ vô lý như thế đấy.

Vì sao vậy nhỉ? Bởi cậu hâm mộ những người mạnh mẽ ấy chẳng? Bởi cậu thấy mình yếu đuối nên khao khát trở thành những người tưởng sẽ không bao giờ quy ngã ấy chẳng? Mong muốn những điều tưởng chừng không thể nào đạt được có một sức mạnh diệu kỳ,

giúp ta không cảm thấy cô đơn ngay cả khi đơn độc, và từ đó bắt đầu ước mơ.

Cô gà mái Mâm Lá bị nhốt trong chuồng gà cũng mơ một giấc mơ tưởng như sẽ không thể thực hiện được ấy. Vì thế cô đã phải trải qua đau đớn và đón nhận cái chết ở cánh đồng do mụ Chồn mang đến. Nhưng đó không phải cái chết tội nghiệp. Bởi cô đã mang trong mình một ước mơ và sống với ước mơ ấy. Nhờ đó, cô trở nên cao đẹp hơn và mạnh mẽ hơn. Việc thực hiện giấc mơ cũng như vậy. Đó là kỳ tích được làm nên không phải từ Thượng đế mà từ chính bản thân

mỗi chúng ta. Những người thực hiện giấc mơ của mình thật đẹp, họ đã được bay bổng tự do.

Tôi viết tác phẩm này khi miên man trong dòng suy nghĩ về cuộc sống có ước vọng và tự do. Tôi cũng suy nghĩ về giấc mơ mình ấp ủ suốt từ thời thơ bé đến giờ, xem tôi đã thực hiện được đến đâu. Giờ đây, tôi vẫn chưa quên được giấc mơ trở thành một người mạnh mẽ hơn cả các chú bộ đội, công an hay cảnh sát hình sự vậy.

Còn bạn, bạn ấp ủ giấc mơ như thế nào? Bạn thay đổi ước mơ của mình đến lần thứ mấy rồi? Việc

thường xuyên thay đổi ước mơ cho thấy bạn tò mò muốn khám phá thế giới xung quanh. Đó cũng là minh chứng cho thấy bạn không hề từ bỏ hy vọng và dũng khí của mình. Trong suy nghĩ của tôi lúc này, tôi mong sao có thật nhiều em bé ấp ủ những giấc mơ kỳ thú đến mức không thể trở thành hiện thực. Và khi trở thành người lớn, các em cũng đừng quên giấc mơ đó nhé. Có người đã nói rằng, ai có ước mơ thì bất cứ lúc nào người đó cũng là nhân vật chính trong cuộc đời mình.

*Tháng 5 năm 2000, Hwang Sun-
mi*

Giới thiệu tác giả

Hwang Sun-mi sinh năm 1963 ở Hongseong, Hàn Quốc. Cô theo học sáng tác tại Đại học Nghệ thuật Seoul. Xuất hiện lần đầu với tư cách một nhà văn vào năm 1995, đến nay Hwang Sun-mi đã xuất bản được hơn 30 cuốn sách bao gồm nhiều thể loại khác nhau. Tác phẩm của Sun-mi chạm đến hàng loạt chủ đề như: sự va chạm và dàn xếp giữa truyền thống và hiện đại; vấn đề

cùng sinh tồn và việc theo đuổi tự do, tất cả đều lồng ghép rải rác xen giữa các mô típ truyền thống. Cô được biết đến nhiều nhất với tư cách một tác giả văn chương fantasy (kỳ ảo), với tư duy phê phán nền văn minh hiện đại và niềm kính sợ to lớn với thiên nhiên và các sinh vật tự nhiên.

Hwang Sun-mi được trao nhiều giải thưởng văn học thiếu nhi trong nước, trong đó có Giải thưởng truyền thông thiếu nhi của đài SBS (SBS Children's Media Award) năm 2001 và Giải thưởng văn học thiếu nhi Se-jong (Se-jong Children's Literature Award) năm

2003.

Cô gà mái xông chuồng là một trong những tác phẩm thành công nhất của Hwang Sun-mi; truyện đã được xuất bản sang 9 thứ tiếng và được chuyển thể thành bộ phim hoạt hình Leafie, A Hen into the Wild năm 2011 gây tiếng vang lớn tại nhiều liên hoan phim quốc tế.

Mình sẽ chẳng đẻ trứng nữa đâu!

Quả trứng vừa được đẻ ra đã lăn đi rồi mắc vào cuối tấm lưới sắt. Mâm Lá nhìn quả trứng vẫn còn dính chút vết máu và thiếu độ bóng bẩy với bộ mặt buồn bã.

Hai ngày qua, Mâm Lá không thể nào đẻ được trứng. Mâm Lá cứ ngỡ mình đã trở thành một cô gà mái không thể đẻ trứng được nữa. Nhưng hôm nay cô nàng đã đẻ được rồi. Một quả trứng nhỏ xíu và xấu xí.

“Sẽ không có chuyện như thế này lần thứ hai đâu.”

Không biết bà chủ có mang quả trứng này đi không nhỉ? Bà chủ luôn than vãn trứng càng ngày càng bé nhưng vẫn đều đặn đến lấy trứng mang đi. Không thể có chuyện vì trứng không đẹp mà bà chủ không lấy được.

Ngày hôm nay, ngay việc đứng thôi cũng thấy mệt. Chẳng có gì ăn mà vẫn phải đẻ trứng thì đương nhiên mệt rồi.

“Không biết trong bụng mình còn mấy quả trứng nữa nhỉ? Nếu

đây là quả cuối cùng thì...”

Mâm Lá thở dài, đứng trong tấm lưới sắt của chuồng gà nhìn ra ngoài. Mâm Lá sống ở sát cửa. Cánh cửa trại nuôi gà không đóng kín nên bất cứ lúc nào nhìn qua cửa cũng có thể thấy cây hoa Mimosa. Mâm Lá thích điều này vô cùng. Vì vậy, mặc cho những cơn gió lạnh mùa đông tràn về hay những cơn mưa hắt hiu khi trời vào hạ, Mâm Lá vẫn vui vẻ chịu đựng, không một lời than vãn.

Mâm Lá là một cô gà mái thuộc giống gà công nghiệp. Tức là một cô gà mái được nuôi để lấy

trúng. Từ khi được đưa vào trại gà, sống ở đây hơn một năm, Mâm Lá chỉ có một việc duy nhất là đẻ trứng. Cô chẳng được đi lại, chẳng được vỗ cánh, không thể thoát khỏi rào sắt, và cũng chẳng được ấp trứng. Tuy vậy Mâm Lá vẫn thầm mang trong mình một ước mơ mà không ai hay biết. Ước mơ đó nhen nhóm từ sau lần Mâm Lá trông thấy một cô gà mái ấp nở ra chú gà con rất đáng yêu, và dần chú bé đáng yêu ấy đi loanh quanh trong vườn.

“Chỉ cần một lần được ấp trứng thôi, chỉ cần một lần được thấy gà con ra đời thôi...”

Mầm Lá vẫn chưa có giây phút nào quên đi ước mơ được ấp trứng và chứng kiến gà con chào đời. Nhưng trứng vừa đẻ ra đã lăn theo lưới sắt nghiêng rơi ra ngoài chuồng, dù cố hết sức rướn về phía trước thì gà mẹ và quả trứng vẫn bị ngăn cách bởi tấm lưới sắt.

“Cục ta cục tác, bữa sáng đến rồi!”

“Đói quá, mau mau cho tôi ăn nào, cục ta cục tác!”

Chẳng mấy chốc trại gà lại trở nên ồn ào với tiếng mè nheo của lũ gà mái.

“Phàm ăn tục uống đến thế này thì lấy gì trả nợ đây! Thức ăn lại lên giá rồi đây!”

Ông chủ dùng gáo múc cám, lớn giọng nói. Nhưng Mâm Lá chỉ khẽ hấp háy mắt, cô còn mãi để ý cánh cửa chuồng đang mở toang.

Gần đây Mâm Lá chán ăn. Ngay cả việc đẻ trứng cô cũng không còn hứng thú nữa. Mỗi lần bà chủ đến lấy trứng đi là mỗi lần lòng cô trống rỗng. Cảm giác tràn ngập niềm vui khi đẻ trứng mau chóng chuyển thành nỗi buồn vô hạn. Đã hơn một năm rồi, Mâm Lá đẻ trứng liên tục, nhưng chưa bao

giờ cô được chạm vào chúng, cũng không thể nào biết số phận của những quả trứng được cho vào giỏ đem đi kia sẽ ra sao. Giờ đây Mâm Lá đã kiệt sức.

Thế giới bên ngoài tràn ngập ánh sáng. Cả cây hoa Mimosa phía cuối vườn cũng đã nở những bông hoa trắng tinh khôi. Hương hoa theo gió lan vào tận chuồng gà, thấm vào lồng ngực của Mâm Lá. Mâm Lá bỗng đứng dậy một cách vô thức, thò cổ qua mắt lưới sắt. Lông của cô rụng lả tả, cổ cũng bị hằn đỏ.

“Tán lá lại nở hoa ra rồi kìa!”

Mâm Lá ghen tị với tán lá của cây hoa Mimosa. Khẽ nheo mắt lại, Mâm Lá mới thấy tán lá xanh mượt cô nhìn ngắm suốt mùa đông đã lớn hơn và nở ra những bông hoa đầy hương thơm tự khi nào.

Mâm Lá đã nhìn cây hoa Mimosa từ ngày đầu tiên cô bị nhốt vào trại gà.

Lúc đầu Mâm Lá tưởng rằng trên cây hoa Mimosa chẳng có gì ngoài những bông hoa. Nhưng chỉ mấy ngày sau, những cánh hoa đã bay lá tả như những đóa tuyết rồi tàn lụi đi, chỉ còn lại tán lá xanh. Tán lá xanh sống đến tận cuối thu

và được nhuộm vàng, sau đó cũng rụng rơi trong lặng lẽ. Khi thấy tán lá chống chọi với những cơn gió thổi qua và những sợi mưa hung dữ. Mâm Lá vô cùng thán phục khi ngắm nhìn sự sống màu xanh non sinh sôi vào mùa xuân sau đó.

Mâm Lá tin rằng trên đời này sẽ không có cái tên nào ý nghĩa hơn cái tên “Tán Lá”. Tán Lá - đón nhận hết mình nắng và gió, đến khi rơi rụng thì hòa lẫn vào nhau, rồi trở thành phân bón. Và chính tán lá đã nở ra những bông hoa tràn ngập hương thơm. Mâm Lá cũng muốn làm được điều gì đó như tán lá của cây hoa Mimosa.

Vì ghen tị với tán lá của cây hoa Mimosa nên chính cô đã tự đặt tên cho mình là “Mâm Lá”. Dù chẳng có ai gọi tên và cũng chẳng thể sống cuộc sống như những tán lá nhưng cảm giác đó thật lạ lùng. Cảm giác được ôm giữ trong lòng một điều bí mật thật thú vị.

Từ khi có tên, Mâm Lá có thói quen miệt mài suy nghĩ. Cô nhớ không sót một điều gì, ngay cả những chuyện xảy ra bên ngoài cửa. Trăng tròn lặn xuống hay mặt trời chớm mọc, rồi cả chuyện những thành viên trong vườn om sòm tranh cãi.

“Ăn cho nhiều vào nhé. Ngày nào cũng đẻ ra trứng to nhé!”

Ông chủ lại nói oang oang. Câu nói như đinh đóng vào tai. Lúc này, Mâm Lá thấy ghét cay ghét đắng câu nói ấy. Cô cũng chẳng buồn giả vờ nghe, chỉ lặng nhìn về phía khu vườn.

Các thành viên trong vườn ai cũng bận rộn với bữa sáng. Những chú vịt xúm xít thành một vòng tròn quanh cái bát gỗ, chống đuôi lên và cắm cúi ăn không một lần ngẩng mặt. Bác Chó già cũng đang ăn ngấu nghiến. Dù đã dành riêng cho mình một bát, nhưng vì anh chàng

Gà Trống nên bác Chó già vẫn phải ăn vội ăn vàng. Từ khi bị tranh cướp bát cơm và phải đánh nhau chảy cả máu mũi, bác Chó già đã bắt đầu sợ Gà Trống.

Cái bát gỗ của vợ chồng nhà Gà Trống luôn đầy ứ ự. Vì không sợ có ai ăn tranh nên trong vườn chỉ mình vợ chồng Gà Trống có thể thanh thoi ăn sáng. Ấy vậy mà đôi lúc Gà Trống vẫn nhòm ngó bát cơm của bác Chó già. Mặc cho bác vẫy vẫy cái đuôi và gầm gừ, Gà Trống vẫn chẳng hề nhượng bộ. Chỉ thế thôi cũng đủ chứng minh ai là thủ lĩnh của khu vườn.

Gà Trống có một bộ lông mượt cùng cái mào đỏ rất đẹp. Anh ta còn có đôi mắt không biết sợ ai và cả cái mỏ sắc, trông vô cùng phong độ. Mỗi sớm tinh mơ, việc của Gà Trống là cất tiếng gáy “Ò ó o”. Ngoài việc này ra, cả ngày Gà Trống chỉ có mỗi một việc là cùng gà mái đi chơi lang thang hết ruộng này sang đồng khác.

Mỗi lần trông các cô bạn gà mái ngoài vườn, Mâm Lá lại thấy chán ghét cái lưới sắt, đến độ bức bối. Cô cũng muốn được bới phân cùng Gà Trống, được sánh bước bên anh ta. Và dĩ nhiên, được ấp trứng như cô gà mái trong vườn.

Mảnh vườn nơi các chú vịt, bác Chó già, Gà Trống và gà mái chung sống với nhau hòa thuận là một thế giới mà Mâm Lá chẳng thể chen ngang vào được. Dù có cố thò cổ ra ngoài, cô cũng không thể đẩy tấm lưới sắt để thoát ra. Chỉ có đám lông của cô được dịp rụng lả tả mà thôi.

“Tại sao mình phải ở trong chuồng, còn các cô gà mái kia lại được ở ngoài vườn?”

“Mình chẳng thể hiểu nổi. Tại sao lại như thế chứ?”

Mâm Lá liên tục tự hỏi và tự

trả lời. Dĩ nhiên Mâm Lá chẳng cách nào hiểu được rằng vợ chồng Gà Trống là gà nhà. Cô cũng chẳng thể biết sự thật rằng, dù cô ấp những quả trứng do mình đẻ ra thì chúng cũng không thể nở thành gà con. Nếu biết sự thật này sớm hơn, có lẽ Mâm Lá đã bỏ đi mong ước ấp trứng ấy.

Sau khi ăn sáng xong xuôi, lũ vịt bắt đầu đi qua tán cây Mimosa. tiến về phía ngọn núi phía trước. Những con vịt đồng bé nhỏ leo đèo theo sau lũ vịt nhà, màu lông của chúng hoàn toàn khác nhau. Cái đầu của vịt đồng có màu xanh như tán lá Mimosa, trông không giống

vịt chút nào. Nhưng chỉ cần nhìn dáng điệu vừa đi vừa kêu “quạc quạc” của chúng thì biết chúng đích thị là vịt không sai. Mâm Lá không thể hiểu nổi tại sao lũ vịt đồng lại được sống ở vườn. Cô chăm chăm dõi theo dáng vẻ kỳ dị của lũ vịt ấy.

Mâm Lá đang bần thần ngắm nhìn khung cảnh bên ngoài thì ông chủ xuất hiện.

“O, cái gì thế này?”

Ông chủ đang định đưa thức ăn, bỗng đứng khựng lại lăm bằm ngoạ hăn đầu nhìn bát thức ăn từ

tối qua vẫn còn nguyên. Bình thường bà chủ sẽ đều đặn đến lấy trứng mang đi, việc của ông chủ chỉ là đưa thức ăn rồi ra ngoài. Nhưng hôm nay thì khác.

“Dạo này chẳng ăn gì thế à? Chà chà. Chắc bị bệnh rồi đây.”

Ông chủ có vẻ không vui, ông nhìn quả trứng vẫn còn dính vết máu rồi quay sang nhìn Mâm Lá. Ông ta nhặt quả trứng lên. Khi ngón tay ông vừa chạm vào, quả trứng bỗng nhiên rúm lại, nhăn nhúm. Mâm Lá hết sức ngạc nhiên. Cô chỉ nghĩ rằng đó là quả trứng nhỏ, không được đẹp, chứ không

ngờ quả trứng lại mềm oặt như vậy.

“Ôi, đến cả vỏ trứng cũng không cứng thế này...”

Ông chủ chau mày còn Mâm Lá thì thấy đau nhói trong lòng. Mỗi khi người ta lấy trứng đi, Mâm Lá đều đau lòng, nhưng nỗi đau lần này lại khác. Nỗi đau dâng lên đầy ứ nơi cuống họng khiến toàn thân Mâm Lá cứng đờ. Trứng đẻ ra mà chẳng hề có vỏ mới đáng thương làm sao!

Khi ông chủ ném quả trứng mềm oặt ra vườn cũng là lúc Mâm Lá nhắm chặt mắt lại một cách vô

thức. Quả trứng vừa rơi xuống nền sân khô khốc không một tiếng động, ngay tức khắc bác Chó già liền lao đến liếm ăn. Chẳng còn sót lại tí gì, ngay cả cái màng mỏng.

Mâm Lá trào nước mắt. Giọt nước mắt đầu tiên rơi xuống kể từ khi cô gà mái Mâm Lá sinh ra. Mâm Lá run run và mím chặt mỏ lại.

“Mình sẽ không bao giờ đẻ trứng nữa! Không bao giờ!”

Rời chuồng gà

Dù sao quãng thời gian sống trong chuồng gà, ngắm nhìn thế giới bên ngoài vườn, Mâm Lá cũng đã thật hạnh phúc. Chỉ nhìn cảnh những chú vịt tản ra đi lang thang khắp nơi rồi bác Chó đuổi theo trêu đùa cái đuôi của lũ vịt cũng còn thú vị hơn chán việc mổ thức ăn nhặt nhèo.

Thỉnh thoảng Mâm Lá lại nhắm mắt và tưởng tượng đến cuộc sống tự do nơi sân vườn. Cái cảnh

được ấp trứng trong ổ gà ấm áp, rồi cùng Gà Trống dạo chơi ngoài cánh đồng, hay leo đèo đi theo lũ vịt. Nhưng rồi cuối cùng, Mâm Lá lại chẳng thể làm gì khác ngoài việc mở mắt ra và thở dài.

“Chả ích gì đâu. Cái ngày ấy chẳng bao giờ đến đâu.”

Mâm Lá lại không thể đẻ trứng. Ngày thứ ba, rồi thứ tư cũng y như vậy. Mà đương nhiên thôi. Bây giờ đến cả gượng dậy cô cũng chẳng còn sức nữa là.

“Thành đồ bỏ đi rồi. Lôi ra khỏi chuồng gà thôi.”

Ngày thứ năm cũng lại thất bại, tiếng nói dứt khoát của bà chủ lọt vào tai Mâm Lá đang nằm ngủ như chết.

“Lôi ra á? Lôi ra khỏi chuồng gà sao?”

Đây là điều Mâm Lá không thể tưởng tượng được. Mâm Lá không biết “đồ bỏ đi” có nghĩa gì nhưng chỉ mới nghe “lôi ra khỏi chuồng gà” thôi, toàn thân Mâm Lá bỗng có thêm sức lực. Mâm Lá chật vật ngẩng đầu lên và hớp lấy chút nước uống.

Hai ngày sau đó Mâm Lá cũng

không thể nào đẻ được trứng. Mâm Lá cảm thấy dường như trong mình chẳng còn quả trứng nào nữa. Nhưng dù sao cô vẫn cố uống chút nước và ăn chút thức ăn lót dạ.

“Từ nay sẽ là một khởi đầu mới. Mình phải được cấp trứng và nuôi con chứ. Mình có thể làm thế mà. Chỉ cần được ra vườn thôi...”

Mâm Lá chờ đợi đây hưng phấn. Tưởng tượng đến cảnh được cùng Gà Trống ra đồng, bới đất khiến cho Mâm lá đang ngủ cũng sực tỉnh giấc.

Đến ngày thứ bảy, Mâm Lá

vẫn không đẻ được trứng, đôi vợ chồng bà chủ mở cửa trại gà, đẩy chiếc xe đẩy rỗng bước vào. Mâm Lá không còn chút sức lực nên không thể đứng thẳng lên được, nhưng đầu óc cô lại minh mẫn hơn bất cứ lúc nào.

“Bây giờ thì mình được ra ngoài rồi, được ra khỏi chuồng gà rồi. Cục ta cục tác!”

Rất lâu rồi thanh quản của Mâm Lá mới ngân nga được như thế. Đây có lẽ là ngày đặc biệt nhất kể từ sau khi cô bị nhốt trong chuồng gà. Hương thơm của hoa Mimosa đâu đây bỗng thấm đẫm

mũi Mâm Lá, khiến tâm trạng cô vui vẻ lạ thường.

“Tiếc quá, hay là bán đi nhỉ?”

“Ừm, nhưng hình như nó bị bệnh hay sao ấy...”

Ông bà chủ cứ trao đổi qua lại xem nên xử lý Mâm Lá thế nào. Mâm Lá chẳng hề bận tâm đến những lời nói đó. Chỉ riêng ý nghĩ sắp được sống ở vườn đã đủ làm tim Mâm Lá đập rộn ràng không ngớt rồi.

Ông chủ lôi Mâm Lá ra khỏi chuồng gà, rất dễ dàng, vì ông đã nắm chặt khớp cánh của Mâm Lá.

Vậy là kết thúc một năm nằm trong cái chuồng gà bí bách chẳng thể nhúc nhích được gì.

“Bịch!”

Mâm Lá bị quăng vèo một vòng. Tuy không bị bệnh nhưng cô cũng chẳng còn sức lực nào để chống đỡ hay quấy đạp. Mâm Lá lấy lại tinh thần, cố rướn cái cổ lên, nhưng rồi lại phải chịu vùi xuống dưới vì chất chung với lũ gà già ốm yếu.

Những cô gà mái sau khi bị lôi ra khỏi chuồng sẽ bị nhốt vào cái lồng sắt khác. Bởi chúng chỉ không

để được trứng chứ vẫn còn khỏe mạnh. Chúng được chất đầy vào xe tải và chuẩn bị rời trang trại gà. Còn Mâm Lá thì vẫn ở nguyên chỗ cũ. Cô bị đè dưới lũ gà mái sắp chết, thậm chí còn bị kẹt cứng đầu dưới một con gà mái. Mâm Lá gần như nghẹt thở nhưng vẫn cố gắng để không mất tinh thần.

“Không biết phải làm sao đây nhỉ? Chẳng hiểu sao mình thấy bất an quá.”

Tiếng kêu ồn ào của lũ gà mái nhỏ dần rồi tắt hẳn. Thật khó thở.

“Đồ bỏ đi là thế này chẳng?”

Mâm Lá càng lúc càng thấy khó thở hơn. Mí mắt cô tự động khép lại.

“Lẽ nào mình sẽ chết như thế này sao?”

Dù Mâm Lá cố thu hết can đảm nhưng càng lúc cô càng sợ hãi. Sau đó là nỗi buồn dường như đang dâng đầy lên từ tận sâu thẳm trái tim.

“Chết như thế này sao, không thể như vậy được. Mình muốn được ra vườn!”

Mâm Lá nghĩ dù thế nào cũng phải thoát khỏi cái xe đây. Nhưng

có quá nhiều gà mái chất đống bên trên khiến cô thấy xương mình như vỡ vụn.

Mâm Lá nghĩ đến cây hoa Mimosa lúc nở rộ. Cả hình ảnh của tán lá xanh ngắt và hương hoa thơm ngát, hình ảnh vui vẻ của những thành viên trong vườn cũng hiện ra.

“Mình chỉ có một ước mơ: Được ấp trứng và nhìn thấy bé gà con chào đời. Nếu mình sinh ra là gà mái thì đó là giấc mộng đương nhiên có thể thực hiện được, vậy mà đến cuối cùng cũng chẳng thành hiện thực, lại chết như thế

này đây.”

Mỗi lúc đầu óc của Mâm Lá càng trở nên mơ hồ, cô dần rơi vào ảo giác.

Mâm Lá nhìn thấy cảnh mình đang ấp trứng đây ấm áp trong ổ gà. Bên cạnh là Gà Trống đang rất ga lăng bảo vệ cho gà mái và những bông hoa Mimosa rơi lả tả như những bông tuyết trắng.

“Lúc nào mình cũng muốn được ấp trứng, chỉ một lần duy nhất thôi cũng được, quả trứng của riêng mình, để con yêu nghe thấy được những lời thủ thỉ thì thầm

của mẹ. Mẹ sẽ không bao giờ để con một mình đâu. Con yêu ơi, hãy nở ra đi nào. Mẹ muốn nhìn thấy con. Con đừng sợ...”

Cuối cùng Mâm Lá chìm trong mơ tưởng mình đang ấp trứng, ngậm cười rồi bất tỉnh.

Không biết đã bao lâu trôi qua. Mưa đang rơi.

Mâm Lá khẽ mở mắt khi nhìn thấy toàn thân ướt sũng.

“Mình ở đâu thế này nhỉ? Hình như mình chưa chết.”

Trời lạnh thấu xương, Mâm Lá

dù tỉnh lại vẫn không cách nào nhắc mình lên nổi. Nếu rũ đám lông đang run lấy bấy kia một lúc có lẽ sẽ đỡ hơn, nhưng Mâm Lá đã chẳng còn sức lực nào để làm việc ấy nữa.

Bỗng có một tiếng nói vang lên trên đầu Mâm Lá. Giọng nói ấy cứ lặp đi lặp lại đến mấy lần nên Mâm Lá nghe rất rõ.

“Này, cậu gì ơi. Có nghe thấy không?”

Mâm Lá chật vật ngẩng cổ lên. Không gì ngoài một mùi vô cùng khủng khiếp, chẳng thể nhìn rõ tình hình xung quanh.

“Đồ ngốc. Mình biết mà!”

Giọng nói đầy hưng phấn nghe rõ hơn hẳn lúc nãy.

“Đứng dậy mau! Bước đi xem nào!”

“Bảo tôi đi á? Không được, tôi mệt lắm.”

Mầm Lá đảo mắt nhìn xung quanh. Những cái cây trên ngọn núi tối mờ và những ngọn cỏ sống trên bờ đê đang đung đưa theo gió. Hình như giọng nói vọng ra từ đâu đó bên trên.

“Cậu không chết còn gì. Đã

bảo đừng dậy ngay cơ mà!”

“Tất nhiên là tôi không chết rồi.”

Mâm Lá thử cử động đôi cánh. Cô cũng duỗi thẳng chân và lắc lư cái cổ. May mà chỉ bài hoải mất sức thôi chứ mọi thứ vẫn bình thường.

“Này, ai thế nhỉ?”

“Đừng có nói lung tung, nhanh chân lên nào!”

Mâm Lá khẽ khàng gượng dậy. Và cô rón rén bước từng bước về phía phát ra tiếng nói kia. Thực ra cô mới chỉ bước đi một chút. Chỉ

một, hai bước rồi đứng khựng lại.

“Ôi trời ơi, cái gì thế này?”

Mâm Lá thoáng kinh ngạc trong giây lát. Những thứ chất đồng xung quanh Mâm Lá đang giẫm lên không phải gì khác mà chính là những cô gà mái đã chết. Hóa ra đây chính là cái hố bỏ những con gà chết.

“Mình vẫn còn sống, nhưng sao lại có việc thế này cơ chứ!”

Mâm Lá đứng bật dậy, bất giác kêu cục tác và nhảy tung tung. Nhưng dù cô có cố nhảy thế nào cũng không sao thoát khỏi cái hố.

Chỗ nào cũng giẫm phải xác của các cô gà mái. Thật quá kinh khủng và đáng sợ, cô không sao lấy lại được tinh thần.

“... Cậu làm cái gì thế hả?”

Lại có tiếng nói vọng lại từ bên ngoài hố. Nhưng Mâm Lá đang vô cùng bồn loạn nên không thể nghe rõ mà chỉ cố nhảy loạn xạ và kêu cục tác cục tác.

“Làm thế nào bây giờ? Làm thế nào được đây?”

“Nguy rồi!”

“Mình không chết nhưng thật

kinh khủng.”

“Đã bảo là nhìn nó đi mà! Cậu không nhìn thấy nó đang theo dõi cậu à? Đồ gà ngốc! Đôi mắt kia đang theo dõi cậu đấy!...”

“Mình chẳng biết đâu, mình chẳng biết gì đâu. Làm sao bây giờ đây?”

Mâm Lá nghe thấy giọng nói đầy giận giữ, đến lúc ấy mới hết bấn loạn. Ở phía rừng cỏ, ngược với phía phát ra giọng nói, dường như có cái gì đó đang thoăn thoắt di chuyển chỗ này chỗ kia. Quả thật có hai con mắt đang nhìn chăm chăm

vào Mâm Lá. Dù không biết rõ đó là cái gì nhưng Mâm Lá vẫn thấy ớn lạnh.

“Nếu cứ đứng đấy là nguy đấy!”

Mâm Lá bắt đầu tập trung vào giọng nói vang lên bên ngoài cái hố. Rõ ràng dù không biết là ai, nhưng nó vẫn làm cô cảm thấy đáng tin hơn là ánh mắt đáng sợ kia.

“Biết đâu lại là Gà Trống cũng nên.”

Một suy nghĩ bất chợt nảy ra trong đầu cô. Trong bóng tối này, chẳng ai khác ngoài Gà Trống có thể

cất lên giọng nói đầy quả cảm như vậy.

Theo tiếng nói, Mâm Lá đi men dần về phía cuối cái hố. Vì thành hố ở chỗ đó thấp nên cô có thể dễ dàng thoát ra ngoài.

“May quá.”

Một giọng nói điềm tĩnh và thân thiện vang lên. Thân mình ước sùng và run lấy bầy. Mâm Lá nhìn thấy người bạn đang đứng trước mặt mình, hóa ra là thành viên của khu vườn - Vịt Trời. Vịt Trời có màu lông xanh lá cây và nâu - khác hẳn với gia đình Vịt Nhà. Vịt Trời giống

như một kẻ cô đơn, mỗi khi gia đình nhà vịt kết đàn cùng đi kiếm ăn, dù luôn đi theo đuôi nhưng cậu vẫn không thể hòa hợp với đàn.

Mâm Lá không thể tưởng tượng mình lại nhận được sự giúp đỡ từ kẻ cô đơn này, nhưng được nhìn gần thành viên của khu vườn khiến cô cảm thấy đúng là mình đã thoát khỏi chuồng gà.

“Cám ơn cậu nhé, hóa ra cậu đã giúp đỡ mình!”

Mâm Lá vô cùng vui sướng khi biết mình đã ra khỏi chuồng gà và không bị chết.

“Cậu không cần cảm ơn mình đâu. Chỉ là mình không thể để yên cho mụ ta lộng hành thôi. Mỗi khi nhìn thấy mụ ta bắt sống một ai đó là mình lại nổi giận không thể kiềm chế được.”

“Mụ ta là ai cơ?”

“Mụ Chồn!”

Khi Vịt Trời nhắc đến hai tiếng “mụ Chồn”, lông gáy của cậu khẽ run lên. Mâm Lá bất giác cũng rùng mình theo. Xa xa đằng kia, mụ Chồn đang đứng thẳng nhìn Mâm Lá chăm chăm. Có vẻ như mụ ta đang vô cùng tức giận vì kẻ phá

đám và con mỗi vừa hụt mất.

“Đi về đi. Bây giờ thì sống rồi.”

Vịt Trời bắt đầu bước đi lạch bạch.

“O, nhưng mà đi đâu cơ?”

Mâm Lá ngập ngừng. Hình như Vịt Trời không có vẻ gì là muốn dẫn Mâm Lá theo cả. Mâm Lá muốn cùng đi về phía khu vườn mà Vịt Trời lại bảo về đi là sao?

“Mình không muốn quay lại chuồng gà nữa đâu. Vất vả mãi giờ mới đến được đây. Họ bảo mình là

đồ bỏ đi.”

“Đồ bỏ đi? Đồ bỏ đi là gì thế?”

“Ừm, có lẽ ra khỏi chuồng gà lại là tốt.”

“Nhưng ở đây cũng nguy hiểm lắm. Đi đâu thì đi, cứ phải rời khỏi đây đã. Bây giờ muộn quá rồi. Mọi người chắc đã ngủ hết.”

Vịt Trời có vẻ mệt mỏi nên bước đi lảo đảo. Mâm Lá liếc nhanh về phía mục Chồn, rồi vội vàng chạy theo Vịt Trời.

“Sao cậu biết mình ở cái hố

đấy?”

“Trên đường từ hồ nước đến đây mình nhìn thấy mộ Chồn lớn vón. Mình biết ngay là điều đó có nghĩa là ở dưới hố đang có cô gà mái nào đó vẫn đang sống. Mình biết mà. Con mộ xấu xa đấy.”

Đám lông ở gáy Vịt Trời lại run lên.

“Lúc nào mộ cũng tìm ăn thịt những ai còn sống. Mình không nói chơi đâu. Mộ ta lại còn to bự nữa chứ. To hơn những ả còn lại rất nhiều. Thế nên lúc nào mộ cũng muốn cho mọi người biết ta đây

giỏi giang và làm nhiều chuyện xấu xa lắm. Cô gà mái vẫn còn sống như cậu đúng là một miếng mồi ngon. Họa hoằn lắm mới có chuyện như thế này. Cậu đúng là tốt số đấy.”

“Ừ mình đúng là rất may mắn. Nhờ có cậu đấy.”

Mâm Lá bám dính lấy Vịt Trời. Nghe câu nói “miếng mồi ngon”, tự nhiên lông của cô cũng dựng ngược lên.

“Ha ha ha, cô gà mái như cậu đúng là lần đầu tiên đấy. Cậu kêu lên như vậy là rất tốt. Chắc mục Chồn cũng phải bắn khoản mãi làm

thế nào mới có thể bắt được một con mồi nhanh nhẹn như cậu.”

Vịt Trời cười thích thú và nhìn về phía cái hố. Mụ Chồn vẫn đang nhìn sang phía bên này. Mâm Lá vội vàng quay đầu đi nhưng Vịt Trời lại rất thản nhiên.

“Một lúc nào đó có thể lại gặp phải mụ ta thôi. Mụ ta không từ bỏ đâu.”

“Thậttt. .. thật á?”

“Có lẽ cậu là cô gà mái đầu tiên thoát chết khỏi cái hố đấy.”

“Ừ đúng là mình không chết.”

Mâm Lá lẩm bẩm một mình.
Vịt Trời không nói gì nữa mà đi về phía trước.

“Cậu định đi đâu thế?”

Vịt Trời hỏi. Mâm Lá lại ngập ngừng.

“A, thì là, mình....”

“Câu đấy cậu vừa nói rồi còn gì.”

“Đúnggg là thế. Mình vừa nói rồi nhỉ.”

Mâm Lá vừa nói vừa mong Vịt Trời sẽ giúp đỡ mình.

“À mà cậu không đưa mình đi cùng được à?”

“Đi đâu cơ? Về nhà kho á?”

Vịt Trời lắc lắc cái đầu vẻ như rất khó xử. Nhưng dù vậy Vịt Trời vẫn hiểu rõ tình huống khó khăn của Mâm Lá lúc này nên không thể từ chối được.

“Thực ra vì mình cũng là kẻ lang thang. Nhưng mà cậu cũng là gà mái mà.”

Vịt Trời dẫn Mâm Lá đi về nhà kho - tổ ấm của gia đình sân vườn.

Thành viên gia đình sân vườn

Bác Chó già nằm sấp, thò nửa người ra khỏi cái chuồng của mình. Không biết có phải giấc ngủ đang ập đến hay không mà đôi mắt bác ta rất lơ đãng. Nhưng vừa nhìn thấy Vịt Trời dẫn cô gà mái gầy gò xương vêu là hai mắt bác mở to hăn ra. Chính bởi vì cô gà mái ấy; đang ướn nhẹp toàn thân và đăm lông ở cổ bị vật trụi hết cả.

“Grừ, có mùi gì khó chịu thế nhỉ!”

Bác Chó già tiến về phía trước.
Mâm Lá càng dính chặt lấy Vịt Trời.

“Không có chuyện gì đâu. Chỉ là một cô gà mái thôi mà.”

Vịt Trời nói nhỏ nhẹ, tránh làm cho bác Chó già méch lòng. Nhưng khuôn mặt của bác Chó già đầy giận dữ, và bác ta đi lòng vòng xung quanh Mâm Lá, như chỉ chục đóp ngay một phát.

“Không phải ai tôi cũng để cho vào đâu. Tôi gác cổng nghiêm ngặt lắm đấy!”

Bác Chó già nhe răng đe dọa. Ngạc nhiên vì tiếng của bác ta, một

hai cô vịt bắt đầu thò cổ ra từ nhà kho.

“Không phải cậu ta đi rồi sao. Chúng tôi cứ tưởng như vậy cơ.”

“Ồ kìa, lại còn cái gì bám ở đuôi cậu ta nữa kìa?”

“Lông bị nhổ toi tả kia kìa. Chắc là chạy trốn từ bữa ăn của mục Chồn rồi.”

Lũ vịt kêu “quạc quạc” và cười phá lên.

Vịt Trời im lặng không nói câu nào. Nhưng Mâm Lá có thể nhìn thấy đám lông ở cổ cậu đang dựng

lên và rung bần bật. Mầm Lá thấy có lỗi với Vịt Trời và xấu hổ khi bị biến thành trò cười.

“Ôi dào, kẻ lang thang ời. Chỉ mỗi mình cậu bọn tôi đã phải ngủ chật chội lắm rồi, vậy mà cậu còn lỗi cái cô gà bệnh về thế?”

“Đuổi cô ta đi! Chẳng biết có lây bệnh cho chúng ta không nữa.”

Lũ vịt đồng thanh mồm năm miệng mười hét lên rằng Mầm Lá hãy mau rời đi ngay. Bác Chó già cũng hả hê gầm gừ.

“Nghe rõ rồi chứ? Bỏ ngay cái

ý nghĩ lớn vồn ở đây đi nhé.”

Mâm Lá sợ đến rùng mình. Nhưng vì chẳng còn nơi nào để đi nên cô vẫn núp sau lưng Vịt Trời, không định rời đi đâu cả.

“Tôi không lây bệnh đâu. Tôi cũng sẽ không làm phiền đến ai, và...”

Mâm Lá suýt bật khóc. Những tưởng chỉ cần rời khỏi chuồng gà là được, các thành viên trong gia đình sân vườn cũng đâu có gì lạ lẫm...

“Và tôi muốn sống ở sân vườn. Đã từ lâu rồi.”

“Cô nói cái gì thế? Cô là gà mái trong trại gà cơ mà. Phải ở trong chuồng mà đẻ trứng chứ!”

“Nhưng tôi...”

Mâm Lá cố đến cùng để không bị đuổi khỏi sân vườn. Nhưng càng cố thì bác Chó già càng trở nên ác nghiệt. Bác ta cứ hít hít cái mũi, áp sát làm Mâm Lá mấy lần ngã dúi về phía trước. Mỗi lần như vậy lũ vịt lại cười ngặt nghẽo. Cuối cùng Mâm Lá bật khóc.

Đúng lúc ấy.

“Thật là hèn hạ! Hãy để cậu ấy yên!”

Vịt Trời kêu “quạc” một tiếng. Tiếng nói vang dội hơn giọng của bất cứ con vịt nào khác.

“Tôi định hỏi các người xem nên làm sao cho tốt, nào ngờ các người lại vô tình như thế này!”

“Cậu ta nói chúng ta vô tình kìa. Hình như cậu ta quên ai đã giúp cậu ta được sống trong kho rồi nhỉ?”

Lại có tiếng càu nhàu giữa lũ vịt. Điều này càng làm cho Vịt Trời thêm cáu tiết.

“Cậu ấy đã thoát ra khỏi cái hố đó! Thử hỏi xem có cô gà mái

nào có thể sống sót ra khỏi cái hố đó không? Cậu ấy lọt vào tầm ngắm của mụ Chồn mà vẫn dũng cảm thoát ra được đấy!”

Ánh mắt những cô nàng vịt lộ vẻ ngạc nhiên.

“Đúng là mụ Chồn mà lại! Nếu là các cậu thì các cậu có làm thế được không? Lại chẳng lạch bà lạch bạch rồi đi tong ấy chứ?”

“ ... ”

Giọng Vịt Trời vốn dĩ đã to nên tất cả đều ngậm miệng lại. Bác Chó già cũng thôi không gầm gừ nữa.

“Cho cậu ấy một góc nhà kho mà có vẻ to tát thế sao?”

Lần đầu tiên Mâm Lá nhìn thấy vẻ đĩnh đạc của Vịt Trời. Vịt Trời lúc nào cũng đi sau đuôi cả đàn nên Mâm Lá từng nghĩ Vịt Trời chỉ như một chú vịt con mà thôi.

“Yên lặng nào! Kẻ lang thang này, cậu đang chửi mắng chúng ta đấy sao?”

Một con vịt bước ra từ trong kho và trách mắng Vịt Trời. Đó chính là Vịt Đầu Đàn - thủ lĩnh của cả đàn vịt. Vịt Trời không thể làm gì khác ngoài im miệng.

“Đề cậu sống ở nhà kho là may cho cậu lắm rồi. Thế mà cậu không biết cảm ơn.”

Vịt Đầu Đàn định lớn giọng hơn nữa thì Gà Trống xuất hiện.

“Thủ lĩnh của nhà kho chính là ta đây! Kẻ lang thang không có quyền gì mà nói năng lung tung. Mọi quyết định là do ta - thủ lĩnh của cái nhà kho này!”

Tất cả đều lặng yên nghe Gà Trống nói. Giọng nói của anh ta sắc lẹm như tiếng gáy “Ồ ó o” mỗi sáng của anh ta vậy.

“Nếu còn ầm ĩ nữa ta sẽ

không tha thứ cho đâu. Đêm muộn rồi nên chẳng biết mục Chồn có lớn vồn ở gần đây không nữa. Cô gà mái vào trong nhà kho cũng được. Nhưng chỉ đêm nay thôi. Dù sao thì chuồng gà cũng đóng cửa rồi. Ngủ ở tận cùng phía dưới ấy. Và sáng sớm khi ta đánh thức mọi người dậy, cô phải lập tức rời khỏi đây!”

Lời nói của Gà Trống đã quyết định tất cả.

Vợ chồng Gà Trống đi vào nhà kho đầu tiên, theo sau lần lượt là Vịt Đầu Đàn, các cô nàng vịt, và Vịt Trời. Cuối cùng, Mâm Lá thận trọng rón rén bước vào. Chỉ có bác Chó

không sao điềm tĩnh lại được, cứ đi tới đi lui trong sân vườn.

Nhà kho thật là ấm cúng. Có bát nước và bát thức ăn, trong góc còn có cả chiếc chăn rạ nhìn rất ấm áp. Không hề có cái lưới sắt chắn ngán mỗi khi định đuổi cánh ra tí xíu lại chạm phải.

Vợ chồng Gà Trống leo lên giá đỡ và nhìn xuống toàn bộ khu nhà kho. Những cô nàng vịt thì mặt đối mặt nhau. Chỉ riêng Vịt Trời thì tách ra khỏi chúng, ngồi cuộn tròn về phía cửa. Có lẽ nơi đó chính là chỗ dành cho Vịt Trời.

Mâm Lá hiểu ra chỗ của mình phải thấp hơn cả chỗ của Vịt Trời, vì thế cô ngồi luôn tại chỗ và chẳng mơ màng đến cái chần rạ nhìn rất ấm áp kia nữa.

“Lại có việc như thế này nữa đây. Sáng mai mà cô gà kia không đi thì mình sẽ không để yên đâu!”

Cô Gà Mái đang càu nhàu trên giá đỡ.

“Dạo này tôi nhay cảm lắm đây. Giờ tôi còn sắp ấp trứng nữa, để trứng nở ra gà con thì không được có bất trắc gì đâu. Mọi người còn nhớ việc tôi đã mất hết các con

trước đây chứ?”

Mâm Lá vừa nghĩ đến chuyện ấp trứng vừa ngược nhìn Gà Mái. Thân hình đầy đặn với những sợi lông bóng bẩy cùng cái mào chín chu, cô ta và Gà Trống ga lăng đúng là một đôi thật đẹp.

“Liệu mình đã có lúc nào nhìn thanh lịch như thế kia chưa nhỉ? Cả việc ấp trứng nữa. Cái cảm giác đó chỉ có Gà Mái mới biết được...Thật là thích.”

Mâm Lá vô cùng ghen tị với Gà Mái. Vừa có thân hình đẹp lại còn được ấp trứng. Từ trước đến

giờ Mâm Lá chưa từng để ý đến dáng dấp của mình. Nhưng cô biết rõ bộ dạng xấu xí vô cùng của mình bây giờ, khi lông bị rụng toi tả. Bất giác cô thấy xấu hổ vì sự thật ấy. Mâm Lá cố nén nỗi sầu muộn và thu mình nhỏ lại. Cô chỉ mong sao đừng ai trông thấy cái cổ rụng lông xơ xác của mình.

“Nhưng dù sao mình cũng đã ra khỏi chuồng gà. Giờ đây mình đang ở cùng gia đình sân vườn. Còn có thể sắp được đẻ trứng nữa. Chẳng lâu nữa đâu...”

Mâm Lá quyết định chỉ nghĩ về những điều tốt đẹp. Nhưng cứ

nhớ đến câu nói của Gà Trống rằng ngay sáng mai cô phải rời khỏi chỗ này, cô lại thấy tương lai thật mờ mịt. Và bụng cô cũng đang đói cồn cào.

Lâu lắm rồi Mâm Lá mới được ngủ ngon như thế. Mâm Lá thức giấc đầu tiên trong nhà kho, trước cả vợ chồng Gà Trống, nhưng cô không động dậy. Cô muốn cảm nhận thêm chút nữa sự ấm áp của chỗ ngủ, mặt khác cô cũng không muốn làm phiền đến các thành viên gia đình sân vườn đang ngon giấc nên cứ thế nằm yên.

“Biết đâu lại được sống mãi

thế này không biết chừng. Vịt Trời cũng là kẻ lang thang nhưng đang được sống cùng mọi người đây thôi. Nếu biết mình muốn được sống ở sân vườn đến thế nào, chắc họ sẽ thông cảm cho mình thôi.”

Trên giá đỡ, Gà Trống đã thức dậy. Gà Trống dùng mỏ sửa sang lại bộ lông rồi sải cánh, vươn vai, vươn cổ ra gáy vang: “Ồ ó o...”

Gà Trống đi dần xuống từ phía giá đỡ và sắp đi ngang qua Mâm Lá. Mâm Lá liền bật dậy tránh đường cho Gà Trống.

Gà Trống nói như ra lệnh.

“Khi ta vỗ cánh ở trên bức tường đá thì hãy rời khỏi đây ngay lập tức. Vì Vịt Trời - kẻ lang thang không có nơi nào để đi nên được ở lại đây nhưng cô thì có nơi để đi đấy. Đó chính là chuồng gà. Chuồng gà an toàn hơn. Vì gà mái có dũng cảm đến đâu thì không phải lúc nào cũng trốn thoát được khỏi tay mụ Chồn.”

Gà Trống nói, đây vẻ uy nghiêm như một đại tướng.

“Tôi qua ta cho cô ngủ ở đây là vì cô cùng dòng giống có mào với ta. Dòng giống có mào lại bị đem đi làm trò cười là không được. Thế

nên, bây giờ hãy quay về chỗ của cô đi.”

“Tôi không muốn quay về. Tôi muốn sống ở sân vườn. Nếu được ở đây thì chẳng phải lo lắng gì về mẹ Chồn nữa.”

Mâm Lá lấy hết can đảm cất lời.

“Tôi là đồ bỏ đi.”

“Đồ bỏ đi?”

Mâm Lá vừa gật đầu thì Gà Trống phá lên cười khó hiểu. Sau đó Gà Trống nhìn chăm chăm vào cô, ánh mắt đáng sợ hơn trước rất

nhieu. Như thế nếu như còn lên tiếng, anh ta sẽ mổ cô.

“Chẳng ai mong cô ở đây cả!”

Câu nói ấy đã cắt đứt hoàn toàn sợi dây hy vọng nơi Mâm Lá. Mâm Lá ngậm chặt mồm. Nỗi buồn và sự xấu hổ lại trào dâng trong ngực.

Gà Trống đi ra ngoài. Một lúc sau, tiếng gáy “Ồ ó o” vang lên. Đó cũng là lời cảnh báo cuối cùng dành cho Mâm Lá.

Mâm Lá nhìn Vịt Trời. Vịt Trời đã tỉnh giấc và đang nhìn Mâm Lá. Nhưng đây chẳng phải việc kẻ lang

thang luôn đứng ở cuối đàn này có thể can thiệp vào. Nét mặt của Vịt Trời đầy hối lỗi khi không thể giúp đỡ Mâm Lá.

Mâm Lá hiểu Vịt Trời. Chỉ riêng việc Vịt Trời ra tay cứu giúp khi cô suýt rơi vào tay mục Chồn, và cùng cô đối đầu với cả gia đình sân vườn cũng là đủ lắm rồi.

“Mình thực sự thích nơi này mà...”

Mâm Lá không thể làm gì khác được, đành rời khỏi nhà kho. Nhưng cô chẳng có nơi nào để đi nên đành đến ngồi thu mình dưới

tán cây Mimosa.

Mâm Lá nhìn thấy dáng ông chủ đang đẩy chiếc xe kéo tay tiến về phía trại gà. Cô nhớ lại những ngày tháng năm suốt trong chuồng gà chờ đợi cánh cửa được mở ra.

Cái sân vườn tưởng chừng không thể nào đến được. Ôi, nhưng bây giờ chẳng phải mình đang ở ngay đây sao!

“Không có gì phải buồn cả. Đã có kỳ tích đầu tiên xảy ra rồi còn gì!”

Mâm Lá lấy lại tinh thần. Và cô ngược nhìn cây Mimosa đang

vươn thẳng về phía bầu trời.

“Mình sẽ đẻ trứng. Mình phải được nhìn thấy gà con chào đời. Ủ, đúng thế, vì mình không chết mà!”

Đột nhiên, nhìn bà chủ đang cho gia đình sân vườn ăn sáng, Mâm Lá bỗng thấy đói bụng. Nước miếng chảy vòng quanh, khiến cô không thể ngồi yên một chỗ được nữa.

“Mình cũng phải ăn mới được!”

Mâm Lá đứng bật dậy, đi thẳng về phía cái bát gỗ đựng thức ăn. mấy ngày nay không ăn gì, vậy

mà không biết sức lực từ đâu trào dâng trong Mâm Lá. Nhưng trước khi Mâm Lá chạm đến cái bát gỗ...

“Ờ đâu ra cái kiểu hỗn láo thế!”

Cô nàng vịt dùng cái mỏ dẹt cạp vào cổ Mâm Lá không thương tiếc. Cái cổ bị cạp chẳng còn lông nên Mâm Lá đau đến nổi gằn như ngắt xiu.

“Biến ngay đi!”

Sau khi nhào tới một cách đáng sợ, vịt ta bắt đầu gục đầu vào bát gỗ ăn lấy ăn để. Chẳng có lấy một khe hở nào có thể xen vào.

Mâm Lá ngã oạch xuống, mắt cô nhìn tới chiếc bát gỗ của vợ chồng Gà Trống. Suất ăn của bọn họ nhiều đến mức cho cả cô ăn chung cũng vẫn thoải mái, nhưng sao có thể thế được. Gà Trống tham lam và hung dữ còn đòi giành giật cả bát ăn của bác Chó già.

Bác Chó già thì đúng không phải đối tượng Mâm Lá dám nhắm đến.

Ông chủ đẩy cái xe kéo tay đi ra thì nhìn thấy Mâm Lá. Bà chủ đang định đi vào lấy trứng cũng dừng bước.

“Không ngờ vẫn còn sống này.”

Bà chủ nói. Ông chủ cũng gật đầu.

“Hóa ra vẫn sống cơ đấy.”

“Lại cho vào chuồng gà nhé? À, nhưng nó có đẻ trứng được nữa đâu. Hay là làm thịt?”

Mâm Lá bỗng thấy sợ hãi. Nhưng ông chủ lắc đầu nguây nguậy làm Mâm Lá yên tâm hẳn.

“Nó bị bệnh rồi còn gì nữa. Cứ như thế thế nào cũng chết. Hoặc bị chồn bắt đi.”

Có vẻ như ông bà chủ quyết định để yên cho Mầm Lá. Mầm Lá không còn lo bị nhốt lại vào trong chuồng gà nữa.

“Giá mà được ăn chút gì đó thì...”

Trong miệng chẳng có gì, nhưng Mầm Lá mấy lần giả bộ nuốt nước bọt. Trong chuồng gà cũng đang là lúc các cô gà mái ăn thức ăn. Cuộc sống ở sân vườn tuy nghiệt ngã, nhưng Mầm Lá không hề đưa mắt nhìn về phía chuồng gà.

Mầm Lá cũng đi về phía đồng phân và bới phân giống như vợ

chồng Gà Trống. Song cô vẫn chưa biết trong đó có gì.

“O, cái này...”

Có một chú giun đất nhìn rất ngon đang ngo ngoài. Mâm Lá hiểu ra ngay chú giun đất là một miếng mồi ngon lành đến mức nào. Một miếng mồi ngon tuyệt vời.

“Tránh xa món ăn vặt của ta ra!”

Gà Trống lao tới mổ vào đầu Mâm Lá. Mâm Lá la lên thất thanh, đành phải rút lui. Nhưng không biết có phải vẫn chưa nguôi giận hay không mà Gà Trống tiếp tục mổ

vào khắp mình mẩy của Mâm Lá, nhất định đẩy Mâm Lá ra khỏi khu vườn.

Toàn thân Mâm Lá đau nhức nhối. Nhưng chịu đựng cái bụng đói còn khó khăn hơn nỗi đau. Mâm Lá đi về phía ruộng. Mâm Lá bứt từng chút một những cọng cải thảo đang mọc xanh mơn mơn trên đó. Những cọng cải thảo vẫn còn đọng hơi sương nên cổ họng cô cũng được thấm ướt. Nhưng suốt nửa vợ chồng Gà Trống lại lao đến.

Mâm Lá tự động rời khỏi ruộng. Nhưng cô mau chóng phát hiện ra, ruộng không phải chỉ có ở

đó. Dù nằm hơi xa khu vườn nhưng ruộng thì menh mông. Xem ra chắc cũng có nhiều cái để ăn đây.

“A!” Mâm Lá gồng hai chân và uốn ngực. Cô cất giọng kêu cục ta cục tác đầy hân hoan. Vợ chồng Gà Trống sao có thể chiếm lĩnh cả cánh đồng rộng lớn này được!

Người bạn

Mâm Lá dành cả ngày ở cánh đồng. Cô bắt những con sâu cải thảo để ăn, dùng móng chân bới đất rồi nằm phơi bụng ngủ trưa một cách thoải mái. So với những tưởng tượng khi còn ở trong chuồng gà, cô đã làm được thật nhiều việc.

Những cô nàng vịt vượt qua ngọn núi hoang đến tối mới quay trở về, vợ chồng Gà Trống thì chỉ quanh quẩn ở ruộng nên Mâm Lá

chẳng ngại bị ai làm phiền. Thật là
mãn nguyện. Nhưng trời tối dần, và
Mâm Lá bắt đầu lo lắng.

“Mình phải tìm chỗ nào an
toàn mới được. Mụ Chồn sẽ đến
đấy.”

Mâm Lá xem xét khắp cánh
đồng rộng lớn tìm chỗ ngủ. Nhưng
chẳng chỗ nào có thể trú chân.
Mâm Lá lại đi về phía khu vườn.

Thành viên gia đình sân vườn
đều đã vào trong nhà kho, chỉ có
bác Chó già đang đứng gác cửa
nhìn thấy Mâm Lá. Bác Chó già tiến
đến với vẻ mặt không hề vui mừng.

“Hôm nay thì không có chuyện đó đâu. Sẽ chẳng ai đứng về phía cô đâu.”

Bác Chó già đi vòng vòng xung quanh Mâm Lá.

“Kẻ lang thang cũng đã bị cảnh báo rồi. Nếu còn làm loạn lên nữa, hắn sẽ phải tự động rời khỏi nhà kho. Vì thế hắn chẳng tội gì mà phải giúp đỡ cô cả.”

Mâm Lá thu mình lại để phòng bác Chó già.

“Vả lại, đến lúc Gà Mái ấp trứng rồi. Ta đã nhận trách nhiệm ngăn náo loạn. Vì thế đừng có lớn

vườn nữa.”

Bác Chó già dọa dẫm Mâm Lá. Nếu Gà Mái bị làm phiền, bác Chó già sẽ phải chịu mắng nhiếc. Lúc đó thì thật chẳng còn mặt mũi nào nữa, bị mắng nhiếc bởi một cô gà mái trẻ.

“Tôi chẳng còn chỗ nào để ngủ cả. Ngoài nơi này ra.”

Mâm Lá cung kính nói, để bác Chó già không gặm gù tức giận. Không phải cô định ngủ trong nhà kho như hôm qua. Có thể là bất cứ chỗ nào trong vườn, chỉ cần được bác Chó già bảo vệ an toàn qua đêm

mà thôi.

“Thế cũng không được. Sau này chắc ta sẽ bận hơn nhiều. Vì Gà Mái muốn được ấp trứng ở một nơi yên tĩnh. Chính là chỗ kia.”

Chỗ bác Chó chỉ chính là khu rừng thông gần đồng phân. Đó là chỗ mà đêm đến mù Chồn rất có thể lui tới.

“Xem ra với tình hình này, không lâu nữa ta sẽ đi tuần tra. Gà mái tin tưởng ta, cô ấy mà biết ta cho cô ở lại đây chắc sẽ giận lắm. Không biết có phải do có tuổi rồi hay không mà ta cũng rất ghét ồn

ào.”

Bác Chó già thở dài.

“Đến cả tiếng động của lông cánh tôi cũng không gây ra đâu. Chỉ cần cho tôi trú ngụ dưới bức tường đá hay một xó nào trong vườn cũng được. Vì tôi sẽ dậy sớm hơn Gà Trống và ra đi.”

“Đừng yêu cầu ta quá sức như vậy. Cả đời ta đã sống như một người gác cổng nghiêm khắc rồi. Không thể phá vỡ quy tắc được.”

“Tại sao tôi lại không được sống ở trong vườn? Tôi cũng là gà mái giống như cô Gà Mái trong

vườn thôi mà.”

“Hừ! Đúng là cô gà mái ngu dốt. Sao cô lại có cái suy nghĩ như thế chứ?”

Bác Chó già cau mày.

“Dù là gà mái nhưng mà khác nhau. Cái đó cô cũng không biết sao? Đương nhiên cô phải sống và đẻ trứng ở trong chuồng gà, giống như ta phải sống như một người canh gác cửa, còn Gà Trống thì gáy báo buổi sáng. Chỗ của cô không phải ở sân vườn mà là trong chuồng gà! Đó chính là quy tắc đấy.”

“Tôi có thể không thích quy tắc đấy cơ mà. Khi đó thì làm sao?”

“Đừng nói những lời vô nghĩa.”

Bác Chó già lắc đầu quây quây rồi đi về chuồng của mình.

Mâm Lá nhận ra không thể hy vọng bất cứ sự giúp đỡ nào từ bác Chó. Và cô cũng biết nếu chọc giận bác ta thì có thể sẽ lại bị ăn mắng như sáng nay. Cô nói “Chẳng ai mong cô ở đây cả” của Gà Trống lại hiện lên trong đầu Mâm Lá.

Mâm Lá rời khỏi khu vườn. Nhưng cô vẫn chưa có nơi nào để

đi. Không cách nào khác, cô đành đi về phía cuối vườn, bắt đầu đào ổ dưới gốc cây hoa Mimosa. Cô bới đất đến tận khi nằm vừa bụng vào bên trong mới thôi.

Vì nơi Mâm Lá chọn để đào ổ là nơi hẻo lánh trong khu vườn nên bác Chó già cũng chỉ mắt nhắm mắt mở cho qua. Trong lúc bới đất đến đâu hết cả các móng chân, lòng Mâm Lá chợt dâng lên cảm giác phần nộ và buồn bã.

“Nếu có thể thì mình cũng muốn rời khỏi vườn!”

Gà Mái bắt đầu ấp trứng ở rừng thông. Đôi khi cô ta chỉ đi về phía đồng phân và bắt bọ ăn chứ không đi ra cánh đồng, bởi riêng việc ấp trứng đã mất cả ngày trời. Nhìn hình ảnh đó, Mâm Lá rơi vào trạng thái trầm uất.

Mấy ngày trôi qua rồi nhĩ, từ khi Mâm Lá không thể đẻ trứng. Lúc còn ở trong chuồng gà, cô không muốn đẻ trứng nhưng giờ đây khi lông ở cổ mọc nhanh và cơ thể cũng khỏe khoắn hơn, cô khao khát đẻ trứng, vậy mà không sao tìm lại được cảm giác ấy nữa. Cô đã

mất đi cảm giác mãi nguyên ngày xưa - cái cảm giác dù có một mình cũng đủ thấy hạnh phúc rồi.

“Mình có một ước nguyện. Được ấp trứng và chứng kiến gà con ra đời! Nhưng mà...”

Mâm Lá hay nghĩ ngợi vì sao mình mãi không đẻ được trứng. Mỗi lúc như thế Mâm Lá lại bực bội khó thở. Bởi lẽ cuộc sống không có việc gì khác ngoài đi đi lại lại, lùng sục trong cánh đồng và tìm kiếm thức ăn tươi ngon chẳng khác gì mấy so với cuộc sống trong lồng sắt.

“Suy nghĩ vẫn vợ sẽ có hại đến cơ thể. Mình sẽ đẻ trứng. Nhất định là như thế! Chỉ cần mình kiếm được một cái ổ.”

Mâm Lá tự động viên bản thân. Cô cho rằng chỉ vì đêm đêm phải ngủ ở một nơi khiến cô luôn lo lắng về mục Chồn nên mới không đẻ trứng được. Nhưng đây chỉ là cái cớ. Việc trải qua những đêm mở mắt thao láo nhìn mắt mục Chồn nhấp nháy trong bóng đêm thỉnh thoảng hay diễn ra. Nhưng mỗi khi như thế, người thấy mùi mục Chồn, bác Chó già lại gầm gừ. Rốt cuộc mục Chồn không thể đến gần, và Mâm Lá dù không được ở trong

nhà kho vẫn bình yên vô sự.

“Nếu không thể đẻ trứng, vậy thì mình sống để mong đợi gì đây?”

Mâm Lá buồn bã. Vì Vịt Trời nên cô càng buồn bã.

Cách đây không lâu, Vịt Trời có bạn mới. Bên cạnh Vịt Trời lúc nào cũng có Vịt Trắng quẩn quýt, nô đùa vui vẻ với nhau. Ngày đầu tiên đi theo đàn vịt đến hồ nước, Mâm Lá nhìn thấy Vịt Trời leo lên lưng Vịt Trắng và đùa nghịch nước với cô. Vịt Trời lúc nào cũng cô đơn, giờ đây có thêm bạn mới thật là may mắn. Nhưng nỗi đơn của Vịt Trời

lại chuyển sang Mâm Lá như truyền bệnh.

Từ khi có bạn thân, Vịt Trời đổi khác. Cậu ta không đi theo đuôi đàn vịt nữa, và cũng có ngày cậu chẳng quay về nhà kho. Những khi ấy Mâm Lá thấy bất an không ngủ được.

Đó là lúc Mâm Lá ăn sáng trên đồng ruộng. Những chú vịt đi ngang qua chỗ queo của ngọn núi hoang và bắt đầu tiến về phía hồ nước. Hôm nay cũng không thấy Vịt Trời ở cuối đàn.

“Không biết Kẻ lang thang đi

đâu rồi nhỉ?”

Mầm Lá nhìn theo đàn vịt xếp thành hàng vòng qua khúc quẹo của ngọn núi hoang rồi đi theo. Vì nếu nhìn thấy Vịt Trời cô sẽ yên tâm hơn. Nhưng ở hồ nước vẫn không thấy Vịt Trời đâu. Cả Vịt Trắng cũng không thấy nốt.

“Có lẽ cậu ấy đã đi rồi. Bỏ đi mất rồi.”

Mầm Lá vô cùng nuối tiếc. Cứ tưởng là bạn bè, vậy mà lại ra đi không một lời từ biệt. Nếu biết trước điều này, có lẽ cô đã có sự chuẩn bị tâm lý trước, và sẽ thăm

từ biệt cậu trong lòng.

“Người muốn ra đi phải là mình đây này. Mình mới là người muốn rời khỏi khu vườn.”

Mâm Lá lần đầu tiên thấy nhớ chuồng gà. Vì khi đó dù sao cô cũng đẻ được trứng.

“Nếu mình sống như các cô gà mái khác thì, nếu thế thì cuộc sống sẽ không buồn bã và chán nản. Bây giờ mình chẳng biết mình có thể làm được gì nữa.”

Mâm Lá đứng thần thờ và nhìn chăm chăm con đường dẫn về khu vườn. Đột nhiên cô thấy con

đường ấy dài vô cùng.

“Mình không muốn đi.”

Quả là một việc kỳ lạ. Không phải vì Vịt Trời mà cô muốn sống trong vườn, nhưng không có Vịt Trời thì cái ý muốn quay trở về nơi ấy cũng biến mất. Cô chỉ muốn được tránh cái nóng và ngủ một giấc thật ngon thôi.

“Mọi người ở sân vườn ghét mình.”

Mâm Lá quyết định không quay lại sân vườn. Cô không muốn vừa sống dưới gốc cây hoa Mimosa vừa nhìn ngó vào nhà kho một chút

nào nữa.

Cô nhìn thấy ở rìa ngọn núi hoang có một bụi hồng đại. Trước đây cô không để ý, nhưng giờ trông nó có vẻ khá rậm rạp, rất thích hợp để tránh nắng.

“Không nhất thiết phải làm ở ở khu vườn cơ mà.”

Mầm Lá băng ngang qua cánh đồng. Khi gần đến bên bụi hồng đại, cô đột nhiên nghe thấy một tiếng thét.

“Quaaaacc!”

“...?”

Trong phút chốc lông cánh cô dựng ngược hết lên. Tiếng thét rất ngắn nên cánh đồng lập tức yên ắng trở lại. Nhưng có cái gì đó không bình thường xẹt qua mắt cô. Có cái gì đó như vừa biến mất sau bãi dương xỉ rậm rạp. Chỉ thấy đám lá dương xỉ lay động trong chốc lát không còn một âm thanh nào khác.

Mâm Lá đứng như bị đóng đinh hồi lâu. Cảm giác một âm thanh đau đớn đang va đập hết chỗ này đến kia trong thành trái tim làm cô khẽ rùng mình, cô thấy chóng mặt và trước mắt chỉ còn tràn ngập ánh sáng đỏ. Cô từ từ mở mắt, xua đi ánh sáng màu đỏ và

xem xét bốn phía.

“Kẻ lang thang!”

Yên lặng. Cảm giác sồn gai ốc như khi cô ở trong cái hố tử thần. Vậy thì phải rời khỏi nơi này ngay lập tức. Nhưng vì tò mò muốn biết chuyện gì xảy ra nên Mâm Lá tiếp tục bước về phía bụi hồng đại.

Có vẻ như cô đã nghe thấy tiếng thét của Vịt Trời, cô không thể quay bước đi.

“Mình phải lấy lại tinh thần chứ. Không sao đâu, chẳng ai làm hại mình được đâu.”

Mâm Lá dồn sức vào móng chân và tròng mắt, bước từng bước một để không bị mất tinh thần.

“Rõ ràng là giọng nói của Kẻ lang thang rồi. Lần đầu tiên mình nghe giọng nói hoảng sợ đến thế.”

Mâm Lá hạ quyết tâm. Nếu đã là việc của Vịt Trời thì dù bị tấn công như thế nào đi chăng nữa, dù là mục Chồn đi chăng nữa, cô cũng sẽ không nhượng bộ.

Mâm Lá vận căng hết các dây thần kinh, tiến gần tới bụi hồng đại. Nhưng cô chẳng phát hiện ra cọng lông nào của Vịt Trời, nói gì

đến mục Chồn. Chỉ có cỏ dại đang lớn nhanh như thổi và bụi hồng rậm rạp mà thôi.

“Mình mê sáng hay sao nhỉ? Phù, chắc mình nghe nhầm rồi.”

Mâm Lá yên tâm, thò đầu vào trong bụi hồng dại.

Có cả dương xỉ rậm rạp nên sẽ là một nơi tốt để làm tổ đây. Nhưng bên trong có cái gì đó.

“Ôi trời ơi! Kia là cái gì thế nhỉ?”

Vì quá bất ngờ nên Mâm Lá rụt phắt đầu lại, hấp háy mắt. Rồi

cô lại thò đầu vào bụi nhìn kỹ lần nữa.

“Đẹp quá đi mất!”

Đó là một quả trứng hơi ánh xanh. Một quả trứng vẫn chưa dính lông. Quả trứng to và đẹp, hoàn toàn không thấy dấu hiệu gì là đã được mẹ ấp cả.

Mâm Lá nhìn ngó xung quanh xem mẹ của quả trứng có ở gần đây hay không. Nhưng chẳng có ai cả. Tim cô đập loạn xạ.

“Ai đẻ ra thế nhỉ? Đang lúc thế này thì phải làm sao nhỉ, nên làm thế nào đây?”

Mâm Lá cục ta cục tác rồi đi đi lại lại xung quanh bụi cây. Dù không biết là trứng của ai nhưng không thể cứ để như thế được. Mâm Lá phập phồng lo sợ nếu không được ôm và làm cho ấm lên thì có lẽ quả trứng sẽ chết.

“Chỉ đến khi con mẹ quay lại thôi. Ừ, dù chỉ đến lúc đó thôi!”

Mâm Lá chui vào trong bụi rậm và cẩn thận nằm lên trên quả trứng.

“Hóa ra vẫn còn ấm. Để chưa được bao lâu. Suýt nữa thì gay go rồi. Để ta ấp con nhé. Đừng sợ.”

Sự e ngại biến mất như được gột sạch và cô thấy bình tâm trở lại. Một lúc sau, tất cả niềm vui lạ lẫm mà từ trước đến nay cô chưa từng cảm nhận ào ạt ập đến. Mâm Lá rắng nhắm mắt và cảm nhận hơi ấm mà sinh mạng nhỏ bé ở dưới lồng ngực truyền sang cho mình.

So với nhìn từ bên ngoài, bên trong bụi hồng đại ẩm cúng và yên tĩnh hơn nhiều. Khi trời vừa tối, ở đây sập tối còn nhanh hơn cả bóng râm của cây sồi, thậm chí tiếng gió cũng rất nhỏ.

“Mình không thể đẻ trứng được nữa. Dù không nói ra, sự thật

vẫn là vậy. Nhưng bây giờ thì không sao. Mình đã được ấp trứng rồi. Điều mình mong muốn đã đạt được đến thế rồi còn gì.”

Mâm Lá nói như thế trong bóng tối có ai đó đang lắng nghe.

“Tuy chỉ có một quả thôi nhưng không sao.”

Mâm Lá tin rằng cô đã tìm lại được một trong số những quả trứng cô đẻ ra trong thời gian qua. Mặc dù đã muộn, nhưng nếu mẹ của quả trứng đến thì không biết làm sao, nên Mâm Lá đành nhìn chăm chăm ra ngoài như muốn

đâm thủng phía bên kia của bóng tối. May sao tới đêm khuya vẫn không có ai quay trở về bụi hồng đại.

Khi cả âm thanh của đám bọt cỏ cũng lắng xuống, Mâm Lá bắt đầu dùng mỏ nhổ từng cọng lông ở ức. Vì cô cần cảm nhận quả trứng và ấp trứng bằng một cơ thể ấm áp. Trong khi nhổ lông, Mâm Lá thấy nghẹn ngào trong cổ họng. Đối với cô, việc được ấp trứng cứ như là mơ.

“Đây là quả trứng của mình. Đứa con có thể nghe được câu chuyện của mình, quả trứng của

riêng mình!”

Mâm Lá thấy quả trứng đang chạm vào nơi ức trần của mình thật đáng yêu. Nếu mẹ của quả trứng có xuất hiện, có lẽ cô cũng không trao lại cho đâu.

Mâm Lá chỉ chú tâm đến việc ấp trứng. Vì vậy cô có thể nghe rõ cả nhịp tim đập rất nhẹ nhàng bên trong cái vỏ.

Trời sáng. Buổi sáng khác hoàn toàn với hôm qua, một ngày mới với mọi thay đổi đã bắt đầu.

Mâm Lá giấu quả trứng dưới đám lông rồi đi ra ngoài. Cô bứt

ngọn cỏ đâm hơi sương để ăn. Trong thời gian ấp trứng không thể đi đâu xa nên phải ăn uống hợp lý và chịu đựng vất vả.

Đám vịt đang men theo đường sông đi về phía hồ nước. Vịt Đầu Đàn dẫn đầu và vịt con đi sau cùng. Vẫn không thấy Vịt Trời ở đâu. Có vẻ như cậu ấy đã bỏ nhà kho đi mãi mãi. Cái suy nghĩ “già như cậu ấy chào tạm biệt có phải tốt không” lại nổi lên nhưng không khiến cô buồn bã như trước nữa.

Mầm Lá tìm và nhặt cỏ khô về để ủ ấm thêm quả trứng. Cô đang định chui vào trong bụi hồng đại

thì từ phía sau xuất hiện một cái bóng, khiến cô giật mình suýt đánh rơi túm cỏ khô.

Trời ơi! Không phải Vịt Trời đó sao? Vịt Trời đang nhìn xoáy vào Mâm Lá với vẻ kiệt sức và buồn bã. Vui mừng nhưng Mâm Lá không tài nào nhúc nhích nổi. Nỗi lo nếu để lộ quả trứng thì không biết sẽ ra sao đến trước nỗi vui mừng.

Vịt Trời nhìn phần ức bị nhô lông tơ tủa của Mâm Lá rồi ngồi xuống im lặng. Mâm Lá cũng chui vào bụi hồng dại và ấp trứng.

Gặp lại Vịt Trời khiến Mâm Lá

thấy yên tâm. Tò mò không biết thời gian vừa qua xảy ra chuyện gì nhưng cô không hỏi gì cả. Vịt Trời cũng không mở lời. Thỉnh thoảng cậu ta lại nhắc cái đầu khỏi đôi cánh và nhìn Mâm Lá bằng đôi mắt buồn bã. Mỗi lúc như thế Mâm Lá lại suy nghĩ.

“Vẻ mặt của Kẻ lang thang sao lại tối tăm như vậy nhỉ? Tại sao không thấy Vịt Trắng bên cạnh cậu ta?”

Vịt Trời cả đêm không rời khỏi bụi hồng dại. Mâm Lá đau lòng khi thấy Vịt Trời cô đơn và thấy biết ơn vì cậu không hỏi này khác về quả

trúng.

Khi mặt trời trời lên, bao phủ cả làn sương trên mặt hồ, Vịt Trời cũng đi về phía hồ nước như các chú vịt khác. Một lúc sau, cậu quay lại, cắp một con cá trên mỏ. Vịt Trời đặt nó ở trước bụi hồng dại rồi bỏ đi.

Ly biệt và gặp gỡ

Ngày ngày Vịt Trời đều cắp cá mang đến cho Mâm Lá. Nhờ thế mà Mâm Lá không bị đói bụng và yên tâm ấp trứng. Mâm Lá thắc mắc không hiểu sao Vịt Trời không quay trở về nhà kho, lại luôn chuẩn bị thức ăn cho mình, không hiểu sao đêm đêm cậu ấy cứ đi đi lại lại xung quanh bụi rậm như người canh gác, nhưng Mâm Lá cũng không thể hỏi. Vì ngoài những lúc đưa thức ăn cho Mâm Lá, Vịt Trời chẳng có việc gì lại gần bụi cây hồng đại, còn Mâm

Lá cũng phải ở yên một chỗ để ấp trứng.

Mâm Lá thường thì thầm với quả trứng nằm dưới bụng mình.

“Con yêu à, Kẻ lang thang thường đi lên tận lưng chừng núi và nhìn xa xa. Còn con thì sẽ nhìn gì đây? Có lẽ con sẽ hướng tới những nơi còn xa hơn cả hồ nước nhỉ.”

Đôi khi Vịt Trời vỗ cánh bành bịch và chạy hết chỗ này đến chỗ khác. Hồi ở vườn, chẳng có lúc nào Vịt Trời như vậy nên Mâm Lá lấy làm lạ. Hôm Mâm Lá nhìn thấy Vịt Trời chạy nhảy vòng quanh lần đầu,

cô rất ngạc nhiên nên đã thủ thủ kể chuyện với quả trứng.

“Con yêu à, cánh bên phải của Kẻ lang thang không duỗi ra được. Hình như có chuyện gì đó. Nhưng mà cánh bên trái thì to và mạnh mẽ hơn mẹ tưởng nhiều. Cánh của bác ấy khác với cánh của tất cả các bác vịt trong nhà kho.”

Mỗi lần Vịt Trời duỗi cánh và chạy lạch bạch, Mâm Lá lại thủ thủ kể rất nhiều chuyện cho quả trứng. Có ngày Mâm Lá còn liên tục hát ru trứng ngủ, vì tiếng kêu “quạc quạc” của Vịt Trời to quá, Mâm Lá lo trứng sẽ giật mình.

Vào đêm trăng sáng vắng vặc,
Vịt Trời lại duỗi cánh chạy nháy.
Dáng điệu ấy nhìn như đang nháy
múa nhưng tiếng kêu đánh thức cả
ngọn núi của Vịt Trời làm cho Mâm
Lá không khỏi bận tâm.

“Kẻ lang thang càng ngày
càng kỳ lạ. Rốt cuộc cậu ấy làm sao
vậy nhỉ?”

Nhưng Mâm Lá không hỏi Vịt
Trời vì sao. Cô không thể để Vịt Trời
- cậu bạn không ngày nào không
mang thức ăn đến cho cô - phải xấu
hổ được.

Khi trăng rằm vừa chuyển

khuyết thì những ngày Vịt Trời nhảy múa trong đêm lại nhiều thêm. Mâm Lá bắt đầu lo lắng hơn. Đứa con trong quả trứng mà cô ấp từ khi trăng non đầu tháng, nay gần như đã thành hình. Thậm chí cô đã có thể cảm nhận được nhịp tim của con. Trăng chỉ khuyết thêm một chút nữa thôi là quả trứng sẽ vỡ, Mâm Lá rất lo lắng Vịt Trời sẽ làm cho con yêu hoảng sợ.

Mấy ngày đã trôi qua. Cũng có ngày Vịt Trời không nhảy múa, nhưng đa số các buổi tối cậu vẫn mãi mê với cái điệu nhảy kỳ lạ ấy và Mâm Lá vẫn nhẫn nại dõi theo.

Vào một ngày nọ, Vịt Trời chẳng ngủ chút nào và làm náo loạn lên. Dáng vẻ nhảy múa hết chỗ này đến chỗ khác như bị kẻ nào đó đuổi theo dường như còn nghiêm trọng hơn trước đây. Không sao ngủ được, đến lúc này Mâm Lá tự nhủ phải nói với Vịt Trời.

“Mình biết Kẻ lang thang là người bạn tốt nhưng như thế này thực sự là quá đáng lắm rồi!”

Phải đến khi Vịt Trời đi về phía hồ nước, Mâm Lá mới chợp mắt được một chút.

Vịt Trời bắt cá mang về. Buồn

ngủ, Mâm Lá mở mắt một cách khó nhọc và lắc lắc đầu.

“Từ giờ cậu đừng như thế nữa. Đêm đến cậu đừng làm náo loạn nữa thì tốt.”

Vịt Trời im lặng không nói một câu nào. Dáng điệu cậu mệt mỏi khủng khiếp. Cứ làm ầm ĩ lên, không ngủ được chút nào thì kiệt sức là đương nhiên rồi.

“Thực sự cậu đã đối xử rất tốt với mình. Mình rất biết ơn cậu và chắc chắn sẽ không thể quên đâu. Nhưng cậu cũng biết mình đang ấp trứng mà.”

Vịt Trời vẫn không nói một lời nào. Hình như Mâm Lá đã làm Vịt Trời mất lòng nên cô không dám nói gì thêm nữa. Vịt Trời đã cứu Mâm Lá khỏi cái hố tử thần, đối mặt với các thành viên sân vườn để cô được nghỉ lại trong nhà kho, rồi kiếm thức ăn cho cô, vậy mà Mâm Lá lại bất bình với Vịt Trời là sao?

Vịt Trời chỉ nhìn về phía hồ nước, như đang chìm đắm trong suy nghĩ. Cảm thấy có lỗi nên Mâm Lá nói một cách thận trọng.

“Mình thì không sao. Giờ đây móng chân của mình đã cứng cáp, và mỏ của mình cũng mạnh mẽ

lắm. Dù mù Chồn có xuất hiện chẳng nữa, mình cũng không dễ dàng bị mù ta bắt đi đâu. Thế nên cậu cứ để mình ở lại rồi đi cũng được.”

Vịt Trời nhìn chăm chăm vào Mâm Lá. Không biết có phải nghe thấy hai tiếng “mù Chồn” không mà lông cổ Vịt Trời rung lên bần bật.

“Cho đến khi trứng nở, dù sao thì cũng chỉ đến khi trăng cuối tháng lên thôi...”

Vịt Trời lẩm bẩm như thế đang nói một mình. Mâm Lá muốn

biết vì sao Vịt Trời lại muốn chờ đợi trứng nở, nhưng Vịt Trời chỉ lăm bằm một cách mông lung: “Nếu mà được cùng nhau bơi lội nhỉ...” rồi quay lại phía hồ nước.

Đêm hôm đó trôi qua một cách lặng lẽ.

Mâm Lá tính toán tỉ mỉ sự thay đổi của trăng. Trong thời gian ấp trứng, trăng đầu tháng trôi qua, trăng rằm lên, rồi ngày một nhỏ dần, sắp trở thành trăng cuối tháng. Việc ấp trứng lâu hơn Mâm Lá tưởng nhưng nhịp tim của quả trứng có vẻ tốt, không có gì phải phàn nàn cả.

Vịt Trời vẫn luôn mang thức ăn đến như trước. Mâm Lá thấy áy náy vì đã bất bình với Vịt Trời nên muốn xin lỗi cậu.

“Nếu cậu phát ra tiếng nhỏ thì không sao đâu. Khi cậu đuổi cánh, thực ra cứ như đang nhảy múa ấy. Trông cũng như đang bay nữa. Rất tuyệt - vù vù.”

Mâm Lá muốn tháo gỡ tâm trạng của Vịt Trời nên đuổi cánh và lắc lư. Nhưng cũng chỉ đến thế, đôi cánh của Mâm Lá chẳng thể bay được.

“Cậu nói là bay á?”

Vịt Trời khẽ hỏi lại. Và vừa nhìn về phía hồ nước với bộ mặt buồn bã vừa lẩm bẩm một mình: “Giá như bay lại được nhỉ...”

“Cánh của cậu nhìn khác. Rõ ràng là khác với các bạn vịt ở vườn. Cánh bên phải hơi như vậy nhưng...”

“Ừ đúng thế, chắc là nhìn buồn cười. Cánh bên phải của tớ ấy...”

Vịt Trời im lặng hồi lâu, nhìn Mâm Lá ăn con chạch một cách ngon lành.

Mâm Lá bới đất và tắm bằng

đất. Mình mấy ngựa ngáy của cô đã trở nên dễ chịu hơn.

“Gần đến lúc trứng nở rồi đấy nhỉ?”

Vịt Trời thân mật hỏi.

“Mình e là đứa bé nở muộn, lẽ ra phải nở rồi mới đúng.”

Mâm Lá thích ngồi đối diện và trò chuyện cùng Vịt Trời. Hình như đến tận lúc cả hai mới trở thành bạn bè thực sự.

“À, này, nếu sau này mà trứng nở thì... Cậu là gà mái nhưng mà...”

Vịt Trời nói ắp úng. Cậu lấy mỏ gõ lộc cộc xuống đất một cách vu vơ nên câu nói cũng ngắt quãng luôn. Mâm Lá thấy hơi khó chịu vì hành động của Vịt Trời.

“Minh có tên đấy. Tên do mình tự đặt.”

“Vậy sao? Minh chưa từng nghe bao giờ.”

“Chẳng ai biết cả. Cậu gọi mình là Mâm Lá có được không?”

“Mâm Lá? Giống như lá cỏ, lá cây á?”

“Ừ, có nghĩa như vậy đấy.

Mình nghĩ không có cái tên nào hay hơn thế đâu. Vì tán lá chỉ làm việc tốt thôi mà.”

Vịt Trời có vẻ ngẫm nghĩ xem làm sao mà cái tên Mầm Lá lại hay. Đôi khi cậu lấy mỏ bơi dẫu ở đuôi lên để tỉa tót đám lông của mình.

“Tán lá là mẹ của hoa đấy. Hít thở này, chịu đựng mưa gió này, mang theo ánh nắng rồi nuôi lớn những bông hoa trắng muốt này. Có lẽ nếu không có tán lá thì cây không sống được đâu. Tán lá thật là vĩ đại phải không nào.”

“Mầm Lá... Ủ, đúng là cái tên

cực kỳ hợp với cậu.”

Mâm Lá thấy hài lòng. Việc có được người bạn gọi tên mình làm cô thấy vui và bồi hồi trong lồng ngực. Mâm Lá tự nhủ mình không được bất mãn gì với Vịt Trời nữa. Phải biết thông cảm cho những việc như làm âm ỉ giữa đêm mới là bạn bè chứ.

“Dù cậu không có cái tên ấy thì cậu cũng đã là một cô gà mái vĩ đại rồi. Mình đã rất muốn nói điều này với cậu.”

Câu nói của Vịt Trời làm Mâm Lá giật thót mình. Lời khen “gà mái

vĩ đại” khiến cô thấy khó xử. Như thế lộ ra lỗi lầm, Mâm Lá bỗng hoang mang. Nếu Vịt Trời biết được về quả trứng thì cậu ấy sẽ bắt ngờ đến mức nào. Không biết liệu cậu ấy có nổi giận và cho rằng Mâm Lá là một cô gà mái tro tráo hay không?

Mâm Lá không dám nhìn thẳng vào Vịt Trời, cô quay lại chỗ của mình và tiếp tục ấp trứng.

“Việc bất đắc dĩ thôi. Mình sẽ không nói cho bất cứ ai biết. Kể cả bạn bè đi chẳng nữa. Nó là con của mình mà. Đứa con mình ấp và nuôi nấng thì đương nhiên là con mình

rồi.”

Tuy nghĩ như vậy song nỗi lo sợ vẫn không mất đi. Dù sao cô vẫn quyết định giữ kín sự thật về quả trứng.

“Cánh phía bên phải của cậu sao vậy?”

Mâm Lá bắt chuyện bằng một giọng gượng gạo.

Ngay lúc ấy, Vịt Trời ngóc cổ lên. Thái độ mềm mỏng bỗng thay đổi đột ngột.

“Cậu đừng nói về mẹ ta nữa.”

Mâm Lá rất đỗi ngạc nhiên. Cô không hiểu được Vịt Trời đang nói đến ai. Vịt Trời lại dựng ngược lông cổ lên và run run như khi gặp mụ Chồn, Và cứ như chột quên khuấy sự thật nào đó quan trọng, cậu căng thẳng đưa mắt nhìn quanh thật nhanh.

Mâm Lá thấy hối hận vì làm Vịt Trời nổi giận bèn biện minh.

“Mình nghĩ đến việc hai đứa mình rời khỏi nhà kho. Chẳng phải mọi người ở sân vườn đều không thích cậu sao. Dù có sống chung thì cậu vẫn là kẻ cô độc mà. À, à không, ý của mình là...”

“...”

“Vịt Trắng là cặp của cậu mà. Minh cũng là bạn cậu nhưng mà mình thì...”

“Minh đã bảo thôi rồi cơ mà!”

Vịt Trời thét lên một tiếng “Quaccc” làm Mâm Lá phải nuốt vội những lời định nói vào trong. Vịt Trời đột ngột đứng dậy, thở hắt hên rồi bước đi. Cái dáng điệu lạch bạch khác thường ấy chắc chắn là nổi giận. Nhưng Mâm Lá hoàn toàn không hiểu tại sao cậu ấy lại nổi giận.

Vịt Trời lại vừa thở hắt hên

vừa quay lại. Và không biết có phải cảm thấy có lỗi vì đã nổi giận hay không mà cậu hạ giọng xuống, nhưng vẫn nói bằng ngữ điệu lạnh lùng.

“Trăng khuyết dần rồi. Có nghĩa là đã đến lúc trứng nở.”

“Thế à, dù đã đến lúc rồi nhưng vẫn phải chờ mà.”

“Mâm Lá này, cậu là cô gà mái có suy nghĩ sâu sắc, chắc sẽ biết nên làm thế nào. Khi trứng nở cậu hãy rời khỏi đây. Và đi về phía hồ nước. Đừng quay lại sân vườn. Cậu đừng quên rằng mục Chồn rồi cũng

sẽ đói bụng, như trăng rồi sẽ tàn.”

“...?”

Mâm Lá ngơ ngác không hiểu gì. Vịt Trời nói cứ như sắp ra đi vậy. Có phải do cậu ấy giận không? Cậu ấy lại còn cùng một lúc nói cho mình rất nhiều chuyện. Những chuyện nghe thật khó hiểu.

“Mụ Chồn rồi cũng sẽ đói bụng?”

“Bây giờ thì vẫn chưa làm sao. Nhưng mình nói trước nếu lỡ thôi. Cậu đừng đi về phía sân vườn mà đi phía hồ nước nhé.”

“Tại sao?”

Vịt Trời không nói gì thêm nữa. Cậu ta chỉ đi đi lại lại xem xét xung quanh rồi đi lên lưng núi, nhìn về phía xa xăm.

Mâm Lá thấy căng thẳng. Dù thế nào thì hai tiếng “mụ Chồn” nghe cũng thật khó chịu. Từ sau khi đến ở bụi hồng dại, Mâm Lá gần như quên hẳn mụ Chồn. Vì trong thời gian ấp trứng cô hầu như không nhìn thấy đôi mắt lạnh lẽo đến rùng mình đó.

“Đúng rồi. Nếu bị mụ Chồn phát hiện ra thì thật nguy hiểm cho

mình. Nếu không phải mình thì con yêu của mình cũng nguy mất. Ôi thật là kinh khủng.”

Trời đã về đêm.

Mâm Lá không thể nào xua tan được ý nghĩ về mục Chồn. Tiếng lá cây lao xao theo gió hay những ngọn cỏ ngậm ánh trăng đêm đung đưa cũng làm cho Mâm Lá rung mình vì cảm giác như mục Chồn đang đến gần.

Ngay trước bụi hồng đại, Vịt Trời đang giấu đầu vào đôi cánh. Có vẻ như cậu không thể cưỡng lại giấc ngủ đang ập tới. Mâm Lá bắt

an khi thấy Vịt Trời ngủ. Giá mà Vịt Trời cứ nháy múa hay kêu thét như trước kia thì có lẽ còn đỡ sợ hơn. Ngay lập tức, một suy nghĩ nảy ra trong đầu cô.

“Lẽ nào chính vì mù Chồn? Kẻ lang thang đêm đêm gây náo loạn là vì mù Chồn chẳng? Cậu ấy định dọa mù Chồn? Biết đâu lại chính là như vậy. Đúng rồi, chắc là vậy rồi!”

Mâm Lá càng thấy bất an hơn, đầu óc cô hoàn toàn tỉnh táo.

“Tại sao cậu ấy lại bảo vệ cho mình chứ? Dù có là bạn đi chẳng nữa thì như vậy vẫn quá mức. Mình

cũng chẳng phải là vịt mà...”

Mâm Lá ngược nhìn bầu trời. Ánh sao mờ ảo và quầng sáng lơ lơ xung quanh mặt trăng cũng đã lui đi. Đêm báo cho một ngày âm ưôt sắp đến. Bất giác cô nhớ đến cái hồ tử thần. Hôm đó trời cũng mưa.

Mâm Lá không thể chịu đựng nỗi lo sợ thêm nữa. Cô liền bật dậy.

“Nếu mục Chồn đến, nếu như vậy, mình sẽ phải dũng cảm đối đầu với mục ta chứ. Xếp lại móng vuốt, mổ mục không thương tiếc, vỗ cánh phành phạch. Mình sẽ kêu lên thật hung dữ!”

Mâm Lá mở trừng mắt và nhìn chăm chăm vào bóng tối. Không hiểu sao cô có cảm giác như phía bên kia bóng tối, mục Chồn đã đến rồi. Kẻ đi săn nheo nheo mắt, vừa dõ dành cái bụng đói vừa liếm mép thềm thường và nhìn chăm chăm về phía con mồi.

“Kẻ lang thang ời, dậy đi thôi.”

Mâm Lá đánh thức Vịt Trời dậy. Ngạc nhiên, Vịt Trời ngóc đầu lên.

“Đã đến lúc rồi à?”

Vịt Trời hỏi. Cũng như Mâm

Lá, Vịt Trời đang háo hức chờ đợi ngày trứng nở.

“Không. Nhưng không biết liệu có phải trời sáng thì sẽ sớm nở hay không. Thời gian gấp gáp thế này không biết liệu mình có sinh ra gà trống không đây. Ha ha ha!”

Mâm Lá cố tình nói lớn giọng rồi cười vang. Nhưng dù có làm như thế thì nỗi lo sợ vẫn không mất đi.

“Mình thực sự lo lắng cậu ạ. Nếu mụ Chồn đến thì biết làm sao?”

Nét mặt của Mâm Lá chuyển

ngay sang u tối. Nhưng Vịt Trời thì không như thế.

“May quá! Trời sắp sáng rồi!”

Vịt Trời thở dài. Và hình như vì bị ép phải thức dậy nên lông của cậu cũng run lên và mắt cậu nhìn đảo đảo xung quanh. Thái độ chăm sóc quả trứng chu đáo của cậu không khác gì cậu là mẹ của quả trứng ấy. Mâm Lá vừa thấy có lỗi vừa biết ơn Vịt Trời.

“Kẻ lang thang này, dù sao mình cũng phải nói với cậu. Thực ra thì...”

Mâm Lá quyết định thổ lộ mọi

chuyện. Cô thấy day dứt khi lừa dối người bạn đã giúp đỡ cô từ trước đến giờ.

“Mình có một mơ ước. Mơ ước được ấp trứng và nhìn thấy gà con chào đời. Tất nhiên khi ở chuồng gà, đó là việc không thể nào trở thành hiện thực được. Vì thế mình đã không muốn đẻ trứng thêm nữa... mình cứ nghĩ mình sẽ không thể đẻ trứng được...”

“Mâm Lá này, cậu là một cô gà mái mẹ vĩ đại.”

“Không đâu, không phải mình muốn nghe cậu nói câu ấy.”

“Nhưng mình vẫn muốn nói với cậu. Mình là vịt hoang chẳng thể bay, còn cậu thì là một cô gà mái hiếm có đấy.”

“Ừ. Nhưng có nói thế thì...”

“Chỉ cần thế là được rồi. Chúng mình tuy sinh có hình dáng khác nhau nên không thể hiểu hết ruột gan nhau, nhưng có thể yêu thương nhau mà. Mình kính trọng cậu.”

Mâm Lá đột nhiên như ngừng thở. Đôi lúc Vịt Trời đúng là một người bạn khó hiểu.

“Cho dù không hiểu nhau đi

chăng nữa? Làm sao có thể như vậy được?”

“Vì mình biết cậu là một cô gái mái mẹ vĩ đại như tán lá vậy.”

Mâm Lá im lặng. Không hiểu sao giờ đây việc giải bày về quả trứng lại không còn quá quan trọng nữa.

“Mình biết mẹ Chồn. Mẹ ta bẩm sinh đã là kẻ đi săn nên chúng ta không thể làm gì được mẹ. Mẹ còn to lớn và mạnh hơn bất cứ ả chồn nào mình đã gặp. Bây giờ dù nói không sao nhưng sau này rốt cuộc mẹ ta cũng sẽ săn chúng ta

thôi. Vì thế trước khi bị mù bắt chúng ta phải làm hết tất cả những việc của chúng ta.”

Lời lẽ của Vịt Trời nghe có vẻ lộn xộn nhưng không thể để ngoài tai. Tim Mâm Lá bắt đầu đập thình thịch. Sao cô có thể quên nỗi lo lắng về mù Chồn trong suốt cả quãng thời gian dài như vậy nhỉ? Nghĩ đến đây, Mâm Lá thấy sồn da gà. Được sống yên bình đến thế trong thời gian vừa qua thật kỳ diệu.

“Ngày mai nếu trứng nở thì tốt quá. Trước khi quá muộn. Mình đã kiệt sức rồi. Mù ta cũng không chịu đựng được thêm nữa đâu.”

“ ... ”

Mâm Lá nhìn chăm chăm theo Vịt Trời đang đi xa dần bụi hồng đại và lâm bảm một mình. Chắc chắn có điều gì đã xảy ra trong mối quan hệ giữa Vịt Trời và mụ Chồn mà Mâm Lá không biết được. Mâm Lá càng trở nên bất an hơn.

“Giờ mình không sao cả. Mụ no bụng rồi thì sẽ yên lặng trong một thời gian dài. Không sao, chỉ cần trứng nở thôi. Mình đã chuẩn bị hết rồi...”

Mâm Lá cố gắng nhưng vẫn không nghe rõ lời Vịt Trời nói. Vịt

Trời đi về phía xa xa rồi ngồi xuống, giấu đầu vào hai cánh như định ngủ.

Mâm Lá dựng đứng lông lên. Giống như Vịt Trời hay làm mỗi khi nhắc đến mụ Chồn. Mâm Lá khẽ xoay quả trứng và ấp lại để phần dưới của quả trứng có thể chạm vào bụng mình. Có Vịt Trời ở bên cạnh sẽ không việc gì cả, rồi trời sẽ sáng. Mâm Lá muốn tin như vậy. Không hiểu sao đến cả tiếng động của ngọn lá cỏ đung đưa cạnh nhau cũng không có. Khắp bốn phương, cơn buồn ngủ từ từ ào đến.

Mâm Lá dần thiếp đi. Cô chỉ

ngủ trong giây lát.

“Quáccc!”

Mâm Lá vội mở mắt. Tiếng thét của Vịt Trời Tiếng kêu ngất quãng nhưng nổi da gà, như cửa vào tim Mâm Lá.

“Ôi!”

Vịt Trời vừa găng gượng vừa đập cánh phành phạch trong đêm tối không trăng. Đôi cánh chới với, thân hình đen thui bị ngoạm chặt. Chẳng biết có phải vì vậy mà cậu không còn la hét được nữa hay không. Mâm Lá chẳng hiểu sao cũng kêu lên như thể mình bị

ngoạm cổ.

“Kẻ lang thang ời!”

Mâm Lá bật dậy và chạy ra. Cô trừng mắt, đập cánh phành phạch.

Mụ Chồn nhìn chằm chằm Mâm Lá trong khi đang ngoạm cổ Vịt Trời. Ánh mắt sắc lạnh đến mức làm tim Mâm Lá như đông cứng thành đá. Ánh mắt xuyên thủng màn đêm, nhấp nháy như đang cảnh cáo cô đừng tiến đến gần thêm một chút nào nữa.

Mâm Lá dùng dằng. Mụ ta không phải đối thủ có thể bị hạ gục bởi móng vuốt hay cái mỏ của cô.

Mầm Lá run lên bần bật và chỉ biết đứng nhìn theo cảnh tượng thảm thương trước mắt. Cảnh tượng người bạn bị chết, hình ảnh người bạn bị cắn cổ đến rũ người.

Mụ Chồn biến mất vào màn đêm. Khu rừng và cánh đồng lập tức lại trở nên im ắng. Trong chốc lát, một mạng sống quý giá đã mất đi như vậy, nhưng thế gian vẫn rất lạnh lùng. Cây cối, rồi sao, rồi trăng, rồi lá cỏ đều nín thở vờ như không nhìn thấy gì...

Mầm Lá chạy theo hướng Vịt Trời bị lôi đi. Nhưng đâu đâu cũng chỉ có một màn đêm đen kịt, chẳng

thấy chút dấu vết nào cả. Mong mỗi
có thể tìm thấy dù chỉ một cọng
lông, Mâm Lá không còn tâm trí
nào nữa, cứ đi loanh quanh trong
ngọn núi tối đen.

“Kẻ lang thang chết rồi! Vậy
mà mình vẫn đứng im một chỗ!
Mình đã quá sợ nên chẳng nhúc
nhích được gì!”

Mâm Lá bật khóc. Cô oán giận
chính bản thân mình vì chẳng làm
được gì cả, cô chơi với một mình và
vô cùng đau đớn vì người bạn đã
chết.

Càng nghĩ đến ánh mắt của

mụ Chồn, cô càng thấy lo sợ. Bắt đầu từ lúc Mâm Lá rời khỏi chuồng gà, rồi đến khi sống ở mép vườn, chưa bao giờ lọt khỏi tầm mắt mụ.

Về sau nhờ có Vịt Trời nên cô không biết mà thôi, chứ nơi đây cũng chẳng phải tổ ấm an toàn.

“Hóa ra vì mụ Chồn, mà đêm đêm Vịt Trời không ngủ. Vì mình, vì che chở cho quả trứng của mình. Lẽ ra cậu ấy phải thức và gào thét như mọi khi. Thật đáng thương! Chắc là Kẻ lang thang đã kiệt sức rồi.”

Mâm Lá rùng mình. Cô sợ hãi

nhận ra sự thật, nếu cô không trốn thoát khỏi tay mục Chồn thì sẽ lại chết thảm như Vịt Trời. Cô hoàn toàn không thể yên tâm vì mình vẫn đang sống sót được. Bởi mạng sống của cô rất có thể sẽ kết thúc trong chớp mắt.

Trời sáng.

Mặt trời bắt đầu lộ dạng và chiếu vào chỗ Vịt Trời vẫn hay ngồi. Mặt trời thấm đẫm hơi sương nhô lên từ phía hồ nước như bao đời vẫn thế. Nhưng giờ đây Vịt Trời - hay vừa giũ lông vừa nhìn theo mặt trời đã không còn nữa. Cũng chẳng có ở bất cứ nơi nào nữa.

“Mình sẽ không bao giờ quên cậu đâu, bạn của mình ạ!”

Mâm Lá vừa nhìn về phía mặt trời vừa vỗ cánh. Chìm trong ý nghĩ từ biệt người bạn, bất giác cô nhớ đến quả trứng ở một mình cả đêm qua. Mâm Lá thoăn thoắt bước về phía bụi hồng dại.

“Ồ cái gì kia...!”

Mâm Lá không tin vào mắt mình. Nhưng sự việc diễn ra trước mắt cô không phải là tưởng tượng. Chẳng phải đứa bé đang bước lẫm chẫm từ bụi hồng dại ra đây sao? Đứa bé tự vỗ trứng ra và thật đáng

khen, chẳng biết tự khi nào cả lòng cũng đã khô, đôi mắt đen nhánh lấp lánh đang nhìn Mâm Lá.

“Ôi, trời đất ơi!”

Mâm Lá mất hết cả hồn vía, đứng như trời trồng. Cô luôn tin rằng trong quả trứng có con nhưng dù sao thì điều này cũng cứ như mơ. Đôi mắt nhỏ xíu, đôi cánh nhỏ xíu, đôi chân nhỏ xíu. Tất cả đều nhỏ xíu. Nhưng tất cả đều cử động rất đáng yêu.

“Con à, là con đấy à?”

Mâm Lá chạy tới, dang cánh ra ôm lấy con. Đúng là một đứa bé

thật sự, tuy nhỏ xíu nhưng rất ấm áp.

Mâm Lá nghe thấy tiếng những chú vịt đi về phía hồ nước. Dù không có gì khác với hôm qua nhưng đối với Mâm Lá, đây quả là một buổi sáng đặc biệt. Ở mọi ngóc ngách của đồng cỏ, luôn có một sự việc nào đó diễn ra, không lúc nào ngơi nghỉ. Nếu có ai chết đi thì lại có ai đó được sinh ra. Trải nghiệm ly biệt và gặp gỡ cũng diễn ra đồng thời như vậy. Vì thế đến một lúc nào đó, nỗi buồn không thể kéo dài mãi.

Rời sân vườn

Mâm Lá vội vàng đi về phía sân vườn. Cô dẫn theo đứa con màu lông nâu nhạt, đường đường chính chính trở về sân vườn.

Lời dặn dò khi trứng nở phải rời khỏi tổ ấm của Vịt Trời không phải là vô căn cứ. Vì ý của cậu là phải bảo vệ đứa con khỏi tay mục Chồn. Vịt Trời đêm đêm không ngủ vì cậu biết cái bụng của mục Chồn sẽ lép kẹp như trăng cuối tháng. Người bạn ấy đã hy sinh thân mình lấp đầy cái bụng đói của mục Chồn để quả trứng có thể nở ra bình an

vô sự. Thời gian tranh thủ được từ cái chết của Vịt Trời vừa đủ để Mâm Lá dẫn con mình đến nơi an toàn.

Bác Chó già canh cổng là con vật đầu tiên nhận ra Mâm Lá. Cái nóng của ban ngày dâng cao làm bác ta đang buồn ngủ gà gật.

“Gâu gâu, nhìn kia!”

Gà Mái, đang đào lỗ ở dưới bức tường đá, ngạc nhiên chạy tới. Sau đó là sáu chú gà con chạy liên theo sau. Những chú gà con với màu lông tơ vàng óng hoàn toàn không có chút màu nâu nhạt nào. Vốn ghét ánh nắng gay gắt nên Gà

Trống có vẻ như không định đi ra.

Mâm Lá dừng chân dưới bóng cây Mimosa và chờ con đi tới. Đứa bé vừa chào đời đã có một chuyến đi thật dài. Trên quãng đường đi dù có mấy lần suýt ngã, nhưng với những bước đi chập chững, cuối cùng con cũng đến được khu vườn.

Bác Chó già phập phồng cánh mũi và đi vòng vòng xung quanh đứa bé làm Mâm Lá trở nên tỉnh táo hơn bao giờ hết. Gà Mái và lũ gà con cũng không ngớt bàn tán xôn xao.

“Cục tác, cục tác.”

“Chiếp chiếp.”

“Làm thế nào có thể đẻ trứng được nhỉ? Thật là lạ!”

Gà Mái nói vẻ khó chịu. Lũ gà con đang độ học nói cũng hùa vào theo.

“Làm thế nào có thể đẻ trứng được nhỉ? Thật là lạ!”

“Ồn ào quá đi! Cái này chả cần học cũng được.”

“Ồn ào quá đi! Cái này chả cần học cũng được.”

“Ôi, ôi trời ơi. Muốn nói cũng

không nói được cơ đấy.”

Đám gà con vừa đồng thanh nói theo “Ôi, ôi trời ơi” thì gà mái nhanh chóng kêu lên “Đến lúc ăn ngon rồi!” và chạy về phía đồng phân.

Sáu chú gà con cũng chạy ào ào theo.

Mâm Lá khẽ mỉm cười nhìn những chú gà con. Thật là những chú gà con dễ thương. Đặc biệt màu lông vàng của chúng thật đẹp. Chưa từng được nhìn kỹ gà con, nên Mâm Lá cũng tin rằng màu lông nâu nhạt của con mình một

thời gian nữa sẽ trở nên vàng óng.

Mâm Lá dang cánh ôm lấy con và nằm dưới tán cây Mimosa. Mâm Lá đã quyết tâm dù ai nói gì đi chăng nữa, cô cũng không rời khỏi khu vườn cho đến khi con mình khôn lớn. Tuy có thể sẽ bị nhục mạ nhưng dù sao cũng đỡ hơn là bị mụ Chồn ăn thịt.

“Có chuyện rồi đây!”

Bác Chó già ngóc đầu lên và sủa gâu gâu.

Không thể chịu đựng thêm tiếng ồn, Gà Trống từ nhà kho đi ra. Gà Trống nhìn Mâm Lá bằng một

ánh mắt ngạc nhiên vô cùng. Không biết có phải vì Gà Trống không tin Mâm Lá vẫn còn sống hay không mà anh ta vừa nhìn Mâm Lá vừa đi đi lại lại.

Bác Chó thì thầm với Gà Trống. Ngay lập tức Gà Trống tròn trừng mắt.

“Thật là thế sao? Đâu, xem cái đĩa đây nào.”

Mâm Lá sợ nhưng vì không kịp suy nghĩ gì nên cô đành nằm im theo mệnh lệnh của Gà Trống.

“Ta bảo là xem thẳng nhãi vẹt con thế nào cơ mà!” Đám lông ở cổ

Gà Trống dựng đứng lên và anh ta lại lộ rõ bản chất của mình. Mâm Lá quá đỗi ngạc nhiên. Không phải vì sợ điệu bộ nổi giận của Gà Trống mà vì câu nói "thằng nhãi vẹt con". Gà Mái chạy đến, cả lũ gà con cũng xuất hiện, bao vây xung quanh Mâm Lá.

Mâm Lá vẫn che chở lấy con mình, và không đứng dậy. Những suy nghĩ lướt nhanh trong đầu cô. Quả trứng trong bụi hồng đại, Vẹt Trời, thức ăn, tiếng thét thảm thiết, mụ Chồn, màu lông nâu nhạt...

"Thằng nhãi vẹt con?"

Thế rồi Mâm Lá nhớ đến bàn chân dính ngón của con mình. Cả cái mỏ cùn và dáng điệu lạch bạch khi bước đi nữa. Mâm Lá đã nghĩ rằng vì con mình vẫn còn bé nên mới vậy, nhưng họ nói là thẳng nhãi vẹt con á? Mâm Lá thấy lão đảo như cái lần vừa chạm mỏ vào bát gỗ thì bị cô nàng vẹt cắn cho đau điếng. Các nút thắt của những sự việc đã diễn ra mà cô từng thắc mắc dần dần được tháo gỡ.

“Ngày đầu tiên đến bụi hồng đại mình đã nghe thấy tiếng thét. Mình cứ nghĩ đấy là tiếng thét của Vẹt Trời nhưng biết đâu đó lại là tiếng thét của Vẹt Trắng ấy chứ.

Chắc là thế rồi. Vì thế ở đó có quả trứng và Kẻ lang thang đã tìm đến phải không nào. Mình đã ấp quả trứng mà Vịt Trắng đẻ ra. Kẻ lang thang đã biết hết mọi chuyện. Cả việc khi nào trứng sẽ nở, cả sự thật là cậu sẽ chết. Tất cả!”

Đêm cuối cùng, Vịt Trời kiệt sức, ngủ quên mất nên đã rơi vào tay mục Chồn. Chắc chắn Vịt Trời biết rõ trứng sắp nở nên đã lặng yên chịu chết. Cậu ấy mong sao trong thời gian mục Chồn no bụng, Mâm Lá có thể cùng với con mình rời khỏi tổ ấm.

“Vì thế cậu ấy đã bảo mình

đừng đi về phía khu vườn mà hãy đi về phía hồ nước!”

Cảm giác muốn khóc ứ lên tận cổ khiến toàn thân Mâm Lá đông cứng lại. Tim cô đau như bị cào xước, giống hệt cái ngày cô đẻ quả trứng cuối cùng nhăn nhúm. Nỗi đau sâu đậm đến mức cả thân hình cô cũng toát lên vẻ khổ sở.

“Kẻ lang thang, chính cậu mới là người bố vĩ đại ấy! Mình phải làm sao đây?”

Đứa bé thò mặt ra dưới cánh của Mâm Lá. Dù bàng hoàng nhưng đây không phải việc có thể che giấu

được nên Mâm Lá cứ ngồi im. Đứa bé vừa rời khỏi cánh Mâm Lá liền xen luôn vào với đám gà con. Dù màu lông có khác nhau nhưng lũ trẻ vẫn nhanh chóng hòa hợp.

“Đáng thương quá! Chắc nó tưởng mình cũng là gà con.”

Đứa con tội nghiệp có màu lông và hình dáng khác với đám gà con làm Mâm Lá thấy xót xa.

“Nhìn kìa! Tôi nói đúng chứ?”

Bác Chó già tỏ vẻ hả hê. Gà Trống nhìn chăm chăm Mâm Lá, còn Gà Mái nói bằng giọng điệu mỉa mai: “Kẻ bỏ đi thì làm gì có

chuyện đẻ trứng cơ chứ. Đúng là hư hỏng. Nếu hồi ấy bán cho quán ăn thì đã không có chuyện mất mặt như thế này!”

Mâm Lá không hiểu câu nói đó nghĩa là gì nên nhìn chăm chăm vào Gà Trống. Ngay lập tức Gà Trống nghiêm giọng nói.

“Trở thành nguyên liệu nấu nướng trong quán ăn mới là cái chết đúng nghĩa họ nhà gà. Họ tộc có mào chúng ta mà lại đi đẻ ra con của người khác. Không thấy xấu hổ sao?”

“Ừ đúng đấy, gà mà lại đẻ ra

vịt. Đúng là sống lâu rồi mới được dịp chứng kiến cái việc kỳ cục như thế!”

Bác Chó già mĩa mai. Thêm bực mình, Gà Trống tới định mổ thì bác Chó già thu cái đuôi lại và lui chuồng. Gà Trống xù lông lên nói:

“Thật là xấu hổ cho cái mào của chúng ta! Con gà mái tồi tệ này đã biến dòng họ chúng ta thành trò cười. Làm ô nhục cái mào uy nghiêm và danh giá như mặt trời của chúng ta! Con gà mái ngu ngốc!”

Gà Trống vừa đi đi lại lại trong

vườn vừa suy nghĩ với vẻ mặt tức giận, thỉnh thoảng lại dừng bước và nhìn chăm chăm vào Mâm Lá.

“Không thể để yên thế này được!”

Gà Trống nói như vừa quyết định điều gì đó.

Mâm Lá cũng suy nghĩ rất nhiều. Tuy các suy nghĩ rồi tung lên nhưng có một sự thật chắc chắn rằng cô không việc gì phải xấu hổ cả.

“Mình đã ấp trứng với cả tấm lòng của mình, tha thiết mong đợi ngày con mình ra đời. Mình đã

không ngừng yêu thương con mình từ khi nó còn là một quả trứng. Chưa một lần mình nghi ngờ xem bên trong có gì. Nhưng đó lại không phải gà con mà là vịt con. Nhưng dù thế thì sao nào? Đứa bé cũng coi mình là mẹ cơ mà!”

Trời tối.

Ngay sau khi lũ vịt trở về từ hồ nước, Gà Trống liền mở một cuộc họp. Đó là cuộc họp với nội dung: “Cuộc họp về vấn đề xử lý gà mái tôi tệ và vịt con”.

Đuôi Mâm Lá và vịt con đi ngay chính là mong muốn của Gà

Trống. Nhưng Gà Trống không được làm theo ý mình. Anh ta đã nghe trộm được lời vợ chồng ông chủ nói qua nói lại: “Tại sao con gà kia lại vào đây được chứ? Nhìn béo phúng phính thích thật”, “Lại còn tay không kiếm được vịt con nữa thì chắc là số may. Cứ để cho nó sống ở nhà kho thôi.”

Gà Trống đang ở tình thế dù không muốn nhưng vẫn phải để Mâm Lá và con sống trong nhà kho. Tức giận, Gà Trống không còn cách nào khác ngoài mở một cuộc hội ý. Trước khi buộc phải đồng ý đón nhận Mâm Lá và con vịt con, cái thể diện của kẻ đầu đàn là anh ta vẫn

phải cố giữ chứ.

Gà Trống leo lên giá phơi và nhìn xuống các thành viên bên dưới, Gà Mái thì đang dẫn lũ gà con từ đồng rơm đi xuống. Lũ vịt ngồi quây quần xung quanh Vịt Đầu Đàn, còn Mâm Lá ôm chặt lấy con và ngồi quay lưng lại phía cửa ra vào. Bác Chó già vì có nhiệm vụ gác cửa nên chỉ thò chân trước vào trong nhà kho để nghe lời Gà Trống nói.

“Chắc mọi người đều biết vấn đề rất phức tạp. Gà mái lại ấp trứng vịt. Và cô ta tìm đến khu vườn định ở đây. Với tư cách là người đứng

đầu nhà kho này, ta có thể đưa ra quyết định, nhưng ta nghĩ trước đó ta muốn nghe ý kiến của các bác vịt. Vì đây là vấn đề có liên quan đến cả gà và vịt. Chúng ta phải làm thế nào với cô gà mái tồi tệ này đây? Cả đứa bé kia nữa, phải làm sao đây?"

Gà Trống nhìn Mâm Lá bằng ánh mắt coi thường.

"Gà Mái ở trong cái nhà kho này thì chỉ cần mình tôi là đủ. Thêm sáu đứa con của tôi là nhà kho đã đủ chật chội lắm rồi. Việc nuôi dạy bọn trẻ cũng đáng lo lắm.Đương nhiên bọn trẻ sẽ luôn hỏi "Làm sao mà nó lại kêu quạc

quạc rồi gọi gà mái là mẹ chứ? Làm sao nó lại khác với chúng ta chứ?" Không khéo lại có đứa bé nào đó không kêu chiếp chiếp mà bắt chước cái giọng quạc quạc của nó thì sao. Tôi không thể nuôi con trong tình trạng vô trật tự được. Vì thế tôi nghĩ tốt hơn cả là đuổi cái cô gà mái tồi tệ và con của cô ta ra ngoài."

Gà Mái nói.

"Nói gì thì nói nhưng trật tự là quan trọng chứ! Dù có thế nào đi chăng nữa!"

Bác Chó già gật đầu tán thành.

Mầm Lá gồng mình ôm chặt đứa con đang ngo nguậy dưới cánh cô định chui ra. Vì rất có thể nhìn thấy nó, mọi người trong sân vườn sẽ giận hơn. Vì cô phải cố gắng hết sức để thương thuyết và được sống ở khu vườn.

“Theo ý tôi thì...”

Vịt Đầu Đàn tiến tới nói đồng dục.

“Vịt con hãy còn yếu lắm. vẫn còn chưa học được gì mà lại bị đuổi đi thì chắc sẽ chết ngay. Vì thế không nên đuổi đi. Vịt con là dòng tộc của chúng tôi nên tôi nghĩ ý

kiến của tôi quan trọng hơn. Cách đây không lâu Vịt Trời và Vịt Trắng cũng vừa bị chết dưới tay mục Chồn. Vì thế gia đình chúng tôi neo người lắm. Thêm nữa thì... Chắc mọi người cũng biết dạo này chúng tôi không ấp trứng mà."

"Làm gì có chuyện đó. Neo người á? Thử đếm tất cả vịt trong nhà kho này xem? Thêm nữa không khéo nó cũng chẳng biết nó là vịt con nữa ấy chứ "

Gà Trống cất giọng bác bỏ.

Vịt Đầu Đàn không chịu thua mà tiếp tục nói.

“Cái đấy chỉ cần chỉ bảo là được. Dù gà mái ấp ra thì vịt vẫn là vịt. Phải biết bơi và bắt cá chứ. Tôi sẽ dạy nó. Không thể đuổi đi được. Đây là kết luận của chúng tôi!”

“Phải đuổi đi! Nếu tiếp nhận kẻ lang thang thì sau này có khi đến cả mụ Chồn cũng được vào nhà kho ấy chứ. Đây chính là khởi đầu của việc đó rồi đấy!”

Gà Mái vừa vỗ cánh vừa công kích. Ngay lập tức bác Chó già cũng tức giận càu nhàu:

“VẬY RỒT CUỘC CÔ COI TÔI GÌ? HÓA RA CÔ ĐANG COI THƯỜNG CON CHÓ

gác công nghiêm khắc này à?”

Lũ vịt đồng thanh kêu quạc quạc. Gà Mái cũng cục tác không ngừng nghỉ. Càng về khuya, cuộc cãi vã càng không thể nào chấm dứt, đến mức gây náo loạn làm vợ chồng ông chủ phải cầm đèn pin đi vào nhà kho.

“Chắc là tranh giành chỗ đây. Đợi trời vừa sáng sẽ lập tức xử lý ngay.”

Ông chủ dùng đèn pin chiếu rọi từng góc ngách của nhà kho. Bát nước bị lật ngược và lông bay toir tả. Các thành viên trong sân

vườn vừa im lặng thì ánh đèn pin rọi vào Mâm Lá.

“Ôi thật là !”

“Cũng được đấy chứ nhỉ ?”

Vợ chồng ông bà chủ rời khỏi nhà kho. Mâm Lá vô cùng bận tâm đến câu nói ấy. Cô thắc mắc không biết khi trời vừa sáng ông bà chủ sẽ xử lý như thế nào nên dỏng tai nghe lời hai người nói.

“Mình lại cho nó vào chuồng gà nhé? Hay là tối mai nấu canh ăn nhỉ.”

“Tùy em thôi. Quan trọng hơn

là con vịt con ấy. Thảo nào nhìn nó như vịt hoang. Mình nhốt nó vào hay là cắt đứt phần cuối cánh nó đi nhỉ?”

Mâm Lá giật mình sợ hãi.

“Không được! Cắt đứt phần cánh đi á?”

Rõ ràng chỉ có Mâm Lá nghe thấy câu chuyện của vợ chồng ông bà chủ. Vợ chồng Gà Trống và lũ vịt đã lại tiếp tục cuộc cãi vã và đến cả bác Chó già cũng xen vào. “Phải đuổi đi! Cục tác cục tác.”

“Hoàn toàn không thể được! Quạc quạc quạc.”

“Với tư cách là chó gác cửa, tôi chưa bao giờ sao nhãng công việc cả! Gâu gâu gâu.”

“Chuồng gà ?Nấu mình lên ăn ? Ôi trời ơi!”

Tim Mâm Lá đập loạn xạ và toànthân run lẩy bẩy. Cô đã nghe thấy một câu nói đáng sợ như ánh mắt của mục Chồn. Cô vô cùng hối hận vì đã quay trở lại khu vườn. Liệu có phải Vịt Trời đã phỏng đoán được tất cả những sự việc này không.

“Cậu đừng đi về vườn mà hãy đi về phía hồ nước nhé.”

Mầm Lá lén lau nước mắt. Cô muốn cùng đứa con đang run lên dưới cánh mình rời khỏi khu vườn thật nhanh. Trước khi bị nhốt vào chuồng gà, trước khi người ta cắt cánh của con yêu.

Đêm trôi qua chậm chạp. Với suy nghĩ phải dậy sớm hơn vợ chồng ông bà chủ, hơn cả Gà Trống và rời khỏi khu vườn nên Mầm Lá tuyệt nhiên không ngủ chút nào.

Không biết có phải mặt trời mọc rồi hay không mà cây cối trên ngọn núi hoang bắt đầu lò mò hiện ra. Nếu như mọi lần, Gà Trống đã thức giấc và gáy một hồi dài, nhưng

chắc tại hôm qua ngủ muộn nên bây giờ anh ta còn chẳng mở được mắt ra. Kẽ gác cửa cũng vậy.

Mâm Lá thì thầm với đứa con dưới cánh mình.

“Con à, chúng ta hãy rời khỏi đây thôi. Thật lặng lẽ.”

“Vâng thưa mẹ.”

Mâm Lá lặng lẽ đứng dậy, rón rén bước ra ngoài. Đứa con cũng nhẹ nhàng đi theo sau. Bóng tối của buổi ban mai xanh rì vẫn vương vất trong sân vườn. Nhưng mặt trời sắp mọc nên không có gì phải lo lắng cả. Mâm Lá băng qua vườn và đi

ngang qua dưới gốc cây Mimosa. Mâm Lá ngoái lại nhìn khu vườn một lần cuối với tâm trạng buồn bã.

“Minh sẽ không quay lại nơi này nữa !”

Mâm Lá cứng rắn lấy lại quyết tâm và bước đi trong bóng tối. Cô dồn sức vào móng chân, ngậm chặt chiếc mỏ, mở trừng trừng mắt và chỉ nhìn về phía trước, rời khu vườn.

Kẻ lang thang và kẻ đi săn

Quãng đường dẫn con đi về phía hồ nước thật nguy hiểm. Giờ đây bắt đầu cuộc sống nơi cánh đồng không có chó gác cửa, cũng chẳng có nhà kho. Thân phận của kẻ lang thang luôn không được phép quên đi dù chỉ trong chốc lát nỗi lo lắng về mụ Chồn.

“Kẻ lang thang à, hãy cho mình dũng khí đi. Mình cần sức mạnh để bảo vệ con cho đến khi nó khôn lớn.”

Mâm Lá nói với Vịt Trời. Trước kia cô hay tự hỏi rồi tự đáp, nhưng giờ đây trong lòng cô luôn có Vịt Trời.

Trước khi đến hồ nước, vịt con bị kiệt sức nên khó có thể bước thêm bước nào nữa. Mâm Lá dẫn con về phía chỏm núi. Ở nương tưới nước chảy về phía ruộng, cô cùng con bắt những con châu chấu giữa các túm lúa lấp đầy cái dạ dày trống rỗng.

Dưới bóng cây... Đứa bé thêm thiếp ngủ. Mâm Lá cũng không thể cưỡng lại được cơn buồn ngủ đang kéo đến, cô chìm vào giấc ngủ ngon

lành.

“Quạc quạc! Cái gì thế này?”

Có tiếng nói vang lên ồn ào. Tiếng nói đó nghe rõ như móc cả tai lên nhưng Mâm Lá vẫn không mở mắt ra ngay được. Hai mí mắt nặng trĩu như bị dính liền vào nhau.

“Đúng là không biết sợ là gì!”

Có ai đó la mắng Mâm Lá bằng một giọng quạc quạc.

“Nhìn thẳng vào tôi nào!”

Mâm Lá vội bật dậy. Vịt Đầu

Đàn đang đứng trên đỉnh gò, nhìn xuống. Tiếp sau đó cô nhìn thấy các con vịt khác.

“Tại sao cô lại chạy trốn? Nếu cô ở trong nhà kho thì sẽ an toàn hơn đấy.”

“Chuyện đó, tôi chỉ...”

Mâm Lá dùng dằng. Không nói ra việc sân vườn không thể là nơi an toàn có lẽ sẽ tốt hơn. Còn nói là đã hiểu ra âm mưu của vợ chồng ông bà chủ cũng có ích gì đâu.

“Tôi chỉ thấy có lỗi bởi lẽ vì chúng tôi mà các anh chị tranh cãi

nhau. Tôi sẽ đi về phía hồ nước.”

Mâm Lá cùng con đi lên phía đồi. Mãi miết bước đi về phía hồ nước cách đó không bao xa. Lũ vịt vây quanh đứa bé. Những cô vịt cái thấy vịt con dễ thương quá nhưng không biết phải làm sao, vịt con chỉ bước đi theo Mâm Lá.

“Cảm ơn cô vì đã ấp trứng cho chúng tôi. Lần đầu tiên chúng tôi trông thấy một đứa bé đẹp như thế đây. Chúng tôi có đẻ trứng thì cũng bị bán đi mất hoặc cho vào máy ấp trứng, nên trong chúng tôi chưa ai có cơ hội được ấp nở con cả. Việc có con nhỏ trong gia đình quả là đáng

vui mừng.”

Mầm Lá dừng bước. Và cô nói một cách gãy gọn

“Gia đình? Tôi không có ý định trao em bé cho các anh chị đâu.”

“Cái gì cơ? Vậy thì cô định như thế nào? Cô là gà mái cơ mà.”

“Tôi là mẹ. Người ta nói là sẽ cắt cánh của nó, vậy mà các anh chị còn định đưa nó về khu vườn sao?”

“Vì chuyện đó mà cô chạy trốn sao? Không việc gì phải sợ cả. Không đau chút nào đâu. Chỉ hơi

rất thôi. Hoặc cũng có thể chẳng thấy đau ấy chứ. Họ sợ bay mất nên làm thế đấy.”

“Sợ bay mất?”

“Đứa bé này giống vịt hoang nhiều hơn vịt nhà. Nếu không được dạy dỗ như vịt nhà thì cuộc sống sẽ nguy hiểm. Lại giống như Kẻ lang thang, sống như Kẻ lang thang rồi chết đấy.”

Mâm Lá im lặng bước đi. Chết khổ sở như Vịt Trời thật là đau buồn. Nhưng cô vẫn không có ý nghĩ sẽ trao con cho lũ vịt.

Vịt Đầu Đàn kiên trì đi theo

thuyết phục Mâm Lá.

“Cô hãy nghĩ đến Kẻ lang thang. Sau khi rời khỏi đàn của mình, cậu ấy đã trở thành kẻ cô độc không nơi nương tựa. Sống mà không phải vịt nhà cũng chẳng phải vịt hoang rất chật vật. Tất nhiên Vịt Trời số khổ, cũng chẳng biết làm thế nào. Cậu ấy bị mất bạn đồng hành vào tay mục Chồn rồi lại còn bị cắn đứt cả cánh. Cậu ấy không bay được nên không thể quay về phương Bắc lạnh lẽo được nữa.”

“Cái cánh bị thương là do mục Chồn sao?”

“Nếu không phải thì ai đặt điều ra làm gì?”

Mâm Lá khẽ gật đầu. Cô nghĩ đến hình ảnh đám lông cổ của Vịt Trời rung lên mỗi khi nghe hai tiếng mụ Chồn.

“Dù cậu ấy có thành đôi với Vịt Trắng thì cũng vẫn rơi vào tay mụ Chồn còn gì. Tất cả những việc đó là do không bỏ được thói quen của vịt hoang đấy. Nếu ấp trứng trong nhà kho thì giờ đây Vịt Trắng cũng không phải chết mà đang ở trong đàn rồi. Ủ thì, nếu thế bà chủ sẽ lại lấy trứng mang đi rồi cũng không được ấp, nhưng mà...!”

Vịt Đầu Đàn thở dài một tiếng.

Hình ảnh đêm cuối cùng đột nhiên hiện lên làm Mâm Lá rung mình.

“Vịt Trời à, đến giờ mình mới hiểu được lòng cậu. Chúng ta đã có chung một tâm nguyện. Giá như mình biết được sớm hơn một chút thôi, tất cả những sự thật này..”

Nghĩ kỹ lại thì chắc hẳn Vịt Trời đã vừa sống vừa lo lắng. Vì cậu ấy lo sợ Mâm Lá sẽ không ấp nếu biết đây là trứng vịt.

“Thực ra, nếu biết được sự

thật đi chẳng nữa thì mình cũng sẽ không từ chối. Chắc không một ai biết rằng trong thời gian ấp trứng mình đã hạnh phúc đến nhường nào đâu.”

Mâm Lá đi chậm lại, cùng kê vai con bước đi. Những cô vịt cái không theo kịp bị rớt lại phía sau.

“Mụ Chồn, kẻ đi săn kinh tởm. Và cũng thật đáng sợ. Mụ ta đã lấy đi tất cả những thứ quý giá của mình. Giá như mình trở nên mạnh hơn mụ ta và phục thù được thì...”

Mâm Lá suy nghĩ mông

lung.Nói gì đến chuyện phục thù, chỉ nghĩ đến việc sống ở cánh đồng bao la, Mâm Lá đã muốn òa khóc rồi. Nhưng cô cố ngậm chặt mồm và chịu đựng.

Đã đến hồ nước. Những chú vịt tranh nhau nhảy ùm xuống nước. Nhưng Vịt Đầu Đàn và vịt con thì ở bên cạnh Mâm Lá.

“Xem này. Nó không biết mình là vịt, cũng chẳng biết bơi. Dù cho giữa các ngón có màng nhưng có khi nó vẫn nghĩ mình là gà con ấy chứ! “

Vịt Đầu Đàn dang cánh, định

dồn vệt con xuống nước. Nhưng chẳng ích gì. Vệt con cố chống đỡ để không phải xuống nước và thét lên kinh hãi.

“Để nó yên đó!”

Mâm Lá xù lông nổi giận. Đứa bé vội nấp dưới cánh của Mâm Lá. Vệt Đầu Đàn lại thở dài.

“Thật là một việc sai trái. Dù do gà mái ấp thì vệt vẫn là vệt thôi.”

Vệt Đầu Đàn lắc đầu lia lịa rồi bơi về phía đàn.

Mâm Lá nặng trĩu lòng. Dù sao cũng phải tìm tổ ấm để cùng

sống với con mình. Cô đi men theo
bến nước, càng đi càng thấy tiếng
đàn vịt nhỏ dần.

“Mình không biết mình có thể
làm gì nữa. Nhưng mình sẽ hết sức
tỉnh táo để không rơi vào tay mục
Chồn!”

Cánh đồng cỏ lau hiện ra.
Mầm Lá thích nơi này ngay từ cái
nhìn đầu tiên. Những cây cỏ lau
chết khô nằm dưới đất, những cây
cỏ lau mới mọc san sát um tùm,
nên đây sẽ là một nơi rất tốt để lẫn
trốn và sống. Cô hài lòng vì phong
cảnh đẹp với những bông hoa lục
bình và hoa súng, nhưng tốt hơn cả

đó là có nhiều thức ăn.

Nơi đây có đầy những chú ếch đang ngồi chễm chệ trên lá súng, phình to cổ họng, ngẩng nhìn chuồn chuồn đang dính chặt trên cành lau ngả ngoi, cả những con cá nhỏ nháy lên đến tận mặt nước. Đúng là một chỗ ở tuyệt vời cho Mâm Lá và con.

“Nhất định không được để lộ với bất cứ ai mới được...”

Mâm Lá cắn lá lau làm thành một cái tổ. Có lẽ phải có thân hình nhỏ như chim mới có thể len vào giữa những cây cỏ san sát dưới

nước.

Vịt con leo lên trên một phiến lá súng.

“Con à, ngã đấy!”

“Ngã đấy, ngã đấy.”

Vịt con vui thích nhảy nhót rồi lại nhảy sang cái lá khác. Mầm Lá thấy bất an nhưng con đã đi vào hồ nước rồi, và đương nhiên cô không thể dẫn con quay lại. Đứa bé cứ liên tục nhảy qua lại giữa những chiếc lá nên đã tiến sâu vào phía trong hồ.

“Con à, bây giờ thì quay về

đi.”

“Mẹ ơi, con đến tận đây rồi!”

Vịt con vẫy vẫy cái cánh nhỏ xíu tỏ vẻ thích thú. Vì hành động đó, chiếc lá sen bị nghiêng đi và vịt con rơi tõm xuống nước.

“Con ơi!”

Mâm Lá hết sức hoảng hốt, giẫm chân thành thạch. Vịt con cũng bị bất ngờ nên ra sức vùng vẫy. Mâm Lá không còn tâm trí nào suy nghĩ trước sau, vội nhảy xuống nước. Nhưng ngay lập tức, bộ lông ướt sũng khiến cô không có cách nào khác ngoài việc khó nhọc đi

lên.

“Mẹ ơi, nhìn con này!”

Vịt con vẫn vùng vẫy, hớn hên gọi Mâm Lá. Tuy nhiên nhìn kỹ thì rõ ràng không phải nó bị rơi xuống nước. Dù còn hơi vụng về nhưng rõ ràng là nó đang bơi.

Những giọt nước trên mình Mâm Lá ròn ròn nhỏ xuống, cô cười lớn. Vịt con chẳng cần học đã biết bơi, điều này thật đáng khen nhưng cũng làm trái tim cô thất lại.

“Ừ đúng thế, con đúng là vịt không sai chút nào!”

Những ngày yên bình trôi qua.

Để có thể đi lại dễ dàng giữa những cây cỏ lau, Mâm Lá đã cố gầy bót. Và cô sống thật lặng lẽ để lũ vịt cái không để ý đến bãi lau. Vì có một đôi chim chích cũng đã xây tổ đẻ trứng giữa bãi lau.

Đến tận khi trăng đầu tháng tròn đầy, trở thành trăng rằm, vẫn không ai nhòm ngó đến cái tổ giữa đồng lau. Khi bóng trăng chiếu trên lá cỏ lụi dần đi và đám cỏ lau kêu lạo xạo trong gió đêm, Mâm Lá

rùng mình tưởng chừng như mục Chồn đang tiến đến gần, nhưng rồi cuộc sống vẫn cứ thế trôi đi. Cho đến khi Vịt Đầu Đàn tìm thấy Mâm Lá và vịt con.

Vịt con ngày nào cũng bơi lội. Nó mỗi ngày mỗi khác, lớn lên và lặn bắt cá rất giỏi. Dù vậy tối đến, vịt con vẫn thích ngủ dưới cánh của Mâm Lá.

Một ngày nọ, vịt con bơi ra xa rồi quay trở về cùng Vịt Đầu Đàn. À không, nhìn vẻ mặt sợ hãi của con thì chắc chắn là Vịt Đầu Đàn đã tự ý đi theo.

Những chú vịt theo sau được lệnh của Vịt Đầu Đàn, không dám đến gần cái tổ ở rừng lau. Chúng âm ỉ đùa cợt trên cánh đồng hoa súng và Mầm Lá rất khó chịu vì điều này.

“Lũ vịt không biết lễ nghĩa gì cả! Chúng chưa từng ấp trứng nên đương nhiên chẳng thể biết được cảm giác của người mẹ.”

Mầm Lá lo âu phấp phỏng, cứ thế này rồi nơi cô trốn ngụ Chồn sẽ bị lộ ra thôi.

Không hiểu tâm trạng của Mầm Lá, Vịt Đầu Đàn vẫn tiếp tục

tán gẫu.

“Tôi không nhận ra vịt con đã lớn từng này. Nó lấy hết các nét đẹp của Vịt Trắng và Kẻ lang thang rồi. Tự học hỏi nắm bắt mọi thứ, thật ngạc nhiên! Đúng là giỏi quá!”

Vịt Đầu Đàn định vuốt ve vịt con. Ngay lập tức vịt con lùi ra phía sau, lần lượt đưa mắt nhìn Mâm Lá và Vịt Đầu Đàn.

“Dù gà mái có ấp trứng đi chăng nữa thì vịt vẫn là vịt! Nó không hề quên tập tính bơi lặn giỏi của dòng giống chúng ta. Thậm chí không cần học nó vẫn biết. Việc này

quả là không bao giờ xảy ra đối với họ nhà gà sợ sệt cánh đồng, và chỉ biết cao giọng trong vườn đúng không?”

Vịt Đầu Đàn vênh vang cho rằng dòng giống nhà vịt giỏi giang hơn gà. Mâm Lá thấy bộ dạng vênh váo của Vịt Đầu Đàn thật đáng buồn cười.

“Anh tưởng rằng nếu kéo đi thì đứa bé sẽ đi theo anh sao? Nếu anh nghĩ như vậy thì nhầm to rồi.”

Mâm Lá tin rằng không thể nào có chuyện đứa bé sẽ ra đi. Vì thế cô uốn ngực đầy uy phong.

“Anh còn nói là họ nhà gà sợ cánh đồng?”

“Tất nhiên rồi! À, cô là trường hợp ngoại lệ. Nhưng các cô gà khác có thể nhớ được gì chứ? Chắc cũng chẳng biết rằng tổ tiên của mình đã tự do bay lượn trên cánh đồng và giữa bầu trời như chim đâu.”

“Gà giống như chim?”

Mâm Lá không thể tin được lời nói đó. Thỉnh thoảng cô có nhìn thấy Gà Trống dang rộng cánh nhảy xuống, nhưng như thế làm sao bay được nhỉ? Nếu nói bay được thì ít ra cũng phải lên cao hơn ngọn cây

rồi ráng sức bay đến một nơi khác chứ, mà nếu gà cũng bay được như chim thì không có việc gì tuyệt hơn thế nữa.

“Nhưng làm sao lại không bay được nữa nhỉ?”

Mâm Lá thử dang rộng cánh ra. Đôi cánh dường như chẳng thể bay cao bằng ngọn cỏ lau.

“Vì cả ngày các cô gà mái chỉ ăn vôi đẻ trứng nên mới thế đấy. Đôi cánh thì teo đi, chỉ có cặp lông là ngày càng to ra thôi. Thế mà loài gà vẫn luôn tỏ vẻ ta đây có có được tiếng nói của mặt trời.”

Ngày hôm nay mới thấy Vịt Đầu Đàn thật tội nghiệp. Trước mặt Gà Trống bác nào dám làm gì, chỉ ở nơi không trông thấy Gà Trống đâu mới dám tức giận.

“Mông của gà to ra vậy tại sao vịt lại lạch bạch? Vịt nhà cũng có cánh nhưng họ dùng vào đâu ấy nhỉ?”

Mâm Lá phản bác lại đầy đĩnh đạc làm Vịt Đầu Đàn im miệng ngay. Và không biết có phải nhận ra cuộc nói chuyện đã đi lệch hướng hay không mà bác ta khẽ hắng giọng.

“Thực ra tôi tìm đến đây là vì đứa bé. Sống như thế này nguy hiểm lắm. Vì thế hãy quay trở về nhà kho. Nếu cô không thích thì ít ra hãy để đứa bé đi.”

“Chúng tôi ở đây chẳng có việc gì xảy ra cả. Nhưng bây giờ tôi cũng lo lắng lắm. Các anh làm âm ĩ lên như thế kia rồi tin đồn sẽ nhanh chóng loan đi cho mà xem. Mau mau đưa bày vịt của anh rời khỏi đây đi. Chúng tôi không trở về đâu.”

“Đã có hai con gà con ở vườn bị chết, cùng một lúc hai đứa! Hai đứa nó tính tình tò mò quá, tung

tăng đi hết đồng ruộng rồi đến ngọn núi hoang. Gà Mái buồn quá nên chẳng rời khỏi nhà kho nữa.”

Đám lông ở cổ Mâm Lá tự nhiên cũng rung lên. Cứ nghĩ đến việc tại sao mẹ Chồn chỉ ăn thịt những thứ con sống, Mâm Lá lại cảm thấy bức bối.

“Con à, đến đây nào.”

Mâm Lá định ôm chặt con dưới cánh của mình. Cô muốn đưa bé yên tâm rằng dù mẹ Chồn có đáng sợ đến đâu cô cũng sẽ không để mẹ động đến nó. Nhưng đưa bé chỉ im lặng nhìn chăm chăm vào Vịt

Đầu Đàn và Mâm Lá. Mâm Lá thấy hơi tủi thân.

“Gà Mái phải chăm nom cho nhiều gà con như thế nên hơi vất vả. Nhưng chúng tôi thì khác. Nhà chúng tôi đông người nên việc chăm lo cho một đứa bé rất dễ dàng. Bởi thế cô đừng vất vả nữa, hãy giao phó cho chúng tôi đi. Vì sớm muộn gì mẹ Chồn cũng sẽ bắt hết gà con thôi. Còn thứ tự sau đó thế nào thì phải xem mới biết được.”

“... ”

Tự nhiên Mâm Lá dồn sức vào

móng chân. Cô trừng trừng nhìn Vịt Đầu Đàn. Thái độ đột ngột của Mâm Lá khiến Vịt Đầu Đàn không nói thêm gì nữa.

“Hãy để chúng tôi yên và đi khỏi đây đi.”

“Đúng là cố chấp! Nhưng cô không thể mãi mãi coi nó là gà con được. Tôi đã nói dù gà có ấp thì vịt vẫn là vịt mà!”

Vịt Đầu Đàn nổi giận bỏ đi. Biết không thể dẫn vịt con theo, các cô vịt khác bèn làm ầm ĩ ồm ồm lên. Phải đến khi tiếng kêu quạc quạc xa dần, vợ chồng nhà chim chích mới

thấp thỏm nói chuyện lú lo.

Vịt con nằm trên cái tổ, nhìn theo hướng đàn vịt xa dần. Chẳng hiểu có phải do ồn ào quá không mà Mâm Lá thấy vẻ mặt nó không vui.

“Con à, mình phải rời khỏi đây. Giờ nơi đây không còn an toàn nữa.”

“Tại sao hả mẹ?”

"Một khi lũ vịt biết thì mẹ Chồn cũng sẽ biết thôi. Mẹ đớp một miếng là xơi tái cả hai mẹ con mình ngay, đáng sợ lắm. Mẹ ta chỉ săn những gì còn sống, và không từ

bỏ bất cứ cái gì. Vì thế trước khi trời tối chúng ta hãy đi tìm một cái tổ khác.”

Mâm Lá nhặt những cọng lông rơi vương vãi xung quanh, dỡ cái tổ và xóa sạch dấu vết. Cô cố gắng rời cánh rừng cỏ lau thật lặng lẽ để vợ chồng nhà chim chích không để ý.

Không biết có phải vì không muốn rời xa nước hay không mà vịt con chốc chốc lại ngoái nhìn phía sau.

Trời tối dần.

Mâm Lá đi về phía đồng cỏ

thoải mái, nhìn xuống cánh đồng cỏ lau. Chú bò bị buộc dưới gốc liễu được người đến dắt đi. Chú bò kéo dây và chỉ bút ăn những ngọn cỏ ở xa nên cỏ dưới gốc liễu vẫn còn y nguyên. Mâm Lá trông thấy dưới gốc liễu vẫn còn phân bò vương vãi rải rác khắp nơi.

Ngủ đêm trên cánh đồng bát ngát này quả thật nguy hiểm không gì bằng. Nhưng Mâm Lá đã lấy lại dũng khí.

“Một ngày thì mình có thể chịu đựng được. Phân bò sẽ che giấu giúp mùi của mình và con.”

Mầm Lá chăm chỉ đào hố và ôm chặt con, chống chọi với đêm. Đám cỏ rậm rạp giúp che giấu cô nhưng Mầm Lá không dám ngủ.

Ánh trăng sáng vàng vạc. Vịt con đã chìm sâu vào giấc ngủ, chỉ nghe thấy âm thanh của gió lùa qua lá cỏ. Mầm Lá lấy lại tinh thần, chăm chú dõi theo bóng đêm.

“Trước kia Vịt Trời cũng từng như thế này mà. Mình ngủ ngon không có gì lo lắng, còn cậu ấy thì thức và ngăn không cho mụ Chồn đến gần. Cậu ấy vỗ cánh phành phạch và thét lên.”

Đột nhiên những suy nghĩ cứ hiện ra. Ký ức quá đỗi rõ ràng như những giọt nước lạnh buốt đang nhỏ tí tách trong đầu cô.

“Đúng rồi! Mình phải can đảm như Kẻ lang thang. Trước khi cậu ấy buông tay phó mặc mạng sống thì mục Chồn cũng đâu làm gì được cậu ấy. Ở cái hố tử thần cũng thế. Mình đã quá hoạt bát nên mục ta không thể lao tới. Đúng rồi, chỉ cần có dũng khí đối đầu với mục ta thì mục ta không thể nào động đến mình và con được!”

Nghĩ thế, tinh thần của cô cũng phấn chấn hẳn lên. Mâm Lá đi

ra khỏi cái hố và nhìn xuống cánh đồng cỏ lau. Nơi đó có tổ ấm mà cô không nỡ rời xa. Nhưng cũng như nhà kho, không thể nào cứ ngụ mãi mãi được.

“Minh là kẻ lang thang. Chẳng lý nào kẻ lang thang lại có tổ ấm cả.”

Mầm Lá thấy lành lạnh. Cô ghét cuộc sống bị nhốt trong lồng sắt, nhưng rồi cô cũng không thể sống ở khu vườn mà mình từng mong ước. Cả tổ ấm nơi cánh đồng cỏ lau cô cũng phải từ bỏ mà đi. Đêm nay trôi qua rồi ngày mai lại phải đi tiếp.

“Mình không biết tại sao mình lại sống như thế này nữa. Lẽ nào vì mình mang trong mình một ước vọng chẳng? Nhưng dù sao rời khỏi vườn cũng là một việc sáng suốt. Cái lồng sắt thì càng khỏi phải nói.”

Cô nghĩ đến Vịt Trời. Dù Vịt Trời luôn ở trong trái tim cô nhưng nhiều lúc cô vẫn ước ao giá như có cậu bên cạnh thì tốt biết bao. Có thể nghe thấy giọng nói, có thể được nhìn khuôn mặt cậu ấy...

Vào lúc đó.

“Cái gì kia!”

Mầm Lá vô thức nằm ẹp xuống. Cô nhìn thấy một bóng đen đang tiến về phía cánh đồng cỏ lau. Dáng điệu linh hoạt như thế đích thị là mục Chồn rồi.

“Mình biết ngay mà!”

Mầm Lá dờ ra như bị đông cứng lại. Tấm lòng nhớ nhung Vịt Trời, cùng cảm giác cô đơn vụt biến mất cả, người cô bắt đầu run lên bần bật.

Mục Chồn đi về phía cánh đồng cỏ lau. Chỉ có những bông cỏ lau đung đưa chứ chẳng thấy một ai. Nghĩ đến việc mục Chồn chẳng

tìm được gì Mâm Lá bỗng bật cười. Như thế cô đã thắng trong một trận đấu.

“Hừ, từ giờ ta sẽ không run lấy bầy vì sợ mụ nữa đâu. Nào, hãy thử bắt chúng ta xem!”

Mụ Chồn rời khỏi cánh đồng cỏ lau, chạy ngược lại con đường vừa đến.

Ngày thứ hai, Mâm Lá thử quay lại cánh đồng cỏ lau. Vịt con lao thẳng xuống nước còn Mâm Lá đi về nơi có cái tổ. Nhưng mọi thứ đã lộn tùng phèo hết cả lên.

Vợ chồng nhà chim chích đã

bị hại. Nhìn cảnh cái tổ rách bươm, trứng rơi vãi khắp nơi, Mâm Lá không nén nổi đau lòng và tức giận. Những quả trứng sắp nở đã bị vỡ, chim chích mẹ cũng không thấy đâu. Chim chích bố thì khóc meo meo, bay vòng vòng quanh cánh đồng cỏ lau.

Mâm Lá rùng mình rời khỏi nơi ấy. Và cô thề với lòng mình rằng sẽ không bao giờ làm tổ ở bất cứ đâu nữa. Cô sẽ nhận biết được bóng của kẻ đi săn trước khi mục ta tiến đến, cô sẽ sống thật kiên cường.

Mẹ ơi, sao con chỉ kêu quạc quạc được thôi

Khá lâu rồi trời mới mưa nhiều như vậy. Trận mưa dầm. Nước dâng cao khỏi mặt hồ đến mức cánh đồng lau hầu như bị ngập nước.

Đó là những ngày đáng sợ đối với Mâm Lá. Thật khó để tìm một chỗ có thể tránh mưa, bộ lông thường xuyên bị ướt, và cảm cúm thì mãi không khỏi. Ngày ngày thay đổi chỗ ngủ, tối đến cũng không

được ngủ ngon, cơ thể cô trở lên rất tệ hại.

Trong khi đó, đứa bé lớn nhanh và ngày càng lộ rõ dấu hiệu của loài vẹt. Thêm nữa, càng ngày đứa bé càng giống Vẹt Trời. Mâm Lá thấy điều này thật vui và kỳ lạ.

Câu nói “ con yêu” giờ đây có vẻ không hợp với vẹt con đã trưởng thành nên cô đặt cho con cái tên “Đầu Xanh”. Nhưng dù sao Mâm Lá vẫn thích gọi con là “con yêu”. Gọi như thế có cảm giác đáng yêu và gần gũi hơn.

Sau khi mùa mưa qua đi, trận

cảm cúm làm cô tức ngực cuối cùng cũng chập vạt thuyền giảm. Nhưng có lẽ thân hình gầy còm của cô sẽ không thể đẩy đận trở lại.

“ Giờ đây mình đã già rồi. Đương nhiên thôi, con yêu đã lớn như thế kia cơ mà....”

Cho dù cơ thể gầy gò nhưng Mầm Lá đã trở nên mạnh mẽ hơn trước kia. Đôi mắt điềm tĩnh có khả năng phán đoán vật thể di chuyển trong bóng đêm, cái mỏ rắn chắc, móng chân sắc bén.

Mầm Lá và Đầu Xanh chưa khi nào ngủ liên tục hai lần ở một

chỗ cố định. Vì thế thỉnh thoảng nhìn từ xa cũng thấy mục Chồn phải quay về trắng tay.

Cuộc sống lang thang dù mệt mỏi nhưng vẫn có thể chịu đựng được. Ngược lại, điều làm Mâm Lá buồn bực là thấy Đầu Xanh chìm vào suy nghĩ với một nét mặt u buồn. Sau khi Vịt đầu đàn rời đi, thỉnh thoảng cậu lại như vậy, lông đổi màu và nghiêm trọng hơn, dù Mâm Lá có hỏi lý do cũng không định thổ lộ tâm sự, nên Mâm Lá chỉ có thể bực bối trong lòng.

Mưa thôi rơi. Những vì sao lấp lánh trên trời và đến tận khuya,

đám lông cô không bị ướt nữa. Nhìn thời tiết thì có thể tìm chỗ ngủ ở cánh đồng cỏ lau, nhưng Mâm Lá lại dẫn Đầu Xanh đi lên sườn núi. Cô xem xét phiến đá nằm ở mép rìa của ngọn núi hoang. Trong những ngày mưa dầm, cô đã từng ngủ ở đây. Nhưng vì cách xa hồ nước và ở phía trên cùng của sườn dốc nên Đầu Xanh có vẻ không thích.

“Hai ngày rồi không nhìn thấy kẻ đi săn đâu. Hôm nay chắc mụ ta sẽ xuất hiện. Chắc chắn mụ ta sẽ liếc mắt vào cánh đồng cỏ lau, dù sao thì, nếu bắt được chim chích cũng tốt.

Chỉ nghe bập bồm lời của Mâm Lá, Đầu Xanh đi về phía bụi ngải dại đang nở hoa trắng xóa và nhìn chăm chăm xuống hồ nước. Lần này Mâm Lá cũng thấy như lửa đốt trong lòng vì bản khoán không biết Đầu Xanh đang suy nghĩ gì.

Mâm Lá nằm trong hang đá quan sát Đầu Xanh từ phía sau. Giờ đây nhìn con phồng phao dần, Mâm Lá thấy vô cùng buồn bã.

Dù cô có thầm hỏi Vịt Trời thì cũng chẳng được đáp lời.

“Những lúc thế kia nó thật giống Vịt Trời quá.”

Mâm Lá thấy bất an vì Đầu Xanh giống Vịt Trời quá. Như thế con sẽ bất cân mà bị mụ Chồn hại giống Vịt Trời. Những lúc đồ dẫn như thế kia chính là giây phút nguy hiểm nhất.

Mâm Lá đi ra khỏi hang định gọi con quay lại. Nhưng đúng lúc ấy, ở trên phiến đá có một bóng đen nhảy vù xuống? Như một cơn gió nhưng không phải vậy.

“Ồi!”

Mâm Lá dường như ngừng thở. Là mụ Chồn.

“Không được!”

Sao mình lại mắc phải sai lầm như thế này chứ? Mình đã chọn sai chỗ trú ngụ. Đến tận bây giờ dù nhiều lần tránh được mụ Chồn, nhưng suy tính của mụ Chồn đã vượt xa Mâm Lá.

Đầu Xanh vẫn đang thần thờ, không hề biết mụ Chồn đang tới gần. Mâm Lá định thần lại trong gang tấc.

“Phải lấy lại tinh thần, mình là mẹ cơ mà. Không thể để bị hại như thế này được!” Không thể để bị hại như thế này được. Mâm Lá lấy một hơi rồi lao tới nhanh như chớp.

“Cục tác cục tác! Biến ngay khỏi đây!”

Cô vừa vỗ cánh phành phạch kêu lên thì mục Chồn quay lại. Giây phút đó Đầu Xanh cũng bị bất ngờ, nó đập cánh phành phạch và thét lên một tiếng. Không biết có phải mục Chồn bất ngờ không mà hết nhìn Mâm Lá lại nhìn Đầu Xanh. Mục ta trở nên to và nhanh hơn trước kia rất nhiều nhưng Mâm Lá không thể nhượng bộ được.

Hoảng sợ, Đầu Xanh tiếp tục đập đập cánh. Mâm Lá dồn sức vào móng vuốt và xù hết lông lên. Hai mắt cô nhìn thẳng vào mặt mục

Chồn.

“Cục tác cục tác. Ta sẽ không để yên đâu!”

Mâm Lá nói với tinh thần quyết tử. Mụ Chồn từ tốn lắc đầu.

“Đừng ngăn cản ta!”

Một giọng sồn da gà. Mụ Chồn chỉ muốn có Đầu Xanh. Vì thế mụ không mấy cảnh giác Mâm Lá. Mâm Lá trừng mắt.

“Hãy để cho nó yên”

Mụ Chồn lập tức bật cười như có gì đáng cười lắm. Mâm Lá cảm

thấy toàn thân nóng bừng lên. Trái tim đập loạn xạ như sắp vỡ tung, sự phấn nộ trào dâng khiến cô chẳng e ngại gì ánh mắt của mục Chồn nữa.

Trong giây phút mục Chồn đảo mắt nhìn, Mâm Lá đã lao đến như tên bắn, giống như một con thiêu thân lao vào ngọn lửa. Và cô μό xuống đây hung dữ.

“Quác !”

Mục Chồn thét lên và bắn về phía Đầu Xanh. Mục vô thức kéo theo Mâm Lá với cái mỏ cứng. Đầu Xanh nghe thấy tiếng la hét. Mâm Lá và mục Chồn cuộn lại với nhau

rồi bắt đầu lăn xuống sườn dốc. Mụ Chồn ngựa ra sau, chân vùng vẩy cào móng vuốt vào bụng Mâm Lá. Phải đến khi vướng vào tảng đá ở sườn dốc núi cả hai mới rời nhau. Mâm Lá đã mất hết tinh thần.

“Con ơi, chạy trốn đi.”

Mâm Lá vô thức thì thầm. Cô mở mắt ra. Chẳng nhìn thấy bất cứ ai và cũng không thể nào di chuyển được. Có gì đó trong miệng, cô nhổ ra thì thấy một miếng thịt. Trong lúc Mâm Lá mổ mụ Chồn, cô đã giật luôn nó ra.

“Con ơi! Con ơi!”

Mâm Lá nhìn xung quanh tìm kiếm Đầu Xanh. Thật quá tĩnh lặng. Liệu có phải con đã bị Mụ Chồn hại chết rồi không. Nước mắt đột nhiên trào ra. Việc không có Đầu Xanh bên cạnh còn đau đớn khó chịu hơn cả nỗi đau do vết thương mang lại.

“Mụ Chồn xấu xa! Thà rằng mụ cứ bắt ta ăn thịt đi có hơn không? Nó vẫn còn bé cơ mà....”

Mâm Lá nhắm mắt lại phó mặc sự đời. Giống như khi bị bỏ vào cái hố tử thần, cơ thể cô không còn chút sức lực nào nữa.

Đúng lúc đó.

“Mẹ ơi, dậy đi!”

Có gió thổi nhẹ trên đầu và tiếng nói của Đầu Xanh. Mâm Lá hấp háy mắt. Không thể tin được. Chẳng phải Đầu Xanh đang vẫy cánh và bay trên không trung đấy sao. Nhìn cậu vỗ cánh có vẻ khó nhọc nhưng rõ ràng là đang bay rồi.

“Ồi trời ơi! Cánh của con sao thế?”

“Rất tuyệt phải không ạ! Con chỉ suy nghĩ phải chạy trốn thế rồi toàn thân bay bổng lên. Con bay được rồi mẹ ơi!”

Đầu Xanh hưng phấn hét lên. Điều này thật quá sức tưởng tượng của Mâm Lá, cô không nói được câu gì nữa, chỉ biết mỉm cười.

“Thật đúng là kỳ tích !”

Đây là kỳ tích thứ ba. Kỳ tích thứ nhất là khi cô rời cái lồng sắt đến sống dưới cây hoa Mimosa. Kỳ tích thứ hai là khi cô ấp trứng. Chỉ cần thế thôi cũng đủ ngạc nhiên và hạnh phúc rồi, vậy mà lại có một kỳ tích nữa xảy ra. Mụ Chồn thất bại trong một cuộc đi săn, và Đầu Xanh lại còn bay được nữa.

“Mẹ ơi, con xem nào. Mẹ đau

lắm không?”

Đầu Xanh dang cánh ôm lấy Mâm Lá đang bị thương vào lòng. Cô thấy biết ơn vì điều đó nên cố họng như nghẹn lại. Cô ngậm chặt mồm để giấu nước mắt, nhưng vô ích.

Mùa hè vừa kết thúc thì cơn gió khô hanh bắt đầu thổi. Ánh nắng gay gắt chiếu từ bầu trời và những bông hoa cỏ lau nở bung cứ đung đưa lạo xạo.

Mâm Lá có nhiều ngày buồn bã. Đầu Xanh đắm chìm vào niềm vui bay lượn, cả ngày cậu chỉ ở hồ

nước nên Mâm Lá thường đi dạo mát ở cánh đồng cỏ lau hoặc leo lên dốc ngắm nhìn Đầu Xanh bơi lội và bay lượn.

Gần đây Mâm Lá ít nhìn thấy mục Chồn. Chắc mục ta đang lén rình mò trại gà rồi vồ lấy gà con hay săn những con gà còn chưa chết trong cái hố tử thần để sống. Đáng ra mục ta phải như thế. Việc nổi lòng tham với Đầu Xanh thật là một hành động ngu xuẩn. Dám dòm ngó một con vịt hoang có thể khuấy tung bầu trời thoải mái như đi lại trên mặt đất thì thật là !

Bay được thật là tuyệt. Ngoài

việc không cần sợ mụ Chồn nữa còn rất nhiều những điểm hay ho khác. Có thể bay từ đầu này sang tận đầu kia của hồ nước rộng lớn, có thể nhìn ngắm trước sau trên cánh đồng cỏ lau và chọn chỗ ngủ tốt.

Gà chỉ biết đất và sống nhưng vịt hoang thì khác. Đất rồi nước, cả bầu trời kia đều là thế giới của nó. Khi nhìn Đầu Xanh, Mâm Lá vừa buồn bã vừa có chút ghen tị. Vì rõ ràng Đầu Xanh là con mình nhưng việc nó là vịt hoang cũng là một sự thật không thể chối cãi được.

“Loài gà đã từ bỏ đôi cánh của

mình. Tại sao loài gà chỉ nhớ mình là dòng dõi có mào nhĩ ? Mào thì cũng có đánh lui được kẻ đi săn đâu.”

Đầu Xanh không hiểu được nỗi buồn của Mâm Lá. Đầu Xanh có nỗi buồn riêng của mình. Vì cậu không cục ta cục tác được nên chẳng phải là gà, tuy có nhiều nét tương đồng với đàn vịt nhà nhưng cậu lại bị coi thường. Giờ đây chúng chẳng quan tâm đến Đầu Xanh nữa, cả cái việc đến gần cũng tránh.

Nhưng đêm hai kẻ cô đơn không có đàn cũng nép mình vào

nhau ngon giấc cũng rất hạnh phúc. Cả hai lấp đầy cái bụng trống rỗng bằng những con cá mà Đầu Xanh bắt mang về, và mỗi khi ngủ Mâm Lá lại nghĩ đến Vịt Trời. Nhất là khi những chiếc lông bóng mượt của Đầu Xanh ánh lên dưới ánh trăng, cô lại càng nhớ Vịt Trời hơn.

“Con yêu, dù có ngủ thì cũng luôn phải dỏng tai nghe ngóng đấy nhé. Kẻ đi săn cưới màn đêm để đến đây. Mụ ta có thể đến bất cứ lúc nào. Không có chuyện mụ ta từ bỏ đâu.”

“Mẹ đừng lo lắng gì cho con cả. Chính ra con mới lo lắng cho mẹ

đấy. Mẹ chẳng bay được, cũng chẳng biết bơi.”

“Dù gì mẹ vẫn không sao mà. Chắc mẹ ta cũng chẳng có hứng thú gì với mẹ đâu. Mẹ già rồi, mẹ ta có ăn cũng chẳng ngon miệng. Ha ha”

Cái đó thì sao chứ. Dù chúng ta có khác nhau nhưng vẫn có thể yêu thương nhau. Mẹ yêu thương con biết bao nhiêu...”

Mâm Lá nói cho con nghe những điều mà Vịt Trời đã từng nói với cô trước kia. Mâm Lá hiểu những lời đó nên cô mong Đầu

Xanh cũng hiểu được. Nhưng Đầu Xanh chỉ lắc đầu.

“Không mẹ ơi. Con không biết đâu. Con sợ cứ thế này rồi đám vịt nhà sẽ không bao giờ chịu đón nhận con. Con muốn hòa nhập với đàn”

Đầu Xanh lặng lẽ khóc. Mâm Lá không biết phải làm sao, chỉ nhẹ nhàng xoa lưng cho Đầu Xanh.

“Con à, từ trước đến nay chúng ta sống vẫn vui vẻ còn gì.”

Dù nói vậy nhưng Mâm Lá biết rõ điều đó chẳng thể xoa dịu được Đầu Xanh. Không lẽ hồi đó

con đã nghe thấy lời nói của vợ chồng ông bà chủ trại gà nhưng cứ đi ra, giả vờ không biết. Giá như khi Vịt Trời Đầu Đen thuyết phục, cô không giả vờ hiếu thắng và để con đi.

“Con biết mẹ yêu con. Nhưng dù sao chúng ta cũng khác nhau mà.”

“Chúng ta chỉ có ngoại hình khác nhau thôi. Có con bên cạnh mẹ rất vui. Dù ai đó nói gì chẳng nữa, con vẫn là con của mẹ.”

Dầu Mâm Lá có buồn bã tiếc nuối, Đầu Xanh vẫn ngồi nhích ra

xa. Và nói đây quyết tâm.

“Mẹ quay lại vườn đi. Con sẽ đi theo đàn !”

“Con nói quay về trại gà sao...”

Trái tim của Mâm Lá như vỡ vụn. Nói vậy nhưng cô không mong muốn níu giữ Đầu Xanh. Cô nhận ra sự thật rằng Đầu Xanh thuộc một dòng giống khác từ rất lâu rồi, bắt đầu từ khi cô thấy con mình nhảy trên lá sen không hề sợ hãi, ngã xuống nước và bơi được. Vì thế cô vẫn luôn bất an và trái tim thì luôn cô đơn buồn bã.

“Con à, mẹ đã từng là một cô gà mái sống trong chuồng gà và chỉ biết đẻ trứng. Mẹ chưa bao giờ được ấp trứng dù chỉ một lần. Việc được ấp trứng và chứng kiến gà con chào đời là ước mơ của mẹ. Từ khi mẹ không đẻ trứng được, mẹ đã bị tống ra khỏi chuồng gà. Lúc đó mẹ tưởng như đã chết rồi. Nhưng được gặp con, nhờ có con mà mẹ đã được trở thành mẹ đây.”

Mâm Lá nhìn Đầu Xanh và khẽ nói.

Không biết có phải Đầu Xanh đang ngủ hay không mà con chỉ úp cánh lên đầu và bất động. Trên mặt

nước chỉ có ánh trăng đang chiếu sáng mờ mờ ảo ảo.

“Con à, chúng ta không có lý do gì quay lại sân vườn cả. Vì mẹ là cô gà mái chẳng ai cần đến ở vườn, còn con thì giỏi giang hơn các thành viên trong vườn rất nhiều.”

Mâm Lá tiến đến bên cạnh Đầu Xanh và lại xoa nhẹ lên lưng cậu. Dù nghe hết những lời Mâm Lá nói nhưng Đầu Xanh vẫn không mở mắt, giả vờ ngủ. Đầu Xanh đã lớn đến mức Mâm Lá có dang rộng hết cánh cũng không ôm được cậu. Hình như cậu ngủ mất rồi thì phải.

“Kẻ đi săn sẽ không đến nữa đâu, mình biết làm gì đây? Mà dù mụ có đến cũng chẳng vấn đề gì, vì con đã lớn, có thể bay lên cao được rồi.”

Mâm Lá buồn đến mức thức suốt đêm. Cô không sao dễ được giấc ngủ. Nhưng vào sớm tinh mơ khi Đầu Xanh đi về phía hồ nước, cô vẫn không ngẩng đầu lên. Bởi lẽ cô lo sợ lại phải nghe con mình nói sẽ đi về phía đàn vịt.

Mâm Lá đứng ở sườn dốc và theo dõi hình ảnh Đầu Xanh bơi lòng vòng bên cạnh đàn vịt nhà. Chúng lạnh lùng với Đầu Xanh.

Chúng kêu thét lên, Vịt Đầu Đàn còn tấn công cậu nữa.

Vào lúc mặt trời lặn, Vịt Đầu Đàn dẫn cả gia đình trở về khu vườn. Đầu Xanh bị rớt lại, lạch bạch đi theo sau. Mầm Lá cảm giác như thể cô đang nhìn thấy hình ảnh của Vịt Trời.

“Cục tác cục tác. Con à, về thôi.”

Mầm Lá muốn ngăn Đầu Xanh. Cô gào lên khản cả giọng. Nhưng chẳng ai quay lại cả.

“Dù có quay lại vườn thì vẫn sẽ cô đơn thôi. Vì con đặc biệt mà.

Chẳng có lý do gì mà gia đình sân vườn đón nhận con cả.”

Mâm Lá đi theo Đầu Xanh cách một quãng xa.

Hồ nước và những lũ khách

Mầm Lá chọn một chỗ ở ngọn núi hoang có thể nhìn thấy khu vườn. Khu vườn vẫn như thế. Phía bên trong trại gà, ánh điện hắt ra mờ ảo, âm thanh ồn ào của các cô gà mái, cái xe đẩy tay, nhà kho và thành viên sân vườn. Nếu nói có gì khác thì chỉ xuất hiện thêm một chú gà trống nữa nhỏ hơn Gà Trống. Chú gà trống mà mụ Chồn không bắt ăn thịt được.

Mầm Lá không thấy việc gì diễn ra ở trong nhà kho nhưng có

thể phỏng đoán được. Rõ ràng sau khi để yên cho Đầu Xanh vào thì giờ đây mọi thứ đang náo loạn. Ngay đến cả Vịt Đầu Đen cũng không vui vẻ gì nên chẳng biết liệu Đầu Xanh có sớm bị đuổi đi không nữa.

“Đứa con tội nghiệp của mình”

Nhưng nếu thành ra như thế thì lại tốt hơn. Mâm Lá đã luôn muốn đưa Đầu Xanh đi về phía hồ nước. Vì dù phải sống như kẻ cô độc thì Đầu Xanh cũng sẽ chẳng bị nhục mạ, và có thể bay thỏa thích.

Đêm trôi qua.

Đầu Xanh không bị đuổi đi. Khi đàn vịt chúi đầu vào cái bát gỗ ăn thức ăn thì Đầu Xanh ăn phần thức ăn để trong cái gáo nhỏ. Hình như bà chủ cho cậu thức ăn riêng.

Rõ ràng bà chủ rất thích Đầu Xanh. Đương nhiên ai chẳng thích Đầu Xanh với bộ lông bóng bẩy và thân hình đẹp thế kia. Một khi bà chủ đã thích Đầu Xanh thì Vịt Đầu Đàn hay Gà Trống cũng sẽ phải dành một góc nhà kho cho cậu.

Gia đình nhà vịt bắt đầu đi ra ngoài. Vịt Đầu Đàn đứng phía trước và các chú vịt con đứng ở phía sau. Đầu Xanh định đi theo

sau các chú vịt con. Nhưng bà chủ đã đột nhiên tóm lấy Đầu Xanh?

“Quạc quạc!”

Đầu Xanh sợ hãi đập cánh phành phạch. Mầm Lá cũng bị bất ngờ liền đứng bật dậy.

“Quạc quạc!”

Mầm Lá thấp thỏm lo lắng. Gia đình nhà vịt chẳng liên quan gì đã đi về phía hồ nước.

Đầu Xanh bị buộc vào cây cột của trại gà. Cậu cố gắng vùng vẫy để bỏ trốn nhưng vô ích. Đầu Xanh bật khóc làm Mầm Lá cũng khóc

theo.

Bác Chó già canh cổng cả ngày đi vòng vòng quanh Đầu Xanh. Dù cậu vỗ cánh phành phạch và kéo lê đến đâu thì cũng không thể thoát khỏi sợ dây trói.

“Lẽ ra mình phải nói cho con nghe chuyện đó. Lẽ ra phải nói rằng mình bỏ đi vì người ta định cắt cánh của con. Nếu thế con đã không về khu vườn nữa. Làm thế nào đây?”

Mâm Lá bồn chồn co mình lại. Trong khi Đầu Xanh nhìn đói và ngoi ngóp vùng vẫy thì gia đình Gà

Trống tản bộ về phía cánh đồng, còn bác Chó già thì ngủ trưa. Khi trời vừa tối, gia đình đàn vịt quay trở về nhà kho. Một ngày đã trôi qua như thế.

Mâm Lá đi lang thang xung quanh khu vườn. Cô muốn đến bên cạnh Đầu Xanh và tìm cơ hội xoa lưng cho cậu.

“Grừ! Cô vẫn sống sót sao, thật là dai dẳng.”

Bác Chó già nhe răng nhìn Mâm Lá. Bác ta trừng mắt với Mâm Lá như thể nếu được cắn một cái vào sống mũi cô cũng hả dạ.

“Bác tưởng tôi ngẫu nhiên mà sống sót thế này sao?”

Tôi đã chịu đựng đủ rồi. Bác đừng có xía vào chuyện của tôi nữa.”

“Hừm! Uy phong gớm nhỉ. Ủ cũng đúng, nuôi nấng được vịt con lớn bằng nhường kia cơ mà. Nhưng cô đừng nghĩ sẽ được vào trong vườn! Tôi là chó gác cửa không để lọt lỗ hổng nào đâu.”

Bác Chó già khệnh khạng đi vào chuồng của mình.

Mầm Lá đứng dưới tán cây hoa Mimosa gọi Đầu Xanh.

“Con à, mẹ ở đây. Con đừng khóc. Mẹ con mình hãy cùng nghĩ cách.”

“Mẹ ơi, mẹ đừng bỏ con mà đi. Chân con đau lắm !”

Mâm Lá buồn bà đi loanh quanh trong khu vườn. Ở đây, ngoài vợ chồng ông bà chủ thì chẳng ai có thể tháo dây trói được.

“Sao trước kia không trói Kẻ lang thang mà lại trói Đầu Xanh ?”

Mâm Lá nghĩ biết đâu đó lại là điều tốt, cô vô thức bước đến tận cái hố tử thần.

Đột nhiên, Mầm Lá có một cảm giác thật khó chịu. Và đúng như dự đoán, một ánh mắt đang nhìn chăm chăm vào Mầm Lá trong bóng tối. Mầm Lá đoán đó là mục Chồn. Nhưng không biết có phải mục đang nhắm một mắt hay không mà chỉ thấy một mắt nhấp nháy.

Mầm Lá lập tức xù lông cổ lên. Cô dồn sức vào móng chân, máu trong người sôi lên, chuẩn bị lao tới bất cứ lúc nào.

Mục Chồn đang cắn cổ một con gà còn thoi thóp. Nhìn trong bóng tối có thể thấy đôi cánh đang đưa lung lay. Mục Chồn từ từ tiến đến.

Mầm Lá không hề bỏ trốn. Vì trong khi đang cắn cổ con mồi, mụ Chồn sẽ chẳng sẵn thêm gì nữa.

Mụ Chồn đặt con mồi xuống. Nhưng không phải tư thế định tấn công.

Mầm Lá uốn ngực ra và trợn trừng mắt.

“Con vịt béo của ta. Hừ hừ, chẳng bao lâu nữa ta sẽ giải quyết xong ngay thôi !”

Mụ Chồn cười hung ác.

“Mi nói mơ đấy à ? Nó không phải đùa dễ dàng bị mi hại đâu !

“Thật thế sao ? Cô nhìn nó bị buộc vào cột rồi mà vẫn nói thế ? Chẳng bao lâu nữa nó sẽ béo tròn, đến mức chẳng bay được nữa. Nuôi béo lên như thế cơ mà. Hà hà hà.”

Đến lúc này Mâm Lá mới hiểu rõ vì sao bà chủ lại buộc Đầu Xanh lại. Chỉ có Kẻ lang thang vì cánh bị thương nên không sợ bay mất.

“Và, còn người nữa. Chính người đã làm ta mù một mắt thế này ! Ta phải thanh toán dần dần những món người đã nợ ta. Cả hai đứa người, không lâu nữa đâu.”

Mâm Lá vô cùng ngạc nhiên.

Hóa ra miếng thịt trong miệng cô
hồi đó chính là mắt của mẹ Chồn !

“Ta thà chết đuối ở hồ còn
hơn bị người cắn chết.”

“Thế thì không được. Ta
không thích bắt những thứ đã chết.
Người hãy sống như bây giờ rồi
gương mặt ra nhìn xem ta sẽ làm gì
với con vịt con của người !”

Mẹ Chồn lại cười. Và mẹ ta
cắn cổ gà mái rồi biến mất vào bóng
đêm. Mâm Lá thần người nhìn theo
bóng mẹ Chồn biến mất. Cô lạnh
hết cả sống lưng, toàn thân tự
nhiên run lên. Dường như mẹ

Chồn đã gieo rắc một lời nguyền.

“Không lâu nữa đâu...”

Mâm Lá lấy lại tinh thần và rời cái hố tử thần. Nhưng câu nói của Mụ Chồn không rời khỏi suy nghĩ của Mâm Lá.

“Mụ ta sẽ đến vườn sao ? Dù có cả người canh gác ? Nếu nhìn thấy kẻ đi săn thì người canh gác sẽ làm loạn lên chứ. Các thành viên gia đình sân vườn cũng sẽ kêu lên chứ. Mụ ta sẽ vồ ngay lấy con mình thôi. Nhưng mà bà chủ trói con mình rồi thì làm sao mụ ta cắn lôi đi được.”

Mâm Lá lại tiếp tục suy nghĩ. Chỉ cần bà chủ tháo dây trói. Đầu Xanh có thể có cơ hội chạy trốn.

“Chắc rằng mục ta đang chờ đợi đấy thôi. Đến khi Đầu Xanh béo đến mức không thể bay được.”

Đêm thứ hai, mục Chồn đi lang thang về phía cái hố tử thần. Nhưng không biết có phải không có hứng đi săn hay không mà mục đột ngột quay lại, rồi lặng lẽ tiến về phía sân vườn. Đúng lúc đó, gà trống choai đang đứng bới phân trong sân.

Ở ngọn núi hoang, Mâm Lá

dõi theo mọi hành động của mục Chồn và mục ta cũng biết điều đó. Mục quay ngoắt về phía Mâm Lá đang đứng như muốn cảnh báo :
“Hãy nhìn kỹ xem ta sẽ làm gì.”
Mâm Lá như đông cứng mình nhìn lại.

“Mục ta săn gà trống.”

Mâm Lá muốn kêu to để con gà trống choai có thể chạy trốn nhưng không hiểu sao cô không cất tiếng nổi.

Gà Trống cục ta cục tác dáo dác tìm con. Những chú vịt và cả Đầu Xanh đồng thanh kêu quạc

quạc làm cả khu vườn náo loạn.

“Ôi, con chồn thật đáng lo !”

Ông chủ tặc lưỡi. Bà chủ thì lùa đàn vịt vào kho và đáp lại đầy lo lắng.

“Phải có một con chó bun. Bây giờ con chó kia già lắm rồi. Cứ như thế này thì đám gà nhà của chúng ta cũng bị bắt sạch mất thôi.”

“ Vì chúng ta buộc con vịt lại nên con chồn đó mới đến đây. Chẳng phải để săn mồi ở trong vườn rồi gọi nó đến hay sao ? Phải nhốt ngay nó vào nhà kho thôi.”

Ông chủ đột nhiên lớn giọng rồi đi vào trong. Bà chủ thì đổ lỗi cho bác Chó già và tiến về phía Đầu Xanh. Mâm Lá phấp phồng tiến lại, nhìn thấy bà chủ đang tháo dây buộc cho Đầu Xanh.

“Quạc quạc !”

Vẫn đang bị buộc một chân, Đầu Xanh vùng vẫy và kéo sợi dây đi. Nếu như Đầu Xanh bị buộc vào trong nhà kho thì khó mà gặp mặt được. Mâm Lá không thể chịu nổi điều đó.

“Cục ta cục tác, hãy để nó yên !”

Mâm Lá chạy tới như phát điên. Nhìn cảnh cô gà mái đập cánh loạn xạ lao tới, bà chủ tròn tròn mắt. Mâm Lá xù lông lên như gà chọi và bắt đầu mổ bà chủ.

“Này này ! Cái con gà này định mổ người cơ đấy !”

Bà chủ thét lên thất thanh. Những con vịt đã đi vào trong nhà kho hết thấy đều quay ra và kêu quàng quạc. Lại một lần nữa náo loạn cả lên. Bà chủ bận đuổi Mâm Lá nên không thể giữ được Đậu Xanh.

“Con ơi ! Bay đi !”

Vừa nghe Mâm Lá thét lên Đầu Xanh liền dòn hết sức bay lên thật cao. Và cậu biến mất, vượt qua ngọn núi hoang trong khi chân vẫn buộc dây. Những chú vẹt nhà – không thể làm được như vậy – chỉ biết đứng thần thờ nhìn theo.

Mâm Lá cũng nhanh chóng rời khỏi sân vườn. Bà chủ lấy cây chổi khua loạn xạ làm Mâm Lá suýt chết vì bị đập trúng.

Con đường đi tới hồ nước thật dài và tối tăm. Nhưng Mâm Lá chẳng hề sợ hãi. Niềm vui đang dâng trào đến mức cô còn tự nhiên ngêu ngao hát. Cái bụng rỗng của

mụ Chồn đã được gà trống choai lấp đầy, những ảo tưởng của Đầu Xanh đối với các thành viên trong gia đình sân vườn cũng đã bị phá vỡ.

“Con trẻ thì còn ít kinh nghiệm! Con à, giờ đây con đã học được một điều rồi đấy. Không phải cứ cùng một dòng giống thì thương yêu nhau đâu. Điều quan trọng là hiểu và thông cảm cho nhau! Đó mới chính là tình yêu.”

Mâm Lá rướn hết cuống họng để hát và nhảy chân sáo đầy phần khích.

Mâm Lá đã gầy hơn trước rất nhiều. Cô chỉ ăn một chút xíu như để dỗ dành cái bụng đói nên giờ đây thân hình cô đã nhỏ bé như chim chích. Mâm Lá gầy đến thế vì luôn phải để tâm đi theo Đầu Xanh.

Sau khi bỏ trốn khỏi khu vườn, Đầu Xanh liền tự mình quyết định chỗ ngủ. Và đến khi trời đã tối cậu cũng không trở về với Mâm Lá. Đầu Xanh vẫn đang ở hồ nước. Nhìn từ đằng xa không thể dễ dàng tìm ra chỗ ngủ của Đầu Xanh. Mà dù tìm ra thì việc duy nhất Mâm Lá có thể làm cũng chỉ là an tâm. Mâm Lá không thể ôm con ngủ hay đến gần trò chuyện như trước kia được

nữa. Chỉ có thể nhìn xem con đã ngủ hay chưa, đã lớn đến mức nào thôi. Đôi khi việc đó thật buồn và cô đơn, nhưng biết làm sao được.

“Bây giờ thật khó để con đón nhận sự thật là mình và con sinh ra vốn khác nhau.”

Mâm Lá muốn tháo bỏ sợi dây buộc ở chân Đầu Xanh. Mỗi khi bay vút lên bầu trời hay băng qua bến nước, sợi dây lòng thòng vẫn đi theo Đầu Xanh. Hình ảnh đó buồn bã đeo đẳng cậu như thể nỗi buồn vẫn luôn đeo đẳng cậu.

Đầu Xanh ghét cả việc Mâm

Lá ở gần cậu. Nhưng dù sao Mâm Lá vẫn luôn mong muốn được ngủ ở nơi có thể nhìn Đầu Xanh. Phải như thế cô mới yên lòng được.

Cũng có lúc mục Chồn lảng vảng gần đó nhưng việc cô lo lắng đã không xảy ra. Tai của Đầu Xanh thính nên bất cứ lúc nào cũng nhận ra bóng của mục Chồn trước. Mâm Lá cũng vậy.

Mùa thu trôi qua như thế.

Mâm Lá thường nhìn ngắm những con chuồn chuồn rơi xuống cánh đồng lau xa xa. Những cánh

chuồn chuồn vừa kết thúc chuyến du hành bằng chút sức lực cuối cùng còn sót lại sau khi đẻ trứng trên những ngọn cỏ nước.

Những con chuồn chuồn mắt còn động đậy nhưng không hề sợ Mâm Lá đang định mổ chúng. Trong lúc thu cánh lại, chúng ngược rất nhiều con mắt lên nhìn bầu trời xanh. Mâm Lá thấy không thoải mái khi ăn những con chuồn chuồn có cái bụng dài ngoẵng và đôi mắt to đùng nên chỉ khi đói bụng khủng khiếp cô mới ăn.

Trời tối nhanh nên những chú vẹt rời hồ nước sớm. Xung quanh

chỉ còn nghe thấy âm thanh của gió và lá cỏ lau xào xạc, tấp vào thân gãy gò của Mâm Lá. Đầu Xanh bơi lội đến tối muộn rồi kéo theo sợi dây dài, tìm về cánh đồng cỏ lau. Mâm Lá đi từ từ đằng sau và đêm thu lạnh lẽo càng sâu hơn.

Gió bắt đầu thổi mạnh khủng khiếp từ mờ sáng. Cánh đồng cỏ lau lay động như có việc gì đó diễn ra. Mâm Lá run lên vì cơn gió ngấm qua lông vào tận da thịt.

“Con ơi, con không sao chứ?”

Mâm Lá thấy lo lắng cho Đầu Xanh đang ở đằng xa. Đầu Xanh

cũng ngóc đầu dậy xem xét xung quanh đây bất an. Đầu Xanh đột nhiên hét lên. Và lóc cóc bay tới.

“Mẹ ơi, cẩn thận!”

Mâm Lá chợt thấy căng thẳng. Đầu Xanh vừa phát tín hiệu cho thấy mục Chồn đang ở gần đâu đó. Đầu Xanh kêu lên và bay vòng vòng quanh cánh đồng cỏ lau.

“Tất cả có ba đứa, không, lại thêm một đứa nữa!” Sao chúng tập trung lại như thế nhỉ?”

Đầu Xanh ngạc nhiên hét lên. Mâm Lá vô cùng bàng hoàng. Chỉ một con cũng đã đủ đau đầu rồi,

đây lại có đến bốn con!.

Mâm Lá đề phòng xung quanh đồng thời rời khỏi cánh đồng cỏ lau. Cô vừa thở phào vì đã thoát ra an toàn thì bất thành linh mục Chồn chợt mắt xuất hiện.

Mâm Lá run lấy bầy còn mục Chồn thì cười ma mãnh. Mâm Lá quắc mắt nhìn chăm chăm vào con mắt duy nhất của mục ta.

“Ta không thèm ngươi đâu. Trừ phi cánh đồng không còn gì nữa.”

Mục Chồn cười lắc lư và quay lưng đi.

“Cả nó cũng vậy. Nếu không phải là kẻ đi săn giỏi thì không thể bắt được đâu. Kẻ đi săn chột mắt như người chỉ nhìn thôi cũng đã quá sức rồi phải không. Dù bốn người có tụ lại, thì hãy nhìn đi, nó đang ở trên trời kia kìa! Không phải người chột mắt nên vẫn chưa nhìn ra đấy chứ?”

Không biết có phải câu nói của Mâm Lá làm mục Chồn bực mình hay không mà mục ta nghiêng mình sang một bên như tên bắn rồi nghe rãng ra. Nhưng mục ta không tấn công Mâm Lá.

“Mùa đi săn đến rồi. Cuối

cùng thì cái bọn ta chờ đợi cũng đã đến!”

Mụ Chồn lao đi như tên bắn. Mâm Lá dáo dác nhìn quanh không hiểu nổi nguyên do.

Trời âm u. Mỗi khi gió thổi qua, những cây cỏ lau sại đồng loạt đổ rạp xuống rồi lặng lẽ gượng dậy. Dấu chân của gió làm đổ rạp cả những cây cỏ lau rất to một cách thô bạo. Như điềm báo việc gì đó cũng không bình thường sắp xảy ra.

Mâm Lá lấy hết sức đáp lại tiếng gọi của Đầu Xanh. Trong thời gian đó Đầu Xanh đã bay một vòng

quanh hồ nước và đến bên Mâm Lá. Đã bao lâu rồi, Đầu Xanh và Mâm Lá mới cùng kê vai nhìn về phía hồ nước.

“Mẹ à, lạ lắm. Lần đầu tiên con cảm giác thế này. Dường như có gì đó đang đến.”

“Những kẻ đi săn?”

“Không, không phải thế.”

“Cái gì đó đáng sợ hơn sao?”

“Mẹ ơi, cái này khác. Nó như che phủ lấy cả bầu trời. Mẹ không cảm thấy sao?”

“Con ơi, con nói gì thế?”

Mâm Lá khó chịu và lo ngại. Mâm Lá không biết được Đầu Xanh đang nheo mắt nhìn cái gì, đang lắng nghe cái gì.

“À, tiếng động đó! Mẹ ơi, nó rất to. Nó đang tùm lại rất nhiều!”

“...?”

Dù không biết đó là gì nhưng rõ ràng có điều gì đó mới mẻ đang ập đến. Trong khoảnh khắc, Mâm Lá cũng bắt đầu nhận thấy âm thanh mà Đầu Xanh nhắc đến.

Âm thanh Mâm Lá chưa từng

nghe thấy bắt đầu vang lên giữa khoảng không của núi và trời. Âm thanh đó từ từ lang rộng, mỗi lúc một âm vang. Cuối cùng vô số những chấm đen xuất hiện. Đó chính là những chú chim.

Ngay sau đó, bầy chim vô số con che kín hết cả bầu trời. Không thể nghe thấy tiếng động khác nữa – như thể cả thế gian được lấp đầy bởi những tiếng chim.

Đàn chim xoay một vòng quanh hồ rồi lần lượt lao xuống nước. Mâm Lá và Đầu Xanh nhìn những vị lữ khách đến từ một thế giới khác như mất hồn. Kẻ lang

thang! Gia đình của cậu đến rồi đấy!

Mâm Lá vô thức lăm băm một mình. Chưa từng một lần nhìn thấy nhưng Mâm Lá có suy nghĩ họ chính là dòng giống mà Vịt Trời từng mong nhớ. Vịt Trời đã nhiều lần ráng sức bay lên sau lưng núi và nhìn về phía xa xa. Phải chia tay với gia đình lớn như thế kia và ở một mình, chắc hẳn cậu ấy đã rất cô đơn.

“Mẹ ơi, không hiểu sao tim con lại đập loạn xạ lên như thế này chứ?”

Đầu Xanh giấu mặt vào dưới đôi cánh của Mâm Lá như đứa trẻ. Thân mình cậu run lên. Có vẻ như cậu quá cảm động trước quang cảnh ngoài sức tưởng tượng.

Sao có thể không như thế chưa? Con chưa từng nhìn thấy một bầy đàn như thế kia mà.

Mâm Lá dần cảm thấy lòng bình yên đến lạ. Nghĩ đến Vịt Trời cô còn khẽ mỉm cười.

Cậu à, giờ thì mình hiểu cả rồi.

Vịt Trời từng nói hãy dẫn con đến phía hồ nước. Mình đã tưởng

rằng mình hiểu ý nghĩa của câu nói đó nhưng không phải. Phải đến tận bây giờ mình mới hiểu hết được. Vịt Trời đã mong muốn con lớn lên và bay xa bay theo đàn của mình.

Mâm Lá dang rộng cánh và ôm chặt lấy thân hình đã trưởng thành của Đầu Xanh. Cô cứ ôm chặt con như thế thật lâu. Cô vừa cảm nhận bộ lông mềm mại và mùi hương của Đầu Xanh vừa xoa nhẹ lên mình cậu.

Biết đâu khoảnh khắc này sẽ chẳng có lần thứ hai. Những điều

quý giá thường không nán lại lâu như thế. Biết được điều đó nên Mâm Lá gắng nhớ hết không bỏ sót điều gì. Vì cô không có gì ngoài ký ức mang giữ bên mình.

Săn lòng kẻ đi săn

Đúng như lời Kẻ lang thang nói, mục Chồn một mắt to lớn và nhanh nhẹn hơn các ả chồn khác rất nhiều. Tuy nhiên mục Chồn một mắt tinh nhanh và không có một sơ suất nào thỉnh thoảng cũng ghép đôi đi săn cùng các ả chồn khác.

Các ả chồn nhìn chăm chăm và đi lòng vòng quanh hồ nước như hổ rình mồi. Khởi cần nói cũng biết con mồi mà chúng săn chính là vịt trời. Những chú vịt trời bị tách khỏi

đàn hoặc những chú vịt con mới lần đầu đi lại thường gặp xui xẻo.

Vịt trời kết đàn ngủ ở cánh đồng cỏ lau, và bơi cũng thành đàn. Khi vịt đầu đàn bay thì tất cả cùng đồng loạt bay lên cao, âm thanh lúc đó thật tuyệt vời. Đến mức hồ nước vốn yên ả cũng sống động lên theo, như một vật thể đang sống.

Đầu Xanh rời Mầm Lá và đi theo đàn. Nhưng chúng không để ý gì đến cậu. Vì Đầu Xanh lớn lên ở cánh đồng nên hoàn toàn không có chút hơi hương của vịt nhà.

Từ sau khi tuyết rơi, việc đi

săn của lũ chồn trở lên cực nhọc hơn. Vì trong khi mùa thu trôi qua, và mùa đông đến, bọn chúng hầu như đã săn hết những chú vịt non nớt và yếu đuối. Đám vịt trời khỏe mạnh còn lại là những đối thủ nặng ký.

Mâm Lá dõi theo những ả chồn đói khát với động tác nhanh nhẹn nhưng trong suốt hai ngày qua chỉ bắt được một con vịt. Để đến khi bắt được rồi chúng lại gầm gừ, cắn xé tranh giành lẫn nhau. Cuối cùng có hai ả chồn tìm thấy một bãi săn tốt hơn và bỏ đi, còn mục Chồn một mắt và một con nữa thì ở lại.

Mâm Lá luôn lo lắng cho Đầu Xanh hay ngủ ở phía ngoài cùng của đàn. Biết đâu một khi cuộc đi săn bắt đầu, Đầu Xanh sẽ gặp xui xẻo đầu tiên. Thêm nữa cái dây buộc ở chân mới rắc rối biết bao.

“Con yêu, đêm nay con đừng ngủ say quá. Bọn chúng đã nhin đói hai ngày rồi đấy.”

Mâm Lá thì thầm như thể Đầu Xanh đang ở bên cạnh mình. Và cô quan sát lũ chồn đang nấp ở bụi cây lau đổ rạp trên dốc núi. Những chú vịt trời vẫn bơi trong hồ nước.

Tuyết bắt đầu rơi. Mâm Lá

mặc cho tuyết rơi vẫn đi đi lại lại. Tuyết đọng trên ngọn cỏ khô nơi lũ chồn đang ẩn nấp và cả trên cánh đồng lau.

Một hai con vịt trời bắt đầu nhô lên khỏi nước và rửa lại lông cánh thật gọn gang. Bắt đầu từ vịt đầu đàn, tất cả nhất loạt bay lên, bay lòng vòng quanh hồ nước rồi bay qua ngọn núi hoang. Chúng cứ bay như thế để tìm chỗ ngủ tốt hơn nhưng rồi lại thường quay về cánh đồng cỏ lau.

Mầm Lá nheo mắt tìm Đầu Xanh. Nhưng vì tuyết rơi nên ngay cả sợi dây cũng không thể nhìn

thấy được. Nếu không có sợi dây thì Mâm Lá không thể nhận ra Đầu Xanh được.

“Con sẽ luôn đóng tai lên để ý thôi. Vì con biết những gì cần biết về lũ đi săn kia rồi mà.”

Dù nghĩ như vậy, Mâm Lá vẫn không yên tâm. Mâm Lá quay lại hang đá và nằm xuống. Nếu như đàn vịt trời quyết định tìm nơi khác để ngủ thì tốt quá. Đống rạ trên ruộng hay bụi cây rậm trên ngọn núi hoang, bất cứ đâu.

Đói bụng quá. Cả ngày coi chừng lũ chồn làm cô không ăn

được gì cả. Nhưng cô vẫn có thể chịu đựng. Thời gian vừa qua cô đã hình thành thói quen ăn rất ít hoặc chẳng ăn gì. Điều này khiến cơ thể cô trở nên gầy gò và rụng lông lá tả, nhưng cô có thể gắng gượng được.

Những bông tuyết càng lúc càng dày hơn. Ở cửa hang đá, tuyết cũng chất đống lên, không nhìn thấy bên ngoài. Nhưng dù sao tai Mâm Lá vẫn nghe được hết những âm thanh bên ngoài hang.

“Chắc bọn chúng đói đến mức sắp phát điên rồi đây”

Mâm Lá nhớ đến hình ảnh Vịt

Trời đã bỏ dở giấc ngủ đêm của mình, nhảy múa và kêu gào. Để bảo vệ cho quả trứng. Vịt Trời đã làm tất cả những gì mình có thể làm được.

“Minh là mẹ. Minh không thể để con mình bị bắt đi được”

Mâm Lá đẩy tuyết ra và đi ra ngoài.

Bầy vịt trời đang quay trở về. Hình như hôm nay chúng vẫn trợn cánh đồng cỏ lau. Nếu định tránh tuyết thì tìm nơi cỏ lau rậm rạp cũng tốt, nhưng những chỗ như thế lũ chồn đã đang ẩn nấp chờ sẵn.

“Con ơi!”

Vui mừng khôn xiết Mâm Lá dang rộng cánh ra đón Đầu Xanh.

Đầu Xanh kiệt sức và nhìn buồn rười rượi. Nhưng sức mạnh của đôi cánh đã cứng cáp hơn đến mức có thể chống chọi với trận bão tuyết.

Đúng vào lúc đó, ở cánh đồng lau đột nhiên có tiếng hét, rồi cả đàn vịt nhất loạn bay lên cao. Đầu Xanh giật mình vội bay về phía cuối sườn núi.

“Kẻ đi săn đấy!”

Mâm Lá và Đầu Xanh lặng yên nghe tiếng thét đứt quãng cắt lên trong bóng tối. Đêm nay có vẻ như mụ Chồn đã no bụng. Một sinh mạng đáng thương đã dành tặng một đêm an bình cho cả đàn. Mâm Lá cảm ơn vì Đầu Xanh được bình an vô sự.

“Dù sao con cũng không thể chịu đựng hơn được nữa rồi. Thôi con muốn được sống với mẹ cơ.”

Đầu Xanh tiến về phía Mâm Lá và tựa đầu vào cô.

“Ở trong đàn, bằng tâm con thì sẽ được ngủ trong vòng bảo vệ

của vệt lớn. Nhưng riêng con lại phải ngủ ở tận phía ngoài, còn xa hơn cả vệt canh gác. Họ bay đi đâu con cũng chẳng biết được. Nếu con ở bên cạnh thì họ quở trách con, con rút lại phía sau họ lại giận dữ”

Mầm Lá lắng nghe lời than vãn của Đầu Xanh với tâm trạng buồn bã.

“Ở đâu con cũng là kẻ cô độc. Nhất định phải sống như thế này sao? Giờ đây con không muốn cố gắng nữa. Con hiểu ra ở bên cạnh mẹ mới là hạnh phúc. Vì thế con quay trở lại, mẹ ạ.”

Nhìn thân hình tiêu tụy của Đầu Xanh, đủ thấy cậu đã sống vất vả như thế nào. Nhưng cứ nhìn đôi cánh chống chọi được với gió của cậu, Mâm Lá lại cảm thấy giờ đây Đầu Xanh đã khá có dáng vẻ của vẹt hoang. Vì thế dù cậu than vãn ầm ức như đứa bé con, Mâm Lá cũng chỉ im lặng lắng nghe.

Đầu Xanh quay trở về hang đá trước. Vừa đi vừa kéo theo sợi dây dài lòng thòng. Dấu chân đọng lại trên tuyết và vẽ nên một đường dài. Vì thế trông Đầu Xanh càng kiệt sức hơn, làm Mâm Lá rất đau lòng.

“Con ngủ ngon nhé”

Mâm Lá thì thầm với Đầu Xanh đang nằm cuộn tròn.

Tuyết chất đông chận kín cửa hang đá, vì thế bên trong ấm áp hơn. Đầu Xanh ngay lập tức ngáy khò khò nhưng Mâm Lá thì không tài nào ngủ được. Đêm nay cô muốn tháo sợi dây buộc ở chân Đầu Xanh.

Mâm Lá gỡ sợi dây suốt cả đêm, đến khi trời sáng, mỏ cô đau nhức đến độ tưởng như không há ra nổi. Đầu óc cô choáng váng. Nhưng sợi dây tả tơi như sắp đứt đến nơi rồi.

Tỉnh giấc, nhìn cảnh đó, Đầu Xanh nhặt nhòa nước mắt. Đầu Xanh cắn sợi dây ở phía chân, Mâm Lá thì cắn sợi dây ở đầu kia và kéo, cuối cùng sợi dây cũng đứt. Cái nút thắt không rời được nên còn một vòng quấn quanh chân Đầu Xanh nhưng dù sao cũng không phiền toái nữa.

Mâm Lá quá kiệt sức và đau đớn nên nằm sấp xuống dưới nền đất, không thể nào dậy nổi. Đầu Xanh lặng im nhìn Mâm Lá ngủ rồi xô tuyết, đi ra ngoài. Mâm Lá nhìn dáng bay của Đầu Xanh rồi chìm vào giấc ngủ.

Không biết bao lâu trôi qua.

“Mẹ ơi, giờ không phải lúc để ngủ đâu”

Đầu Xanh lay lay đánh thức Mâm Lá dậy. Mâm Lá vừa khó nhọc mở mắt gượng dậy thì Đầu Xanh đã đưa cho cô một con cá trông rất ngon. Và cậu tròn mắt nói.

“Mẹ có biết ai đã trở thành kẻ săn mồi không? Nghe nói có hai bạn vịt bị chết đấy. Một là vịt dẫn đường đang đi tìm chỗ ngủ và một là vịt canh gác!”

Lũ chồn thâm độc đã chuẩn bị trước và lao thẳng vào đàn vịt. Cứ

nhìn việc chúng chẳng cần chờ cơ hội mà bắt luôn vịt dẫn đường và vịt canh gác là thấy.

Mâm Lá mỗ cá ăn. Nếu như không có Dầu Xanh chắc cả mùa đông này cô cũng không được nếm một thức ăn ngon đến vậy.

“Mẹ ăn xong rồi. Ngon lắm con ạ.”

Đầu Xanh cười rạng rỡ. Mâm Lá cũng mỉm cười nhưng trong lòng lại buồn thiu.

“Cắt được dây rồi mẹ mừng biết bao. Nhưng cái dây quấn ở cổ chân thì không làm thế nào được.

Thôi cứ để cái dây đó như dấu hiệu con là con của mẹ. Để mẹ còn có thể nhận ra con giữa những kẻ lang thang.”

“Mẹ, mẹ mong con ra đi sao?”

Mâm Lá nhìn kỹ Đầu Xanh rồi gật đầu.

“Tất nhiên con phải đi rồi. Chẳng phải con nên đi theo đàn đến một thế giới khác xem ở đó có gì hay sao? Nếu mẹ biết bay mẹ cũng không bao giờ ở lại nơi này. Con à, mẹ không biết nếu không được thấy con nữa, mẹ sẽ phải sống như thế nào, nhưng con ra đi là

đúng đắn. con hãy đi và trở thành
vịt canh gác. Chẳng có ai có thể có
được đôi tai thính như con đâu.”

Đầu Xanh vùi đầu vào cánh
của Mầm Lá như sắp khóc.

“Phải làm điều mình muốn
chứ con. Đó là điều gì thì con hãy
hỏi chính bản thân mình.”

“Làm sao con có thể để mẹ ở
lại một mình. Mẹ cũng không thể
quay trở lại vườn còn gì.”

“Mẹ thì không sao. Vì mẹ đã
có rất nhiều ký ức để nhớ nên mẹ
sẽ không cô đơn đâu.”

Đầu Xanh lặng lẽ khóc, Mâm Lá im lặng vuốt ve lưng Đầu Xanh. Cô muốn động viên Đầu Xanh cố gắng hơn nữa để không bị đàn cô lập nhưng cô họng cứ nghẹn, lại không sao cất lên lời.

“Biết đâu vì kẻ đi săn nên bọn con có thể sẽ chuyển chỗ ở. Con nghe nói sẽ bay qua hồ nước và đến phía ngọn núi hoang, nếu thế thì không biết chừng con sẽ không được gặp mẹ một thời gian dài.”

“Mẹ khác với con, nhưng mà, con yêu mẹ.”

Vừa dứt lời, Đầu Xanh vội

vàng ra khỏi hang. Mâm Lá không nhắc được chân lên nên đứng yên một chỗ. Đầu Xanh quay lại nhìn Mâm Lá một lần nữa. Mâm Lá vội vàng đi theo. Nhưng Đầu Xanh đã dang cánh bay lên. Đầu Xanh lượn một vòng quanh hang đá và bay về phía hồ nước.

Mâm Lá đứng trong hang đá, nhìn không chớp về phía Đầu Xanh đang bay về phía đàn mình. Cảm giác như cô chỉ còn lại cái vỏ bọc.

Mùa đông đang lui tàn dần. Dưới những bóng râm tuyết vẫn chưa tan nhưng ở những nơi nhiều ánh nắng, chồi non của hoa cúc và

ngải dại đã bắt đầu nhú mầm. Dù chỉ nhỏ thôi nhưng cảm giác lâu mới được ăn rau thật tuyệt.

Suốt mùa đông, Mâm Lá sống như kẻ lang thang. Cánh đồng vào mùa đông chẳng có gì ăn nên mụ Chồn càng hung tàn hơn. Khi di chuyển ở cánh đồng lau, hang đá, rồi dưới cái cây đang đổ xiêu vẹo, trong đồng rạ ở đồng hoặc trong cái bè mục nát, cô không thể không chú ý tránh chạm mặt mụ Chồn. Trong số đó chỗ ngủ tốt nhất là trong đồng rạ nơi có nhiều thức ăn, nhưng vì ở đó có nhiều chuột đồng và rệp nên cũng khó có thể ở lâu được.

Mụ Chồn cũng sống như một kẻ lang thang. Từ khi có một chú chó dữ được đưa đến gác cửa trại gà, con đói càng giày vò mụ ta dữ tợn hơn. Con mồi ít dần nên các ả chồn khác cũng bỏ đi hết. Nhưng mụ chồn chột mắt thì ở lại. Vì mụ biết dù bị mất vịt canh gác và vịt dẫn đường, những chú vịt trời thỉnh thoảng vẫn ngủ ở ngoài cánh đồng cỏ lau. Đối với mụ Chồn phải lang thang trên cánh đồng lau đây tuyệt thì vịt trời là một món ăn béo bở không thể từ bỏ được.

Đặc biệt con mồi mụ Chồn luôn nhắm tới vẫn là Đầu Xanh. Vì thực ra nếu không làm hại được

Đầu Xanh thì mục ta sẽ chẳng săn được con vịt trời nào khác. Bởi đêm đêm Đầu Xanh vẫn luôn bảo vệ cho đàn.

Giờ đây Đầu Xanh đã trở thành chú vịt canh gác đỉnh đặc với giọng nói vang rền, đôi mắt sáng lấp lánh và đôi cánh mạnh mẽ. Không ai trong đàn xa lánh cậu nữa.

Tức giận đến tóe lửa mắt vì đàn vịt không quay trở lại, mục Chồn tìm đến Mâm Lá. Vì dù Mâm Lá có rụng lông lá tả và gãy giò xương thì ở cánh đồng này cũng chẳng còn cái gì khác đáng để ăn cả.

Nhưng mụ Chồn hết lần này đến lần khác đều để lỡ Mâm Lá. Không hiểu sao giờ đây mụ không thể di chuyển nhanh lẹ như trước kia được nữa, thân hình trở nên chậm chạp đi.

Một cơn gió ấm áp thổi đến. Khi băng ở hồ nước vừa tan, đàn vịt trời lại hồ hởi bơi lội. Mâm Lá đi dạo mát bên mép hồ. Vì cô muốn nhìn Đầu Xanh gần hơn một chút.

Cũng lâu lắm rồi đám vịt nhà mới được ra ngoài. Suốt mùa đông không được bơi lội nên vừa nhìn thấy nước, chúng đã quạc quạc âm ì và nhảy xuống. Nhìn thấy Mâm Lá,

Vịt Đầu Đàn đỉnh đạc cất tiếng chào.

“Có vẻ như cô đã vất vả trong mùa đông nhỉ. Cô gầy quá, chẹp chẹp.”

Mầm Lá khẽ mỉm cười. Cô chẳng hề ghen tị chút nào với những chú vịt béo núc ních sống trong nhà kho.

Vịt Đầu Đàn nói với vẻ mặt bao dung.

“Nhưng mà, không hiểu sao nhìn thần sắc của cô rất tốt. Ý tôi là, điệu bộ của cô có vẻ như vậy, có cái gì đó....”

Không biết có phải vì khó giải thích hay không mà Vịt Đầu Đàn nhún vai.

“Cô khác với Gà Mái trong nhà kho thì phải. Cô trở nên đỉnh đạc hơn rất nhiều, đẹp hơn, và cũng thật kỳ lạ nữa. Dù lông cô có rụng toi tả thì tôi vẫn thấy vậy!”

Câu nói đó nghe như khen ngợi. Vịt Đầu Đàn giữ lại lông, định xuống nước nhưng rồi chợt hỏi.

“Còn đứa bé đó? Tôi không trông thấy, liệu có phải....”

Vịt Đầu Đàn định hỏi liệu có phải vịt con đã chết rồi không.

Ngay lúc đó, Mâm Lá chỉ cho Vịt Đầu Đàn thấy Đầu Xanh đang bay vút lên. Vịt Đầu Đàn nheo mắt và nhìn chăm chăm Đầu Xanh như thể rất ngạc nhiên, rồi hướng về phía Mâm Lá hơi cúi đầu tỏ vẻ kính phục.

Mâm Lá lững thững đi hóng mát với một tâm trạng hài lòng. Đi một lúc cô thấy mình đã đến một nơi khá xa cánh đồng cỏ lau. Cô đi ngang qua dưới cây liễu thấp bé. Có tiếng động lạ trong đám cỏ khô. Ghé tai xuống, tiếng động nghe càng rõ hơn. Tiếng trẻ con léo nhéo và thở hển hển.

Mâm Lá thò mặt vào phía trong đám cỏ khô. Vì tối thui nên thoát đầu cô không nhìn thấy gì cả. Khi đã quen với bóng tối, Mâm Lá nhận ra đây là một cái hang bí mật. Ở trong bóng tối có những con vật nhỏ xíu, vẫn chưa mở mắt đang cọ thân mình vào nhau làm nũng.

“Gì thế nhỉ? Con của ai thế nhỉ?”

Đột nhiên tim Mâm Lá đập thình thịch. Bọn trẻ có bốn chân.

Mâm Lá vội vã rời khỏi nơi đó. Cô sợ sẽ chuốc lấy nghi ngờ không đáng, vô cùng nguy hiểm. Nhưng

thật tò mò. Sao lại chỉ có những đứa bé đến mắt cũng chưa mở ra được thế nhỉ ? Không phải chúng cứ như thế rồi chết đấy chứ ? Bởi lẽ Mâm Lá biết rõ những đứa trẻ bé bỏng chừng ấy sẽ chết nếu không có mẹ bên cạnh.

Mâm Lá leo lên sườn đồi và đứng chờ xem con mẹ có tìm về cái hang bí mật đó không. Nhưng chẳng có ai đi về phía đó cả. Đến tận khi trời tối, đám vịt nhà rời hồ nước, còn đàn vịt trời thì nhất loạn bay đi, vẫn không có con mẹ nào trở về gặp con.

Mâm Lá lo lắng cho đám nhóc.

Liệu có phải mẹ chết rồi không?
Nếu vậy thì phải có ai nuôi nấng
bọn trẻ chứ?

Phải tận đến khi tiếng động
của đàn vịt trời bay qua ngọn núi
hoang trở về vang lên. Mâm Lá mới
lấy lại được tinh thần.

“Lâu lắm rồi đàn vịt mới đến
gần như vậy.”

Mâm Lá nhớ Đầu Xanh nên
nhìn xuống cánh đồng cỏ lau.
Nhưng không phải mục Chồn đã
chờ sẵn đó rồi đấy sao! Mục ta đang
nấp trong bụi cây, ngực trang như
thật, giống như ngày mục ta săn vịt

dẫn đường và vệt canh gác khi chúng vừa đáp xuống.

Mâm Lá hết sức căng thẳng. Nếu đáp xuống đầu tiên là vị dẫn đường hay vệt canh gác thì đích thị Đầu Xanh sẽ trở thành con mồi rồi.

“Lâu lắm rồi mình mới gặp mụ ta. Trong thời gian vừa rồi mụ ta bị đói thì nhất định sẽ rất tàn bạo!”

Đàn vệt trời đang bay vòng vòng phía trên hồ nước. Mâm Lá không còn thời gian do dự nữa.

Cô đập cánh phành phạch rồi đi xuống sườn núi. Nếu biết bay có

phải tốt biết bao nhiêu không. Giá như bay được tà tà chứ không phải đi lạch bạch bằng cái chân ngắn có phải tốt không. Ôi, cái cánh vô dụng này!

“Con mụ xấu xa!”

Mầm Lá lặn lông lốc trên sườn dốc núi. Cỏ khô và cây cào vào thân hình cô không thương tiếc nhưng cô chẳng biết đau là gì nữa. Cô chỉ có một suy nghĩ duy nhất là phải đến cánh đồng cỏ lau trước khi Đầu Xanh đáp xuống.

“Nhìn đây! Ta đang ở đây nè!”

Mầm Lá thét lên một tiếng

như sấm và chạy đến. Đám lông xoắn và nhau rối bù và dính đầy cỏ khô khiến dáng điệu của cô hết sức khôi hài nhưng giọng nói thì thật dữ tợn.

Mụ Chồn nhận ra ngay và đứng bật dậy. Mụ Chồn hiểu ngay Mâm Lá muốn phá đám và làm hỏng cuộc đi săn của mụ ta. Vì thế mụ nổi giận và gầm gừ tiến đến. Ánh mắt mụ ánh lên đầy phần nộ.

Mâm Lá sẵn sàng tinh thần đối diện với mụ Chồn. Không hiểu rốt cuộc mụ ta đã nhìn đói bao ngày mà nhìn gầy gò đến tối nghiệp. Không còn hình ảnh của mụ Chồn

lao nhanh như gió trước đây nữa. Mâm Lá nhìn thoáng qua cái bụng và đầu vú của mẹ ta.

“ À, hóa ra là thế !”

Mâm Lá lão đảo chóng mặt. Cô từng thắc mắc không biết kẻ đi săn ở cánh đồng tuyết ăn gì mà cái bụng lại to như vậy, tại sao thân thể lại lè mề chậm chạp thế kia, nhưng giờ đây trong phút chốc cô đã hiểu ra tất cả. Mẹ của lũ trẻ ở trong cái hang bí mật, lũ trẻ có bốn chân rên rĩ vì đói bụng không ai khác chính là mẹ Chồn.

Bầy vịt trời đang chuẩn bị đáp

xuống. Một con vịt trời xuống trước
thăm dò chỗ ngủ. Mầm Lá thấy một
cái dây buộc ở chân vịt trời. Là Đầu
Xanh.

“Con gà mái đen đũi ! Biến đi
mau !”

Mụ Chồn như rằng. Làm sao
cũng được miễn là lôi kéo sự chú ý
của mụ Chồn. Mầm Lá nhanh
chóng lùi ra sau cảnh báo.

“Người giỏi thì cứ làm theo ý
người đi. Ta sẽ đi về phía lũ con của
người.”

Mầm Lá phóng nhanh về phía
cây liễu. Mụ Chồn nhanh chóng

nhận ra mối nguy hiểm nên chạy theo. Mâm Lá vừa ngậm chặt mỏ vừa chạy. Dù cho có hoảng loạn đến đâu thì mục Chồn vẫn là một kẻ đi săn mau lẹ. Suýt nữa cổ của Mâm Lá đã bị mục ta cắn phập vào.

Dưới cây liễu, Mâm Lá đã xông vào hang trước và đang quắp chặt lấy những đứa con của mục Chồn. Những cục thịt đỏ hồng còn chưa mọc lông. Mâm Lá thực sự không muốn làm như thế. Đây là một việc không đúng. Nhưng lúc này không có cách nào khác cả.

Mục Chồn nhìn Mâm Lá bằng một con mắt như van nài. Mâm Lá

và mẹ Chồn nhìn nhau chăm chăm cho đến khi hết thở hỗn hển. Dưới chân Mâm Lá, những đứa bé khóc lóc thảm thiết. Nghe thấy âm thanh đó, dáng điệu của mẹ Chồn liêu xiêu đến mức khổ sở. Kẻ đi săn không từ bất cứ việc xấu xa nào giờ đây dường như sẵn sàng phục tùng dưới chân Mâm Lá.

“Ta xin cô, hãy cẩn thận. Chúng vẫn còn chưa mở mắt.”

Mẹ Chồn van vỉ bằng một giọng run run. Nhưng Mâm Lá lắc đầu.

“Có nhiều lúc người cũng nên

buông ta cho chúng ta. Nhưng người đã không làm vậy. Vịt Trắng rồi Kẻ lang thang, cả ta và con ta nữa. Bất cứ khi nào có cơ hội !”

“Ta không làm thế nào khác được. Vì cô cứ xuất hiện trước mắt ta khi ta đang đói bụng. Ta không muốn phải nhìn đói. Bây giờ ta và con cũng đang đói bụng đây.”

“Người đói chỉ vì chúng ta cứ xuất hiện trước mắt người ? À không, người thấp thỏm không yên vì không săn được chúng ta chứ gì ? Thế nên ta cũng sẽ làm hại những đứa con yêu quý của người. Thế mới công bằng chứ .”

“Ôi ôi, đừng như thế. Đó không phải là công bằng. Cô có đói bụng đâu. Khi đói thì ta mới đi săn. Bất kể cái gì có thể ăn được.”

“Cả đời ta đã sống trong sự săn đuổi của người. Ta từng nhiều lần kiệt sức và đau buồn.”

“Không thể tin được. Liệu có cô gà mái nào may mắn như cô không ? Ta hết lần này đến lần khác để lỡ cô, trong thời gian đó cô đã làm được bao nhiêu việc còn gì. Chính ta mới là người kiệt sức. Ta đi theo cô đến phòng rộp cả bàn chân đây này.”

“Dù sao thì...”

Mâm Lá suy nghĩ trong giây lát. Câu nói của mẹ Chồn quả không sai. Cô chỉ đối diện với nguy cơ cái chết chứ vẫn chưa chết.

Mâm Lá thấy những đứa trẻ bị đè dưới móng chân sắc lẹm của mình thật tội nghiệp. Làn da mong manh đến nỗi chỉ cần đè mạnh chút nữa thôi là có thể bật máu. Vì thế cô đặt nhẹ chúng xuống mà không cho mẹ Chồn biết.

“Nếu người tìm được thức ăn khác thì sẽ không động đến con ta chứ?”

“Đương nhiên rồi.”

“Người có thể hứa không?
Nếu ta chỉ cho người nơi có nhiều
thức ăn?”

Mụ Chồn vội gật đầu ngay

“Nếu có thức ăn khác, ta hứa.
Ta sẽ không động đến con của cô!”

Mụ Chồn vội gật đầu ngay.

“Nếu có thức ăn khác, ta hứa.
Ta sẽ không động đến con của cô”

“Ta đã già nhưng móng vuốt
và mỏ vẫn còn sắc nhọn lắm đấy.
Cái đó nhà người đã trải nghiệm,

chắc là rõ rồi. Nếu người thất hứa thì không biết chừng các con người cũng thành chột mắt đấy.”

Mâm Lá chỉ cho mẹ Chồn biết chỗ đồng rạ trên đồng. Nghe nói đàn chuột đồng béo múp suốt màu đồng ngày ngày cãi cọ nhau vì chỗ ngủ chật hẹp, ánh mắt của mẹ chồn lóe lên niềm vui. Nhưng không biết có phải vì nghi ngờ hay không mà mẹ ta vẫn ngập ngừng trước cửa hang, không chịu rời đi.

“Nếu người rời hang đi trước thì ta cũng sẽ đi.”

Nghe thấy câu nói đó, mẹ

Chồn không còn cách nào khác là rời đi.

Mâm Lá nhìn chăm chăm vào lũ trẻ đang run lên vì lạnh và đói. Ngay khi hiểu ra mục Chồn cũng là một người mẹ không còn con đường nào khác, cô lại thấy tội nghiệp mục ta.

Cánh đồng tối dần. Có một con mẹ đang chạy xuyên trong màn đêm. Con mẹ nhất định phải trở về ngay vì đàn con vẫn còn chưa mở mắt, con mẹ nếu không nhanh như gió sẽ không thể sống nổi, đó là kẻ đi săn cực nhọc chột mắt.

Ngày tuyết rơi như hoa Mimosa

Khắp nơi nơi, ở những chỗ có ánh nắng rọi tới, chồi biếc đã nhú lên và hình như đã sang xuân thật rồi. Cây thù du trên núi cũng đã nở hoa vàng rực.

Mâm Lá ngày ngày đi dạo mát ven hồ nước. Nhưng chẳng một lần Đầu Xanh bơi về phía cô. Vẫn biết vịt canh gác không thể rời bỏ đàn nhưng cô khó có thể xua tan cảm giác buồn tủi và u uất.

“Lâu lắm rồi không còn được gặp nó.”

Thời tiết đẹp trong mấy hôm rồi đột nhiên xấu đi. Gió cũng lạnh và bầu trời âm u như tuyết sắp tuôn rơi. Minh mảy Mầm Lá cũng không được tốt như thời tiết.

Kiệt sức vì đi dạo cả ngày. Mầm Lá quay trở lại con dốc. Dạo này cô chỉ sống trong cái hang trên dốc. Cũng may đây là nơi cô có thể quan sát Đầu Xanh. Và giờ đây vì đã già nên cô muốn ở cố định ở một nơi. Dù biết mục Chồn đang lớn vồn nhưng cô chẳng còn sức lực chạy trốn thêm nữa.

Có phải già đi thì suy nghĩ sẽ sâu sắc hơn chẳng? Mâm Lá trở lên đồng cảm với mẹ Chồn. Vì phải lo cho đám con nên mùa đông mẹ vẫn lận lộn vất vả sẵn mồi.

“Ngày mai có lẽ mình sẽ không đến được hồ nước.”

Mâm Lá nằm trên con dốc và đón cơn gió lạnh. Đôi lúc lông của cô rơi rụng và bay theo gió. Dường như cơn gió dữ tợn làm cô đau nhưng cô ngại chui vào hang. Một mồi và buồn ngủ, Mâm Lá chỉ mở hé mắt và nhìn xuống hồ nước.

Buổi chiều đến, Đầu Xanh trở

nên bận rộn hơn. Tất cả quây quần xung quanh vịt đầu đàn và xôn xao bàn luận, không hiểu sao hôm nay giọng của Đầu Xanh nghe hưng phấn và náo nhiệt hơn so với mọi ngày. Mầm Lá không biết rằng cậu đang chuẩn bị rời đến phương Bắc lạnh lẽo.

Gió mạnh dần lên. Cơn gió thổi qua ngọn núi hoang, cào cào vào cánh đồng cỏ cỗi và lượn lòng vòng xung quanh. Những chiếc lá úa bay lả tả và ngọn lau thì kêu sột soạt. Đàn vịt trời vỗ cánh phành phạch, mục Chồn đói bụng đi loang quanh chờ cơ hội.

Vịt đầu đàn bay vút lên. Ngay lập tức như một đội ngũ chỉnh tề, các chú vịt trời khác lần lượt bay lên cao. Khi chúng bay một vòng xung quanh hồ nước và ngọn núi hoang, Mâm Lá nghiêng đầu nhìn theo chăm chăm. Giữa đàn vịt đó có một con rớt lại phía sau đàn, hướng về phía con dốc rồi bay sà xuống thấp. Mâm Lá bất giác đứng dậy.

“Đầu Xanh, con yêu của mẹ!”

Mâm Lá dang rộng cánh ra, định đón Đầu Xanh vào lòng. Nhưng Đầu Xanh chỉ bay vòng vòng trên đầu Mâm Lá một lúc chứ không đáp xuống. Như thế chào

tạm biệt, tất cả những điều cậu làm là bay đến gần và chạm nhẹ vào cánh của Mâm Lá rồi kêu lên một tiếng “‘Mẹ!” Âm thanh ấy được cất lên ngọn gió và lan ra khắp bốn phương.

Mâm Lá hứng trọn luồng gió dưới đôi cánh của Đầu Xanh, cô đứng thần thờ. Phải mãi sau đó cô mới hiểu rằng đó chính là lời chào sau cuối.

“Con nói là đi sao...”

Tự khi nào Mâm Lá đã biết ngày này sẽ đến. Nhưng cô chưa từng nói chuyện gì ngay cả chào

tạm biệt cũng chưa làm được mà.

Đầu Xanh lại bay lên cao. Và cậu vỗ cánh thật mạnh để theo kịp đàn đã bay xa. Những lời Mầm Lá mang trong lòng bỗng chốc trào dâng cùng một lúc. Vậy mà chỉ một lời thôi cũng không kịp nói, tất cả đã vỡ ào thành tiếng khác.

“Đầu Xanh đã bỏ mình mà đi rồi!”

Đàn vịt bay che ngang bầu trời từ từ xa dần, tiếng kêu cũng nhỏ dần đi. Chúng dần dần mất hút trong khoảng không giữa trời và núi. Dường như phía bên kia của

bầu trời có một thế giới khác đang hút chúng vào trong.

Đột nhiên thế gian trở lên thật tĩnh lặng. Dường như tất cả những gì còn sống đều trôi nhanh về phía bên kia bầu trời, và ở nơi đây chỉ còn lại cái vỏ. Mâm Lá thở khó nhọc. Sau mỗi hơi thở trái tim cô như thất lại, khổ sở vô cùng.

“Mình cũng muốn đi! Mình muốn bay theo đàn vịt!”

Ý nguyện ấy quá mãnh liệt đến nỗi Mâm Lá không cảm thấy cả hơi thở của mình nữa. Cô quá căm ghét và sợ việc chỉ còn lại một

mình.

Mụ Chồn đã đến tự lúc nào. Nhưng điều này không đáng sợ bằng việc chỉ còn lại một mình. Mâm Lá nhắm chặt mắt và lăm bằm một mình.

“Đúng là mình đã có một tâm nguyện. Được ấp trứng và chứng kiến gà con ra đời! Mình đã sống thật mệt mỏi nhưng cũng rất hạnh phúc. Nhờ có tâm nguyện đó mà mình đã sống đến tận bây giờ. Giờ đây mình muốn được bay lên. Vù vù, mình cũng muốn bay đến một nơi thật xa giống như Đầu Xanh.

Mâm Lá thử dang rộng cánh. Tại sao thời gian qua mình không luyện tập dù chỉ một lần nhỉ. Đầu Xanh bé nhỏ cũng bắt đầu rất vụng về một mình đấy thôi.

“Ôi, mình đã không biết! Mong muốn được bay, đó cũng là một ước mơ khác của mình!...”

Mâm Lá vừa ngược nhìn bầu trời trống rỗng vừa thấy cô độc một cách đáng sợ.

Mâm Lá không biết rằng con mắt của mục Chồn đang dán chặt vào cô. Giờ đây đôi mắt Mâm Lá đã yếu ớt dần, cô chỉ chăm chăm về

phía cuối trời.

Những bông tuyết bắt đầu bay lả tả khắp nơi. Ngắm nhìn những bông tuyết bay bay trong gió. Mâm Lá nở nụ cười.

“Ôi, thì ra hoa Mimosa đã tàn rồi đây!”

“Trong mắt của Mâm Lá, những bông tuyết bay lả tả chính là những bông hoa Mimosa. Mâm Lá dang rộng đôi cánh, muốn mở lòng ra đón nhận những cánh hoa. Tâm trạng cô thật vui. Không còn thấy lạnh hay cô độc nữa.

“Quác”

Một âm thanh sắc lẹm. Trong phút chốc tất cả đều biến mất. Cả cánh hoa Mimosa, cả mùi hương, cả cơn gió mềm, chỉ có nụ Chồn đôi khát đang ở trước mặt Mâm Lá.

“À, hóa ra là mi.”

Mâm Lá vừa nhìn vào đôi mắt hõm sâu của nụ Chồn vừa hình dung đến đám trẻ con mềm oặt. Những cục thịt đỏ mềm yếu. Không hiểu sao Mâm Lá cảm thấy chúng giống như quả trứng cuối cùng mà Mâm Lá đẻ ra. Chẳng có vỏ cứng nên bị vứt ra sân vườn. Thật đáng thương. Mỗi khi nghĩ lại, ký ức đau lòng ấy như cào cấu ruột gan Mâm

Lá. Toàn thân Mâm Lá muốn đông cứng lại.

Giờ đây cô không thể chạy trốn được nữa. Cô không có lý do mà cũng chẳng còn chút sức lực nào để chạy trốn.

“Nào, hãy ăn thịt ta đi. Và cho lũ con của người cũng no bụng.”

Mâm Lá nhắm mắt. Trong giây lát cô cô như bị thắt chặt lại. Cứ tưởng là sẽ đau đớn lắm nhưng ngược lại, các đốt xương lại có cảm giác dễ chịu vô cùng.

“Cuối cùng thì mục ta cũng cắn mình...”

Trước mắt là khoảng tối mờ mịt. Đã có lúc ở đồng cỏ, Mầm Lá từng có cái cảm giác này. Có phải khi cô nghe thấy tiếng thét của Vịt Trắng hay không nhỉ. Lúc đó, mọi vật trước mắt đột ngột tối sầm lại rồi cô cảm nhận ngay lúc này đây, cũng như lần đó, đều nhuộm một màu đỏ.

Mọi vật trước mắt dần sáng trở lại. Mầm Lá vừa mở mắt ra thì thấy bầu trời xanh chói lòa. Đầu óc cô minh mẫn và mọi thứ đều nhẹ bẫng. Chẳng phải toàn thân cô đang bay lên nhẹ như lông vũ đó sao! Mầm Lá rẽ gió ra bằng đôi cánh rộng và đẹp, ngắm cảnh tượng

bên dưới.

Đúng vậy. Tất cả mọi thứ đều ở bên dưới. Cô thấy hồ nước và cánh đồng trong trận bão tuyết, cô còn nhìn thấy cả mục Chồn – kẻ đi săn đang cắn cổ một cô gà mái gây tro xương và ủ rũ lê bước đầy mệt mỏi.

Lời bạt

Gửi đến các độc giả nhí cuốn sách này

Câu chuyện về cô gà mái mang trong mình một tâm nguyện mãnh liệt và biến điều đó thành hiện thực

*Kim Seo – Jung (Nhà phê bình
văn học thiếu nhi)*

Trong Cô gà mái xông chuồng có

ba loại gà mái. Loại thứ nhất là gà mái bị nhốt ở trong lồng sắt, ăn no bụng rồi đẻ ra những quả trứng mà chẳng được ấp, sống không bằng suy nghĩ gì. Loại thứ hai là gà mái vừa sống cuộc sống đầy mãn nguyện với gà trống cùng gà con, vừa lo sợ có ai đó sẽ xen ngang vào và làm xáo trộn cuộc sống đó. Loại còn lại là gà mái ấp trứng và mang trong mình ước mong được sinh ra gà con và cuối cùng thực hiện điều đó. Trong số rất nhiều gà mái chỉ có duy nhất Mâm Lá mang trong mình ước vọng, nhân vật chính của câu chuyện này chính là Mâm Lá.

Nhân vật chính. Một từ rất

tuyệt phải không nào? Liệu có ai trong thế giới này ghét trở thành nhân vật chính không nhỉ? Nhưng cần phải suy nghĩ một cách cẩn thận về ý nghĩa của từ nhân vật chính. Không phải chỉ những người như ca sỹ hay người biểu diễn đứng trên sân khấu, với ánh mắt của bao người theo dõi mới là nhân vật chính. Ngược lại, nhân vật chính thực sự là những người dù không cần người khác biết đến và khen ngợi vẫn sống một cách chăm chỉ và dũng cảm theo những gì mình mong muốn. Đó chính là Mâm Lá.

Nếu sống trong trại gà, cho

bao nhiêu thì ăn bấy nhiêu rồi đẻ trứng đều đặn có phải thật thoải mái không? Nhưng Mâm Lá nghĩ rằng sống như thế không phải cuộc sống của gà mái. Vì được sinh ra là một cô gà mái nên phải sống đúng nghĩa của gà mái-đây chính là lời thề của Mâm Lá. Thế nên Mâm Lá đã quyết định rời khỏi trại gà – nơi có thể được ăn uống no đủ.

Mâm Lá mong muốn được sống cuộc sống nuôi con cùng gà trống như những cô gà mái trong vườn. Nhưng đó là một việc không thể thực hiện được. Cuộc sống đó từ ban đầu đã không thuộc về Mâm Lá. Tuy cũng có oan ức nhưng cái

đã không thuộc về mình thì không phải của mình. Nói vậy nhưng Mâm Lá không từ bỏ. Cô đã tìm ra con đường khác và quyết định rời bỏ sân vườn để được đi theo con đường đó.

Mâm Lá đã trở thành nhân vật chính của cuộc đời mình như thế đó. Đó không phải là một việc dễ dàng bình thường. Phải chịu đói, rét run trong giá lạnh, phải chịu đựng nỗi cô đơn khi bị các con vật khác tẩy chay, rồi nhiều lần bất chấp cái chết đối đầu với sự uy hiếp của mục Chồn. Dù sống khắc khổ như vậy nhưng xem ra dường như Mâm Lá vẫn không nhận được gì.

Phải đi lang thang không nhà không cửa, ấp quả trứng không phải của mình, mà lại là trứng vịt, nuôi nấng vịt trưởng thành, rồi Đầu Xanh lại cùng đàn rời đi xa. Già cả, gầy trơ xương, rụng hết lông và xấu xí thảm hại, rốt cuộc Mâm Lá cũng bị mục Chồn – vốn rình mò lâu nay bắt ăn thịt.

Đó là gì vậy? Đó là nhân vật chính gì chứ? Bạn có suy nghĩ như thế không? Nếu bạn nghĩ vậy thì hãy im lặng so sánh xem. Gà trong chuồng suy nghĩ gì và sống cuộc sống như thế nào? Gà sống trong vườn thì sao? Và những cô gà mái rời khỏi vườn như Mâm Lá? Bạn

hãy suy nghĩ về cuộc sống của con người theo cách đó xem. Những người sống như gà trong chuồng, những người sống như gà mái trong vườn, hay những người sống như Mâm Lá... Trong thế gian này có rất nhiều số phận. Bạn hãy nghĩ xem mình đang sống như thế nào, bạn muốn sống như thế nào.

Thế đấy. *Cô gà mái xông chuồng* không đơn giản chỉ là câu chuyện về cô gà mái kỳ lạ nuôi nấng một chú vịt hoang. Đây là câu chuyện đưa ra câu hỏi liệu rằng ta là ai, ta phải sống như thế nào và tìm lời giải đáp cho câu hỏi đó.

Các em nhỏ sẽ thấy khó
chăng? Không đâu. Đây là câu hỏi
và lời giải đáp cần thiết với bất cứ
ai, dù ở độ tuổi nào hay đang sống
trong hoàn cảnh nào. Không có đáp
án đúng, cũng không phải là câu
hỏi dễ dàng trả lời, truyện chỉ đưa
ra một ví dụ mà thôi. Các bạn cũng
đừng suy nghĩ mông lung về điều
đó rồi chứ? Việc sắp xếp và phát
triển suy nghĩ đó sâu sắc thêm một
chút chính là một trong những
công việc của truyện thiếu nhi, hay
nói cách khác là của văn học. Công
việc tiếp tục đưa ra những câu hỏi
không có lời đáp chính xác và
những lời phản tỉnh. Đúng là một

công việc rất quan trọng phải không? Cũng như Mâm Lá đã suy nghĩ xem mình muốn sống như thế nào với tư cách một cô gà mái và thực hiện điều đó, nhiệm vụ của các bạn là suy nghĩ xem mình là ai và mình phải sống như thế nào.

Ngoài ra còn có một quan điểm nữa trong cuốn truyện này. Đó là tài nghệ của tác giả trong việc khiến cho câu chuyện về Mâm Lá thú vị và căng thẳng, gợi trí tò mò, đau lòng và để lại nhiều suy nghĩ, có thể nói đó chính là nghệ thuật văn chương, *Cô gà mái xổng chuồng* quả là một cuốn truyện thiếu nhi có nhiều chi tiết nghệ thuật đan xen

với nhau. Chúng ta thử tìm vài chi tiết nhé?

Điểm dễ dàng nhận thấy nhất chính là việc có nhiều câu chuyện nhỏ liên quan đến chuyện ăn và bị ăn thịt. Câu chuyện ăn và bị ăn thịt này vượt lên trên vấn đề chỉ là lấp đầy bụng, nối tiếp đến vấn đề cuộc sống và cái chết. Nhưng câu chuyện ăn chuyện sống – chuyện tốt hay chuyện bị ăn thịt – chuyện xấu, nhiều khi không phân định được đơn giản rạch ròi mà cứ kéo dài nối tiếp đầy phức tạp. Ví dụ Vịt Trời bị mụ Chồn bắt ăn thịt nhưng nhờ vào cái chết đó mà Mâm Lá và Đầu Xanh đã có thể an toàn sống sót.

Mâm Lá chết, lũ chồn con lại cắn xé ăn thịt và tại sao Mâm Lá lại có cảm giác như mình đẻ quả trứng cuối cùng. Còn nữa, hãy nghĩ đến cảnh Mâm Lá bắt chuồn chuồn ăn. Mâm Lá không muốn ăn con chuồn chuồn có cái bụng dài ngoằng và mắt to đùng nhưng Mâm Lá vẫn phải ăn để có thể sống sót. Vì thế đọc cuốn truyện này xong, bạn sẽ hiểu hơn về quy luật tuần hoàn đầy khắc nghiệt của tự nhiên – nơi mà sự sống và cái chết, kẻ ăn và kẻ bị ăn thịt luôn luôn ràng buộc với nhau.

Thêm nữa, có một điểm đáng chú ý là thay đổi của nơi Mâm Lá

sống. Từ trại gà đến khu vườn, từ khu vườn đến cánh đồng cỏ lau, và cuối cùng là bầu trời. Từ một nơi rất chật hẹp đến một nơi rộng rãi vô hạn. Mỗi khi địa điểm thay đổi là Mâm Lá lại đạt được cái mình muốn, trở nên tự do hơn và mạnh mẽ hơn. Nhưng mỗi lúc ấy, sự đe dọa của cái chết cũng đi theo không một giây phút ngưng nghỉ. Đương nhiên không thể có chuyện đạt được ước mơ mà không phải trả giá phải không các bạn.

Dù cho Mâm Lá có sống ở đâu thì cũng luôn là mép ranh giới giữa nguy hiểm và cô đơn, với gió thổi lạnh buốt và mưa hắt vào chừ

không phải là chỗ trú luôn luôn an toàn. Tuy nhiên Mâm Lá đã vừa “chịu đựng không một lời than vãn” vừa sống. À không, trái ngược lại, Mâm Lá sau khi đã được thấy tận cùng của thế gian, và vì Mâm Lá đã bảo vệ được Đầu Xanh nên cô đã tự tìm đến cái mép cùng ấy. Khi ước vọng nầy mầm ở một nơi khắc nghiệt như thế, lớn lên và nở hoa thì càng đẹp hơn phải không các bạn?

Âm thầm chống chọi ở mép gờ ấy, với cái tên Mâm Lá tự đặt ra, nuôi nấng đứa con có ngoại hình khác mình hoàn toàn bằng một tình yêu thương vô bờ bến, rồi để cho

con mình bay đi xa, cuối cùng Mâm Lá cũng tách gió ra và bay trên một “ bầu trời xanh chói lòa” với “ đôi cánh to và đẹp.” Liệu các cô gà ở trại và trong vườn có thể làm được như vậy không? Có lẽ là không đâu.

Mời các bạn ghé thăm [Đào Tiểu Vũ eBook](#) để tải thêm nhiều ebook hơn nữa.

